

ДЖЕЙН ЕДУЪРДС РОБЕРТА

Превод от английски: Ани Съева, 1993

chitanka.info

I

— Отлично!

Роберта Татчър затвори зад себе си вратата на кабинета на директорката по маркетинг и погледна победоносно към покрития пасаж на търговския център. Можеше да е доволна от работата си. Тук, в „Сий странд“, всичко бе изпитано до последния детайл. Малките бутици, дебелите килими и пищните екзотични растения, които насочваха погледа към панорамния прозорец с изглед към океана, създаваха усещането за лукс и изисканост.

Накратко, мястото бе идеално за художествена изложба. А Роберта държеше в ръка договора, който разрешаваше на нейната фирма „Татчър арт продъкшън къмпани“ да устрои изложба-базар. Знаеше, че тук, в Кармел, може да разчита на фантастична клиентела. В това малко градче бижу на прекрасния бряг на Северна Калифорния живееха някои от най-богатите колекционери на произведения на изкуството в страната.

Докато прекосяваше широкото фоайе към изхода, Роберта наистина имаше вид на преуспяваща млада жена. Хората се обръщаха след нея, и то не само заради ефектната рокля и копринения шал, закопчан със смарагдова брошка.

Крайбрежната мъгла, която я посрещна при пристигането ѝ, вече се беше разсеяла. Тя се приближи към паркинга. Въздухът бе свеж, все пак бе само средата на февруари. Откри Ан Джарвис до колата. Забърза към нея и изведнъж се разсмя. Асистентката ѝ се беше натоварила с цяла купчина пакети.

— Но аз съвсем не се забавих толкова дълго! — извика Роберта.

— Не можах да устоя. Видя ли магазините?

— Е, и? Следобед ще се върнем отново тук и ще измерим колко място имаме на разположение. Би трябвало да стигне за около двадесет и пет художника. А може и за тридесет.

Една кутия с обувки се изтърколи върху паважа.

— Да не би да са се съгласили?

Роберта отвори вратата на сребристочерния си тъндърбърд.

— Да. Можем веднага да започваме подготовката.

Това трябваше да се отпразнува, и то с обяд в един много специален ресторант, който Роберта беше открила. Няколко мили южно от Кармел се намираше „Хайланд ин“, където отсядаха кралски особи, посещаващи Калифорния.

— Какъв изглед! — възкликна Ан, когато поеха по крайбрежния път.

Дълбоко долу, в подножието на възвишението, върху което се издигаше сградата, вълните на Тихия океан се блъскаха в черните стръмни скали. Хотелът бе обграден от три страни с прекрасна градина, която чудесно хармонираше с испанската му архитектура.

Не биваше да идвам тук — помисли си изведнъж Роберта при вида на внушителната панорама. Потокът на спомените я настрои меланхолично. Ако имаше сега четка и бои, би се опитала да задържи зашеметяващата красота на този пейзаж върху платното. Би дала всичко, ако можеше да върне миналото, да превърти времето с пет години назад. Тогава, когато бе на двадесет и три, пред нея имаше бляскаво бъдеше в омагьосания свят на изкуството. Погледът ѝ неволно падна върху фините бели линии, следи от хирургическия скалпел, които пресичаха дясната ѝ ръка. Само видът им разпалваше болката отново. Но тя устоя на изкушението да започне да се самосъжалява. Вместо това се насочи към паркинга и само при слизането тръшна вратата малко по-силно, отколкото бе необходимо.

— Все още не проумявам как си успяла да го постигнеш — чудеше се Ан. — В „Сий странд“ никога не е имало художествени изложби. Да не си използвала черна магия?

— Просто имах късмет. Нашата стара приятелка Шарлийн Делгадо отскоро е директорка по маркетинг в „Сий странд“. Решила е да изненада новия си шеф, когато той се върне от Европа, с някои нови трикове за поощряване на продажбите. Нашето шоу през март трябва да открие кампанията по великденските разпродажби.

— Грегъри Фийлд е в Европа? — Ан поклати глава, при което русите ѝ къдрици се разпиляха. — Ще получи удар, като се върне.

Роберта си спомняше много добре телефонния разговор, който бе водила веднъж, преди година и половина, със собственика на

търговския център. Тогава той бе категоричен, че никога няма да се съгласи в „Сий странд“ да се провеждат художествени изложби.

— Може да е променил мнението си — предположи Роберта. — А ако не е, да се надяваме, че ще се върне, когато всичко вече ще е свършило.

Докато чакаха за маса, Роберта огледа ресторанта. На една маса в средата седяха двама мъже, вече пред празните чаши кафе. Очевидно искаха да платят и да тръгват. По-младият от двамата нетърпеливо се оглеждаше за сервитьорката. Проницателният поглед на сините му очи се спря на двете млади жени, които чакаха на входа. Изведнъж той като че ли вече не бързаше чак толкова. След като бегло прецени Ан, внимателно се вгледа в Роберта. Нищо не му убягна: нито дългата черна коса, ефектно завита на врата, нито елегантното скъпо облекло и със сигурност не и липсата на пръстен на дясната ѝ ръка.

Роберта почувства как погледът му някак странно я развълнува. Неволно откликна на интереса му. Сякаш бе хвърлил някакво ласо към нея. Реши, че е висок най-малко метър и осемдесет и че е към средата на тридесетте. Безупречната кройка на сакото му издаваше опитната ръка на някой италиански моделиер, бялата риза подчертаваше бронзовия му загар.

Роберта откъсна поглед от сините очи едва когато оберкелнерът дойде и заведе нея и Ан на една маса до прозореца. Изгледът към океана за малко отвлече вниманието ѝ. След като даде поръчката и вдигна глава от менюто, видя, че масата по средата беше празна. С болка установи, че тази траяла само миг среща събуди отдавна потиснати трепети.

Пет години бяха изминали вече, откакто се влюби в Брайън Холингсуърт, в неговото сякаш прекалено красиво лице. Нещата стигнаха дотам, че тя прие от него един диамантен пръстен, който трябваше да бъде последван от златна халка. Роберта не знаеше дали той харесва хубавото момиче със заразителния смях, което тя беше тогава, или иска да се сгрее от славата на една художничка на прага на националното признание.

Но само с един удар всички неясноти бяха пометени. Няколко дни след нещастieto Брайън вече бе решил да разтрогне годеща. Очевидно не можеше да понесе мисълта, че тя ще загуби едната си ръка, или пък че повече няма да може да я използва. Във всеки случай

тогава лекарите казаха, че Роберта никога повече няма да бъде онази превъзходна художничка, която си бе представял.

Тя стисна зъби, но не се предаде. След многобройни операции дясната ѝ ръка бе спасена, но остана някак без сила. Месеци наред се подлага на всевъзможни терапии. Работеше непрекъснато, за да събуди живот в ръката си. Усилията ѝ дадоха резултат — само дето вече не можеше да рисува. С времето намрази Брайън толкова, колкото и пияния шофьор, унищожил за миг всичките ѝ надежди за бъдещето. Катастрофата я лиши не само от многообещаващата кариера на художничка. Постъпката на Брайън я нарани и ожесточи до такава степен, че на нито един мъж не му се удаде да събуди у нея какъвто и да било интерес.

Роберта ядосано прогони мрачните мисли. Изведнъж я обзе чувството, че въпреки всичко за нея това бе щастлив ден. И не само заради неочаквания успех във втората ѝ кариера, а и защото за първи път след разтрогването на годеща съзнателно бе реагирала на присъствието на един мъж. Докато ровеше с вилицата из пълненото със скариди авокадо, мислите ѝ отново се върнаха към „Сий странд“.

— Какво ще кажеш да наречем изложбата „Изкуство от Запада“? — изрече тя гласно. — Индианските мотиви на Елиса Ноуълс биха били чудесен контрапункт на останалите експонати.

Повечето собственици на галерии в Кармел смятаха, че дължат своята клиентела на произведенията на маринистите. В списъка на Роберта също присъстваха имената на трима изтъкнати живописци, които изпълваха платната си най-вече с кораби, вълни и чайки. Но тя знаеше, че само широкият спектър от мотиви може да гарантира успеха. Затова продължи:

— Ще поканя и човека с онези огромни дървени скулптури. А като говорим за скулптура, какво ще кажеш за Дорис Уелс?

— Мисля, че тя е в Италия. Да ѝ изпратя ли телеграма.

— Да. И накарай Сабрина да направи още няколко от онези монументални огледала във форма на мида.

Ан кимна, като си вземаше бележки.

Докато пиеха кафето, уточняваха окончателно списъка на художниците, които щяха да участват. В изложбите на Роберта можеха да се включат само поканени. Определящо при избора бе не само качеството на произведенията, а и вероятността да бъдат продадени в

съответния контекст. Признати художници и моделиери се стремяха да влязат в антуража на „Татчър продъкшън къмпани“. Процентът на продажбите наистина бе много висок, а многообразието от таланти — главозамайващо.

След обяда двете търговки на произведения на изкуството се върнаха в центъра на Кармел. Докато караше бавно покрай редицата скъпи коли, паркирани пред „Сий странд“, Роберта си каза, че изложбата тук би трябвало да надмине всички останали. Ако Грегъри Фийлд научеше за нея — надяваше се това да не стане скоро — не би трябвало да има ни най-малък повод за недоволство.

След като оставиха зад себе си дългия пасаж, те се заеха да изучават помещението, което им беше предоставено. Най-голямата грижа на всеки художник бе да получи благоприятно място в изложбената зала. С професионален поглед Роберта и Ан определиха най-добрите места за своите постоянни участници.

— Могат да се съберат двадесет и пет, а дори и двадесет и шест — установи Ан, — ако Клер Амбоа се съгласи да постави триъгълните си картини в онзи ъгъл до ресторанта. По обяд и вечер там сигурно има голямо движение.

— Колкото повече, толкова по-добре — Роберта хвърли поглед върху временната скица, която искаха да представят на ръководството на центъра. — Ще я занеса горе на Шарлийн. В това време ти можеш да навъртиш няколко телефона.

Погледна часовника си и забърза нататък. Може би щяха да успеят да се измъкнат към Сан Франциско през Силикон Вали преди вечерния час пик.

Но още преди да затвори вратата на кабинета на Шарлийн зад себе си, Роберта усети, че всичките ѝ надежди угасват. Шарлийн седеше зад бюрото си с потъмняло от яд лице, докато някой разгневено ѝ викаше.

При затварянето на вратата човекът се обърна и се втренчи в Роберта. За втори път през този ден тя срещна погледа на същия онзи невероятно привлекателен мъж. Но сега в него липсваше искрицата възхищение, която бе открила в ресторанта на „Хайланд ини“. По-скоро имаше чувството, че я пронизаха два леденостудени лазерни лъча.

— Ако вие сте госпожица Татчър — започна заплашително Грегъри Фийлд, — ще трябва да ви съобщя нещо неприятно.

II

По дяволите — помисли си Роберта, но си пое дълбоко въздух и рече твърдо:

— Да, аз съм Роберта Татчър. А вие сигурно сте Грегъри Фийлд. Преди година и половина веднъж разговаряхме по телефона.

Той присви черните си вежди.

— Отлична памет! Тогава сигурно си спомняте и моя отговор — никакви художествени изложби в „Сий странд“! И въпреки това отново се натрапвате тук...

— Бях поканена, господин Фийлд. Никъде не се натрапвам — отвърна спокойно Роберта и продължи невъзмутимо: — Не може ли да поговорим някъде на спокойствие за тези неща?

Той кимна и каза сериозно:

— Кабинетът ми е долу, в края на коридора. Да вървим.

На Роберта щяха да ѝ трябват бързоходни ботуши, за да върви в крачка с него. Но тя не се и опита. Последва го на известно разстояние, като се надяваше да му даде възможност да се успокои. Тя самата използва пътя до кабинета му, за да се подготви психически за предстоящия остър сблъсък. Заплахите и упреците му щяха да се пречупят в логиката на нейните аргументи. И в неоспоримия договор в чантата ѝ.

— Да дойдем на въпроса — каза той, след като затвори вратата подчертано спокойно. На Роберта това и се стори като спокойствие пред буря. Грегъри Фийлд придърпа едно тежко кафяво кожено кресло и ѝ го посочи с рязко кимване. После застана зад масивното бюро, което би могло да получи първа награда на изложба за грозни мебели.

— Колко трябва да ви платя, за да оставите „Сий странд“ на мира?

Роберта въздъхна. Беше по-лошо, отколкото предполагаше.

— Но моля ви, господин Фийлд, не бих искала да се отнасяте с мен като с прокажена, която иска да зарази вашия център!

— При последния ни разговор изясних напълно своята гледна точка. Магазините ми не могат да се превърнат в сергии за дрънкулки и сборище на съмнителни типове. Това ще разруши добрата им репутация.

— Високото изкуство и хубавите магазини чудесно си подхождат — възрази меко Роберта. — Не искате ли да ми обясните защо имате толкова силна антипатия към изложбите?

— Не харесвам тези неща. Не харесвам и художниците — Грегъри Фийлд се приведе напред. Внушителната брадичка и черният кичур, паднал върху челото, придаваха на лицето му нещо непримиримо. — Но сега не става дума за моите лични симпатии и антипатии. Една от служителките ми е сключила договор с вас. Искам да знам какво ще ми струва, за да го скъсате?

— Съдебен процес, господин Фийлд. Това ще ви струва.

Мълчанието в стаята се нарушаваше само от тиктакането на стария часовник в ъгъла. Часовникът бе направил впечатление на Роберта още като влезе в помещението. Всичко друго в този кабинет бе целесъобразно до монотонност. Сравнен със скованите, грозни форми на останалата мебелировка, старинният часовник от ръчно полирано розово дърво изненадваше със своето изящество.

— Разбирам — каза той най-сетне. — Не искате да се откажете.

— Не. Аз също трябва да пазя добрата си репутация. Някои от моите художници вече са уведомени. Не мога да нарушавам обещанието си към тях.

Роберта се наведе към него и продължи спокойно:

— Защо не ми повярвате, че не съм дошла тук да ви създавам проблеми? Когато Шарлийн сподели идеята си за изложбата като начало на рекламната кампания, няхах представа, че го прави без ваше съгласие. Някои хора променят възгледите си с течение на времето, знаете ли?

— Някои, но не и аз.

Роберта се облегна назад в неудобното кресло. Постепенно ѝ ставаше все по-трудно да спори с този упорит човек. Както винаги в стресови ситуации ръката започна да я мъчи. Опита се да не забелязва пулсиращата болка. Погледна Фийлд в очите.

— Междувременно в моята кантора се правят много постъпки и разходи, за да се задвижат нещата. Искаме да ви представим най-

добрата изложба, която е правена някога на този бряг.

На лицето на Грегъри Фийлд се изписа умора. Роберта се питаше кога ли се е върнал от пътуването си в Европа. Разликата във времето, стресът — всичко това можеше да превърне в страшилище и най-приятелния човек. Неволно си помисли, че много повече би ѝ се искало да го целуне, отколкото да се кара с него. Това бе най-привлекателният мъж, когото бе срещала някога.

— В момента не мога да си позволя съдебен процес — каза той и с небрежен жест отметна косата си. — Наистина ли сте убедена, че можете да организирате тук, в „Сий странд“, изложба, която клиентите ни няма да преценят като нещо под достойнството им?

— Гарантирам! — Роберта изведнъж почувства, че е победила. — Вижте какво, господин Фийлд, ще ви обеща нещо. Ако след това успеете да ми докажете, че с изложбата моята фирма е нанесла щети на търговския ви център, ще ви поднеса извиненията си на цяла една вестникарска страница.

Нещо като усмивка се появи на устните му.

— Като имаме предвид кръга на клиентите си, подобно обещание е доста рисковано. Хората са богати, разглезени...

— И много вероятно отегчени. Защо да не им предложите нещо ново, което би могло да събуди интереса им?

Този път той наистина се засмя.

— Вие наистина сте много убедителна делова дама, госпожице Татчър! Е, добре. Имате договора, а „Сий странд“ своята художествена изложба. Но не си мислете, че съм променил мнението си за художниците!

Роберта си каза, че сигурно само багер би могъл да отстрани предразсъдъците на Фийлдс. Той не ѝ остави време да се наслади на победата си, а веднага започна да поставя условия.

— На първо място — не искам да виждам на паркинга си нито една от онези големи каруци, които обикновено карат този род хора. Всички материали трябва да се разтоварят още предната вечер и да се приберат в неделя, когато шоуто свърши. Никакви камиони и фургони в района.

Роберта кимна, а той продължи да изрежда правилата, с които тя отдавна бе свикнала. Изискваше осигуряването на пасажа чрез огнеупорни завеси, триметрово разстояние между произведенията на

изкуството и бутиците, напомни за забраната за складиране на материали в кашони вътре в помещението на изложбата и още куп други неща. Роберта се питаше откъде Грегъри Фийлд има толкова информация за организирането на изложбите.

Той продължаваше да говори, когато на вратата дискретно се почука. Млада жена със стенографки бележник в ръка влезе колебливо.

— Питър Хейстингз е на втория телефон, господин Фийлд. Можете ли да се обадите сега?

— Помолете го да почака няколко минути, Джуди.

Роберта се възползва от прекъсването, за да подготви своето оттегляне и да убеди Фийлд в сериозността на намеренията си.

— Ако това е Питър Хейстингз от търговския център „Караванс“ в Палм Спрингс, поздравете го от мен. Всяка година през януари ние организираме при него по една изложба.

— А защо и следващия месец не направите една там, а не при нас? — отвърна намръщено Фийлд и Роберта разбра, че той още не се е примирил със съгласието си.

— Нима мога да разочаровам любителите на изкуството тук, в Кармел? — запита усмихнато тя и стисна под мишница чантата си със спасителния договор. — Ще подберем някои снимки на произведения от нашите художници и утре ще ви ги изпратим по куриер, за да получите представа за качеството на работите.

Роберта се канеше да тръгва. Неочаквано Фийлд стана и я придружи до вратата, независимо че го чакаше междуградски разговор. Подаде ѝ ръка и шеговито отбеляза:

— Сега много би ни пасвал един стар цитат от учебниците по история: „Врагът е между нас.“

Жалко, че той ме възприема като враг — стрелна се в ума ѝ, докато се гледаха в очите. И все пак борбата с Грегъри Фийлд обещаваше да бъде доста вълнуваща. Нямаше да позволи да я победят. Затова отвърна:

— Баща ми, стар морски вълк, казваше: „Не бой се от торпедата и пълен напред!“

Роберта му протегна ръка. Когато той я обгърна със своята, веднага ѝ се прииска да я отдръпне. Докосването му предизвика у нея тръпка на необяснима възбуда. О, боже, та те само си бяха стиснали ръцете!

Вместо да пусне пръстите ѝ, Грегъри Фийлд продължаваше да ги държи здраво. Тя го погледна объркано. За миг ѝ се стори, че иска да я целуне. Но той само стоеше до нея, държеше ръката ѝ и промълви:

— Битката вече започна. Внимавайте, госпожице Татчър! Пазете се от моите оръжия!

Все още развълнувана от сблъсъка с Грегъри Фийлд, Роберта се облегна назад на мястото до шофьора, докато Ан водеше тъндърбърда в претовареното движение.

— Имам нужда от отпуска — изпъшка тя. — Трябва ми само малко място под слънцето и един самотен плаж.

— Ще ти се напълнят очите с пясък — изръмжа Ан и предпазливо даде газ, за да се отърве от нахалника зад себе си. — Ще ти кажа кое е най-доброто място за отпуска — един кораб. Вземаш най-хубавите си рокли, най-опасния си бански и малко джобни пари и тръгваш на чудесно дълго околосветско пътешествие, като прелъстяваш помощник-капитана.

В смеха на Роберта имаше мъничко завист.

— Не се учудвам, че така сияеше, когато „Феърсий“ акостира на кей 36.

Ан имаше зад себе си два развода и вече не се интересуваше от трайни връзки, което съвсем не ѝ пречеше да се впуска в случайни флиртове. Тя смени темата.

— Как изобщо успя да се отървеш цяла след този сблъсък в Кармел?

Роберта почувства, че само споменът я накара да изстине.

— Ако погледите можеха да убиват... Страхувам се, че въпреки твърдия договор ни предстои истинска битка.

Последните думи на Грегъри Фийлд все още звучаха в съзнанието ѝ. Не беше човек, който току-така би се примирил с едно поражение. Възползвала се бе от моментната му слабост, но той сигурно скоро щеше да се възстанови.

— Престижът ни е заложен на карта, Ан.

— Твоят престиж. Аз винаги мога да си намеря и друга работа. Но ти си „Татчър арт продъкшънс“.

— Толкова по-зле — въздъхна Роберта. Изправи гръб и изрече намръщено: — Но поне никой не може да каже, че работата ми е скучна.

След малък отдих в апартамента на Ан Роберта отново седна зад кормилото и пое към къщи. Имаше собствено жилище недалеч от моста „Голдън гейт“. След като повери тъндърбърда на пазача на паркинга, асансьорът плавно я отнесе на осмия етаж. Тристайният ѝ апартамент бе почти изцяло издържан в бяло. По стените висяха картини на най-даровитите ѝ художници, както и едно платно, рисувано от самата нея малко преди двадесет и третия ѝ рожден ден. Върху една от малките стъклени масички бе поставена статуетка от Дорис Уелс.

Роберта се изкуши да си пусне някоя касета с успокояваща музика и просто да се опъне на канапето. Но вместо това си наля чаша портокалов сок и глътна няколко таблетки витамин С, за да се отпусне. Онова, от което се нуждаеше сега, бе една добра тренировка, която да съживи кръвообращението ѝ.

Само след няколко минути вече седеше в лъскавия си син анцуг пред огледаното във формата на мида до тоалетката. Разпусна косите си и започна да ги четка силно. Къдриците се разпиляха по гърба ѝ, излъчвайки някакъв особен блясък. Тя ги вдигна на конска опашка и забърза към гимнастическия салон на жилищния блок.

Роберта участваше редовно в провежданите там курсове по аеробика. След катастрофата физическите усилия бяха станали за нея най-добрият начин за разтоварване от напрежението. Така успя да прогони разочарованието от неуспеха на кариерата си като художничка и от разтрогването на годежа си.

Докато, както всички останали участници в курса, се опитваше да изпълнява точно упражненията и да не нарушава такта, се запита какво ли би се случило, ако се влюби още веднъж. Дали тогава потребността да натоварва тялото си до крайност нямаше да бъде толкова силна? Донякъде се надяваше на това, бършейки потта от лицето си.

— Вие просто се самозабравяте при тези тренировки — подхвърли тя на ръководителя на курса. — Дори и професионалните

футболисти от време на време правят по някоя пауза.

— Не забравяйте, че без мен всички щяхте да сте схванати и дебели. До сряда.

На Роберта ѝ се прииска да му каже, че в сряда следобед ще бъде в самолета за Денвър. Много искаше да бъде на изложбата в току-що открития търговски център „Силвър седъл“, но сега реши да изпрати Ан.

Нека тя организира изложбата там, да вземе някои самостоятелни решения. Забележката на Ан този следобед не бе така случайна, както изглеждаше на пръв поглед. Роберта не вярваше, че асистентката ѝ наистина би искала да работи за някой друг, но разширяването на пълномощията бе нещо, от което едва ли би се отказала. Ан неведнъж бе намеквала за възможността за евентуално партньорство.

Но дали Роберта наистина бе готова да раздели отговорностите? След катастрофата работата замести за нея живописата и личния живот, „Татчър арт продъкшън къмпани“ изпълни дните ѝ с някакъв смисъл, а Ан Джарвис буквално стана дясната ѝ ръка.

Проблемът не ѝ излизаше от ума и докато тичаше към един близък деликатесен магазин, който снабдяваше много от самотниците в района. От богатия асортимент готови ястия си избра пиле на грил, хрупкава салата и пресен ръжен хляб. Когато се върна вкъщи, вече бе взела решение.

Ан можеше да я замести в Денвър. После щеше да мисли за останалото.

Въпреки спортните занимания, банята и вкусната вечеря, два часа по-късно беше в отчайващо настроение.

— Лъжец! — наруга тя автора на любовния роман, чийто портрет бе отпечатан на задната корица, и който тя току-що бе привършила. — Така да ни баламосваш. Никой не се влюбва толкова бързо. А аз би трябвало да зная най-добре.

Нима Тони Мирадос не я ухажваше от години? Младият художник бе присъствал на всяка от първите и изложби и търпеливо ѝ бе помагал. От години той се надяваше, че тя ще преодолее кошмара на катастрофата и разочарованието, причинено от Брайън. Най-сетне се умори да чака и ѝ постави ултиматум.

— Нощем не мога да спя. Непрекъснато рисувам портрета ти — беше й казал Тони. — Сега имам нужда от теб самата, Роби, от истинската жена от плът и кръв.

— Ако знаеш колко бих се радвала да отговоря на чувствата ти — му бе отвърнала тя.

— Но защо поне не опиташ?

— Не мога. Винаги ще те обичам като брат, но не и нещо повече!

Не — мислеше си Роберта, чувствайки, че очите й се навлажняват, — *любовта съвсем не е толкова просто нещо*. Влезе в кабинета си, седна на бюрото, измъкна купчина листи и се зае с разпределението на залата в Денвър. „Силвър седъл“ представляваше двуетажна търговска сграда и проблемът беше да се разделят равномерно експонатите на двете равнища, въпреки или пък именно поради това, че на първия етаж имаше много повече посетители. Не само художниците се надяваха на високи печалби, когато излагаха произведенията си в търговски центрове, а и собствениците, които ги допускаха, също трябваше да разчитат на нещо. Хората, които идваха да пазаруват в магазините, можеха да бъдат привлечени от изложените неща. От друга страна, събирането на зяпачи около някое произведение събуждаше интереса към някой магазин, който досега не бе забелязан. Именно вероятността за повече финансови преимущества, освен наема за помещението, бе една от причините, поради които предприемачите с удоволствие сключваха сделките с Роберта.

Въпреки че се опита да се съсредоточи върху работата си, мислите й отново и отново се връщаха към Грегъри Фийлд. Сигурна бе, че той не я задържа, за да я целуне, а за да я накара да изгуби увереността си. Трябваше винаги да е нащрек, когато го среща; засега поне това беше ясно.

На следващата сутрин Роберта разпръсна по бюрото си купчина снимки.

— Може би те все пак ще го убедят, че не искаме да превърнем залата му в някакъв битак.

Написа на електрическата си пишеща машина едно кратко писмо до Грегъри Фийлд, в което го молеше да й се обади, дори и само ако

едно от предложените произведения му се стори неподходящо. Сложи писмото и цветните снимки в един дебел плик и го даде на куриера.

Отговорът на господин Фийлд дойде точно в девет часа на следващата сутрин.

— Надзорният съвет одобри вашите снимки — заяви хладно той. — Изразено бе мнението, че този вид, хм, работи са приемливи за клиентелата на търговския център.

Роберта потисна една усмивка, докато отговаряше с обичайните любезности.

— Представила сте произведенията на седемнадесет художници — продължи той. — Това ли са всички участници във вашия...

Тя не обърна внимание на мърморенето на другия край на линията, което прозвуча като „цирк“, и отговори делово:

— Не, надяваме се да убедим да участват още десет изложители. Ще ви изпратим останалите фотографии веднага щом попълним списъка.

Известно време цареше мълчание.

— Не бихте ли могла сама да наминете оттук?

Роберта неволно стисна слушалката. Какво трябваше да означава това?

— За съжаление това ще ми е възможно едва следващата седмица. Утре вечер моята фирма открива голяма изложба в Денвър — отговори уклончиво тя, опитвайки се да внуши, че присъствието ѝ там е наложително.

— Разбирам. А, между другото, Питър Хейстингз също ви поздравява. Той се изказа много ласкаво за вас. Е, до следващата седмица.

— Но... — не успя да продължи, защото той вече беше затворил.

III

— До утре! А като мине срядата, ще ни остават само два дни до уикенда, така че трябва да издържим.

Наистина ли бе минала още една седмица? На Роберта ѝ се струваше, че Ан вчера отлетя за Денвър. През цялото време не бе напускала офиса. Напълно потъна в работа. Телефонът звъня почти непрекъснато, в паузите между обажданията се справи с цяла планина писма. След завръщането на Ан трябваше да изготви отчета, да подписва сметки и платежни нареждания.

Натисна светеция бутон по-силно, отколкото бе необходимо. Изложбата бе истински успех. Куфарчето на Ан буквално се бе препълнило с чековете от комисионните, с които художниците заплащаха своите десет процента от стойността на продажбите. Участниците очевидно бяха пласирали всичките си експонати. Да се радва или напротив?

„Нима ревнувам?“ — питаше се Роберта по пътя към жилището си. И защо тя, ръководителката на „Татчър арт продъкшън къмпани“, бе останала в Сан Франциско да се занимава със скучна канцеларска работа, докато асистентката ѝ застана в центъра на събитията? Сега това явно я дразнеше.

По природа бе великодушна, но фирмата бе всичко, което имаше. Отвори вратата на апартамента си. Да раздели фирмата си с някой друг за нея би означавало същото като това, една арабка да приеме в домакинството си трите нови съпруги на мъжа си.

Пресиленото сравнение я накара да се засмее на себе си. Влезе в банята, решена още известно време да отложи въпроса за евентуалното поделяне на отговорностите. Засега се нуждаеше най-вече от една гореща вана за разтоварване.

Но още преди ваната да се напълни, телефонът наруши плановете ѝ. Вдигна слушалката, чу се продължително щракане и пукане, италиански думи, смесени с развален английски, които я накараха да се сепне, после изведнъж нещо просветна в ума ѝ:

— Ти ли си, Дори?

— Как отгатна? Да, аз съм! Благодарение на чудесните италиански връзки най-сетне мога да ти се обадя.

— Мислех, че си на Капри.

— Вече бях там. Но от януари вали непрекъснато. Затова се върнах в Рим, в ателието на Виа Венето. А днес получих телеграмата от Ан.

— Сега при вас не е ли три часа през нощта?

— Да, досега съм работила, по-скоро съм се съсипвала. Този млад Адонис, който ми позира в момента...

— Разбирам. Няма да се учудя, ако си твърде заета, за да се върнеш в Калифорния за нашата изложба — забеляза Роберта с известна ирония.

— Нищо не разбираш. Бедният Алдо вече е имал две жени. А в моето студио идва, за да си почине — разсмя се Дорис. — Но точно сега и за нещо друго. С удоволствие ще участвам в „Сий странд“. Страхувам се само, че Грегъри Фийлд няма да ме допусне. С какъв вид изнудване всъщност успя да се добереш до съгласието му за тази изложба?

— Чист късмет — Роберта искаше по-бързо да дойде на въпроса. — Сега не мога да ти разказвам всичко с подробности. Да не би да има нещо против теб?

— Дълга история — засмя се Дорис. — В колежа бяхме добри приятели. Но още тогава той изпитваше ужас от художниците и всичко, което имаше нещо общо с изкуството. Заради баща си, разбираш ли? Когато започнах да правя първите си опити с глина, всичко между нас свърши.

— Какво общо е имал с това баща му?

— Сигурно си чувала за Себастиан Фийлд. Известен с мистичната си живопис — гласът на Дорис бе изпълнен с упрек. — Беше великолепен, докато не се пропи и не тръгна с една хипарка. Тя се занимаваше с керамика в Санта Крус, представи си. Едно от онези деца на цветята. Скитаха заедно от панаир на панаир и спяха по къмпингите в нейния отвратителен стар фургон.

— О, боже, и каква стана после?

— С нея? Не знам. Но майката на Грег не можа да понесе изневярата на мъжа си. Почина, когато той беше на седемнадесет, уж

от левкемия. А малко след това Себастиан се обеси от отчаяние. Вече ти е ясно защо Грег е настроен така към художниците. Оттам нататък реагираше на картини и всякакви други произведения на изкуството като бик на червено.

— Дорис, пак ще ти се обадя — прекъсна Роберта потока от конфиденциална информация. Не искаше да чува нищо повече. Изведнъж я обзеха угризения за онова, което бе причинила на Грегъри, настоявайки за тази изложба.

Ако можеше да се откаже от всичко! Но не, нямаше връщане назад. Толкова хора разчитаха на изложбата, готвеха се, работеха вече от месеци.

— Наистина се нуждая от малко почивка — простена Роберта.

Занесе чаша кисело мляко на бюрото си, принуди се да хапне няколко лъжици и изрови от бележника си един телефонен номер. Набра го и само след частица от секундата чу ответния сигнал от четиристотин мили разстояние. Прозвуча приветливият глас на братовчедка й Марго.

— Как е сега в Санта Барбара? — запита Роберта, след като бяха разменили последните семейни клюки.

— Чудесно както винаги. Даже съжалявам, че утре отлитаме. Кърк трябва да изнесе някакъв доклад в Бостън — рече Марго с известна гордост. — После ще си позволим десет дни на Бермудските острови. Майката на Кърк ще поеме децата. Той казва, че съм заслужила две седмици меден месец, след като за шест години съм му родила четири деца.

— Хм, трябва да се съглася с него. Между другото, пази се от номер пет по време на отпуската. А докато ви няма, ще използва ли някой виличката на брега?

— Не. Ние самите не сме били там цяла зима. За себе си ли я искаш?

— Да, представи си. Трябва да си почина няколко дни. Ако нищо друго не се случи, в сряда мога да тръгна натам.

— Карай внимателно! Крайбрежният път е много опасен. Напоследък често затваряха магистрала номер едно заради земни свличания.

Роберта затвори с облекчение. Щеше да прекара няколко спокойни дни, необезпокоявана от роднините, докато Марго беше с

Кърк в Бостън. И точно от това се нуждаеше сега — спокойствие!

Унесено бъркаше киселото мляко. Грегъри Фийлд беше помолил, дори беше наредил да му занесе лично останалите снимки. Можеше да го стори в сряда сутринта и по възможност да се опита да поговори с него за Дорис Уелс.

Когато Ан се върна от срещата си по обяд, намери Роберта пред купчина снимки.

— Ще можеш ли няколко дни да се справиш без мен? — попита Роберта асистентката си. — Смятам да занеса тези фотографии в „Сий странд“, за да се запознае господин Фийлд с тях, и после да отпътувам на юг. Марго ми предостави виличката на брега.

— Нямам нищо против, щом искаш да си пълниш очите с пясък. Но, знаеш ли, едно околосветско пътешествие...

— Нямам желание след това да се боря с любовната мъка по помощник-капитана — разсмя се Роберта.

Същата вечер се зае да опакова багажа си. За самотния ѝ престой на брега бяха достатъчни няколко практични спортни дрехи, удобни панталони, блузи с дълъг ръкав и един поизбелял пуловер. В Санта Барбара времето беше меко, така че сложи и памучните шорти, няколко тениски и сандалите си. Изведнъж в ръцете ѝ попадна една отдавна излязла от мода фолклорна блуза. В подобни блузи, с набрано на шнур ажурно деколте, бе виждала да се появяват италиански артистки в най-прелъстителните си роли.

„За какъв ли карнавал съм си я купила?“ Най-сетне реши, че блузата може да се съчетае с дългата, увиваща се около талията пола, с която вечер щеше да чете край камината. Сложи и двете върху банския си, а до тях маратонките и дебели памучни чорапи. Най-накрая опакова и любимия си стар пуловер.

Легна си рано и спа добре, обзета от някакво странно спокойствие. Когато будилникът иззвъня, навън все още беше тъмно. Облече един бежов пуловер и се пхна в тясната зелена пола от туид. Нахлузи чифт черни копринени чорапи и обу модерни ниски обувки. Накрая наметна върху раменете си едно подплатено кожено яке. Всичко това бе грижливо приготвено още от предната вечер. Искаше да се появи на деловата среща в „Сий странд“ в непретенциозно и все пак изискано облекло.

Напусна града по магистралата, а после зави надясно по крайбрежния път. Когато океанът се откри пред нея, бе наистина в чудесно настроение. Започна да вали, но това нямаше голямо значение. Можеше да вали колкото си иска! Роберта имаше пред себе си няколко безгрижни дни.

Кармел винаги много ѝ бе харесвал. Тесните виещи се улочки се изкачваха нагоре и се спускаха надолу между миниатюрни старинни къщички и цветни градини сякаш взети от книжка с картинки. Когато стигна до сградата на търговския център „Сий странд“, трябваше да признае, че на Грегъри Фийлд му се беше удало да го съчетае хармонично с живописното му обкръжение.

Роберта взе пакета със снимките и тръгна към кабинета на Грег. Изненада се от небрежното облекло, в което той я посрещна. В светлия си ирландски моряшки пуловер и черните джинси изглеждаше висок и силен, както установи тя с неволно възхищение.

— Роберта! Влизайте — посрещна я сърдечно той.

Недоверието ѝ моментално се събуди. Какво бе станало с „госпожица Татчър“? Та само преди седмица се бе държал с нея като прокажена. А сега я бе хванал под ръка и я наричаше с малкото ѝ име!

За да приключи по-бързо с тази неясна ситуация, започна делово:

— Виждам, че сте зает, господин Фийлд, затова...

— Тъй като известно време ще работим заедно, настоявам да ме наричате Грег — прекъсна я той и ѝ предложи същото тежко и тромаво кресло, което си спомняше от миналия път. — Как мина изложбата ви в Колорадо?

— Чудесно! — въпреки че бе решила да говори делово и неангажиращо, Роберта почувства, че се усмихва. — Убедена съм, че вие също ще оцените изключителното равнище на произведенията на тези снимки. Акварелите например притежават такова изящество и хармония...

Наведе се над бюрото, за да му покаже цветните фотографии. Грег застана до нея и се подпря на плота. Близостта му и случайното докосване на ръцете им я обърка. Бързо се отдръпна и му предостави снимките без повече коментари.

— Нещата са съвсем прилични — признанието прозвуча някак принудено. — Предполагам, че надзорният съвет ще се съгласи.

Надзорният съвет ще подскочи от радост, помисли си тя.

— Надявам се — отвърна подчертано хладно. Нали Дорис Уелс й бе обяснила причините за неговата антипатия към изкуството. — Апропо... — тя изведнъж се стресна. — Бих искала да обсъдя още един въпрос с вас, господин Фийлд...

— Грег. Толкова ли е трудно да го приемете?

— Е, тогава, Грег. Скулптурите на последните снимки...

— По-добре е да поговорим за тях по време на обяда — той се надигна.

Роберта недоверчиво поклати глава.

— Не, благодаря. За съжаление днес нямам време.

— Друга делова среща ли имате?

Тя избегна погледа му. По-добре да не беше идвала.

— Не точно среща. Искях да...

— Ако не е толкова спешно, бихме могли да продължим разговора си. Но не тук. Намислил съм нещо специално, което сигурно ще ви хареса — тръгна към вратата и й кимна да го последва.

Келнерите тъкмо подреждаха сребърните прибори, когато Роберта и Грег влязоха в елегантния ресторант в средата на покритата улица с магазини. Когато видя Грег, оберкелнерът изчезна и след малко се появи с голяма кошница за пикник.

— Заповядайте, господин Фийлд. Всичко, което сте поръчали.

— Благодаря — Грег се разсмя при вида на смаяното лице на Роберта. — Нали ви казах, че имам нещо специално за вас. Какво стана? Не обичате ли изненадите?

Роберта мислеше за дългото пътуване покрай брега, което й предстоеше. Щеше да й се наложи да пренощува някъде на половината път до Санта Барбара, ако сега приемеше поканата.

Е, и какво от това? Все пак трябваше да бъде предпазлива! Искаше да разбере за какъв вид капан за мишки той току-що бе приготвил сиренето.

Когато малко по-късно вече седеше до него в откритата кола, отново се запита дали не бе прекалено лекомислено просто ей така да тръгне с Грег. Та тя дори не знаеше накъде отиваха.

— Откога не сте била в „Севънтийн майлз драйв“? — прекъсна той мрачните ѝ мисли.

— О, от години. Там ли отиваме? — наистина беше изненада. Неволно се извърна към него, сияеща от радост. — Някога много обичах това място. Годеникът ми... — прехапа устни. — Ах, това беше преди пет или шест години.

Грег насочи колата на север, в посока към Монтерей.

— Струва ми се, че в началото на годината тук е най-хубаво — рече той, сякаш не беше чул забележката ѝ. — Морето е диво, а целият пейзаж блести от дъжда.

— Между другото, не е ли малко рисковано в такова време да ходим на пикник? — сутринта бе ръмяло. В момента Роберта не можеше да види небето, защото тъкмо минаваха през една гъста гора, но ѝ се струваше, че слънцето отново се е скрило в облаците.

Грег вдигна рамене.

— Е, нали не сме от захар? Защо да е рисковано?

Спря пред една бариера и подаде на пазача, който стоеше пред своята къщичка, една петдоларова банкнота, срещу която получи билет и карта на крайбрежния резерват. Мълчаливо пътуваха през това кътче от рая, докато стигнаха върха на хълма, където гората оредя и разкри изгледа към морето.

— Облаците наистина изглеждат заплашителни — измърмори със съжаление Грег.

При Пойнт Джоу, откъдето се откриваше известната панорама, Грег сви от асфалтирания път. От надвисналата скала можеха да се видят безброй птици и тюлени. Грег заобиколи колата и отвори другата врата, за да помогне на Роберта да слезе. Не пусна ръката ѝ дори и когато тя вече бе въвн от колата. Нещо по-лошо: обгърна талията ѝ с ръка и я привлече напред почти до ръба на скалата.

Тя се препъна в неравния терен и без да иска, се хвана още по-здраво за Грег. За секунда затаи дъх.

— Прекрасно е, нали?

Роберта трепереше въпреки топлото кожено яке. Странно!

Грег отмести погледа си от бушуващите вълни и се взря в лицето ѝ. Изненадано вдигна вежди, притисна я към себе си и попита:

— Студено ли ви е?

Тя се опита да се освободи от него, но безуспешно.

О, боже — мислеше си тя, — да не би да иска да ме бутне надолу от скалата? Наистина той ми обяви война, но няма ще ме убие само защото организирам изложба в неговия търговски център?

Неочаквано почувства ръцете му под пуловера си и целувката му върху леденостудените си устни, но не се отдръпна. Топлите му търсеци пръсти се плъзнаха по гърба ѝ, докосвайки голата ѝ кожа.

Роберта не разбираше какво става. Нима той не я мразеше? А тя? Къде бе останало недоверието ѝ? Как позволяваше на този мъж, който я считаше за враг, да я милва? И какво, най-сетне, вършеше самата тя? Изведнъж почувства косата му под дланите си и се запита какво я бе довело дотам, да гали врата му и нежно да прокарва пръсти по ухото и слепоочието му.

Внезапен порив на вятъра едва не ги повали. Роберта се вкопчи още по-здраво в Грег. Той измъкна ръце изпод пуловера ѝ и я взе в прегръдките си. Притисна я толкова силно, че тя усети ударите на сърцето му. Стояха прегърнати и се целуваха.

Тежки капки дъжд зачукаха по скалите. Чайките се разкрещяха. Вятърът шибаше вълните. Грег завъртя Роберта и продължи да я притиска към себе си, докато си проправяха път към колата.

— Бързо. Качвай се! — хлопна вратата зад нея и скочи зад волана. С няколко бързи движения вдигна гюрука. Известно време седяха, дишайки дълбоко, един до друг, като се опитваха да се съвземат от светкавичната атака на природните стихии.

Дъждът бе дошъл тъкмо навреме, за да възвърне разума им. Роберта дори не можеше да повярва в реалността на случилото се преди малко.

Наистина цяла седмица след като за пръв път се погледнаха в очите, притежателят на „Сий странд“ не ѝ излезе от ума. Трябваше да признае, че тактиката му беше безупречна. След като разбра, че никакъв натиск няма да я принуди да се откаже, избра съвсем различен подход. Тя преглътна. Предупредил я бе, но как можеше да предположи, че ще е толкова опасно.

„Пазете се от моите оръжия“ — бе казал той. Питаше се дали противникът ѝ наистина съзнава силата на своите оръжия. А най-опасното от тях бе способността му да разтапя сърца от лед.

Светкавица разцепи небето. Бурята продължаваше.

Грег я погледна.

— Обичаш ли бурите?

— Красиво е. Но не и когато си навън — тя приглади мократа си коса. — Обичам да я съзерцавам, но през прозореца, някъде на сухо. В бурите наистина има нещо много вълнуващо.

— Да, внушителни са тези сили, които разтърсват природата. Човек не може да им противостои, по-добре е да им се остави.

Стори ѝ се, че Грег говори за стихията на чувствата, завладяла ги преди малко. И за това как се бяха оставили да ги повлече.

С угълчетата на очите си видя как той посегна към стартера, а после изведнъж спря. Гледа я толкова дълго, че най-сетне тя изви глава към него.

Лицето му бе непроницаемо, когато каза:

— Познавам най-хубавото място на света за наблюдение на бурите. Но за да стигнем дотам, трябва да се върнем в Кармел и да пътуваме поне още един час. Искаш ли да го направим?

IV

Бурята се усили. Напредваха бавно. Дъждът падаше като дебела завеса пред предното стъкло. *Наистина не избрахме най-подходящия ден за разходка из природата* — мислеше си Роберта. Подпря ръце на арматурното табло и внимателно заоглежда пътя. Изведнъж силен порив на вятъра откъсна клон от един кипарис и го запрати по средата на пътя.

— Внимавай! — извика тя.

Грег завъртя волана и доколкото може, отдалечи колата от падналия клон. Въпреки умелата маневра обаче един друг клон раздра платнения гюрук на колата. Широките гуми на ягуара забуксуваха по хлъзгавия път и той опасно се поднесе. Но Грег успя да спре точно навреме.

Роберта с ужас се взираше в черните спускащи се отвесно надолу скали отдясно.

— Нищо не може да затрудни един автомобилен състезател!

— И един добър екипаж — допълни Грег.

Стана ѝ приятно от похвалата му. Успокои се и се обърна назад, за да се опита да затвори по някакъв начин скъсаното място на гюрука. Грег отново насочи колата към пътя. Минаха покрай едно голямо игрище за голф. После Роберта видя множество големи червени керемидени покриви, тухлени зидове с арка и широки асфалтирани алеи. Всички тези крайбрежни вили гледаха към бушуващия кобалтовосин Пасифик.

— Какъв рай!

— Нали? Тук живеят повечето клиенти на „Сий странд“. Разбираш защо толкова държим на качеството и лукса.

— А къде отиваме сега? — запита тя няколко минути по-късно, когато излязоха на магистралата.

— На юг. Мястото е близо до Биг Сур.

— Тогава ще взема колата си. Аз също отивам на юг, но много по-далече. Няма смисъл после да се връщам още веднъж.

— Сигурна ли си, че искаш да караш сама? Пътят е тесен и стръмен и има опасност от свличания — предупреди я Грег.

— Същото ми каза и Марго.

— Свличанията са особено голям проблем през зимата. Почвата е толкова мека и рохкава от дъждовете, че най-малкият трус е достатъчен цели склонове да тръгнат надолу. Още по-лошо е, когато летните пожари са унищожили корените на дърветата и земята няма никаква опора — той внимателно заобиколи едно паднало дърво. — Коя всъщност е Марго?

— Братовчедка ми. Тя и мъжът ѝ имат една къщичка на брега, близо до Санта Барбара. Предоставиха ми я за няколко дни, защото искам да отдъхна малко. Ако не беше този пикник, вече щях да съм там.

— О, боже, нашият пикник! Съвсем го бях забравил.

— Но не и аз. Не бих имала нищо против да хапна нещо.

Пред „Сий странд“ Грег остави Роберта до колата ѝ. Изчака търпеливо, докато тя запали тъндърбърда си, и ѝ направи знак да го последва.

Шосе номер едно в посока на юг следваше точно крайбрежната ивица. На места само един несигурен дървен парапет отделяше тясното платно от дълбоката пропаст. Роберта поглеждаше със страх към белите гребени на вълните долу. Стряскаше се всеки път, когато някой порив на вятъра разтърсеше колата и капките дъжд заудряха още по-силно по предното стъкло.

Изведнъж мигачът на ягуара ѝ даде знак да завие наляво.

За секунда тя се поколеба. Жените имаха привилегията неочаквано да променят мнението си. Не трябваше ли просто да продължи нататък и по-късно да изпрати на Грег картичка от Южна Калифорния, в която да му поднесе извиненията си. Но от дете бе свикнала да държи на думата си. Освен това все още не бе получила съгласието на Грег за участието на Дорис Уелс в изложбата. Последва ягуара със смесени чувства.

Тесен, покрит с чакъл път се извиваше нагоре по хълма. Табелките предупреждаваха за падащи камъни. Роберта нервно заобиколи една купчина кал, която се бе свлякла на пътя от страничния насип. Междувременно бе спряло да вали.

Десет минути по-късно ягуарът зави по дълга стръмна алея. Тя го последва. Когато най-сетне слезе, учудено се огледа. Скалната плоскост предоставяше място не само за колите, но и за една чудно красива вилчка в швейцарски стил, която сякаш бе построена само от стъкло и дърво. Масивни стволоче подпиреха островърхия покрив, а стъклената фасада сигурно откриваше прекрасен изглед към морето.

— Вятърът се усилва. Да влезем, преди още веднъж да сме се намокрили — Грег поведе Роберта към вратата.

Вътре вниманието ѝ веднага бе привлечено от огромната открита камина на отсрещната стена. До нея бяха натрупани дърва, които сигурно щяха да стигнат за цяла зима. Грег остави кошницата за пикник и се зае веднага да разпалва огъня. Когато първите пламъци се появиха, хвърли вътре няколко шепи сухи борови иглички.

— Това придава на огъня особено червеникаво сияние — обясни той.

— И ухае чудесно — Роберта вдъхна дълбоко боровия аромат и се огледа.

Това бе най-интересната къща, която бе виждала някога. Помещението, където се намираха, бе много голямо. Малък барплот в дъното отделяше кухненската ниша. Покрай стените бяха наредени дървени пейки с възглавнички за сядане. Пред тях имаше няколко ниски масички от чворести, ръчно изгладени пънове. Вместо столове на още няколко места в помещението имаше големи възглавници за сядане. Не се виждаха нито картини, нито някакви други украшения. Наклонените стени от червено дърво създаваха чувство за уют.

— Грег, но това е фантастично!

— Надявах се, че ще ти хареса — взе якето ѝ и посочи една врата зад кухнята. — Това е банята. Трябва да си изсушиш косата, за да не настинеш.

Банята бе малка, но практично обзаведена. На малка етажерка до кабината с душа имаше купчина хавлиени кърпи. Кадифеномеката хавлиена материя изглеждаше някак прекалено луксозна. След като уви една от кърпите като тюрбан около главата си, Роберта се върна в дневната и извади от чантата си четката за коса. Сложи една от възглавниците до огъня, свали кърпата и разтърси косата си, за да я среше. Грег застана зад нея.

— Нека аз — рече той и взе четката от ръката ѝ.

Тя мълчаливо сведе глава. Грег не бързаше. Приведе се над нея и разпръсна косите ѝ, за да съхнат. Леките, едва доловими движения на пръстите му я накараха да изтръпне. Вече не ѝ беше студено. Изведнъж изпита огромно желание да се облегне на гърдите му. Но вместо това вдигна глава и грабна четката.

— Благодаря. Мисля, че косата ми вече изсъхна.

— С други думи, готова си за обяд.

— Отгатна!

Грег се усмихна, взе кошницата и я занесе в кухненската ниша. Роберта се надигна и се загледа през стъклената фасада навън. Бе смаяна от величествения пейзаж. Чуваше грохота на бушуващия океан, докато наблюдаваше как вълните се разбиват в скалите под нея. Над развълнуваната водна повърхност се простираше тежкото оловносиво небе. Буреносните облаци сякаш язدهа гребените на вълните.

Грег се приближи с две чинии в ръка.

— Сега вече разбираш защо я построих точно тук.

Ако не беше примамливият аромат на яденето, Роберта с часове нямаше да се откъсне от този пейзаж. Но гладът победи, особено след като видя съдържанието на чинията. Около една порция пикантна салата от раци бяха наредени тънки резенчета ростбиф, шунка и месо от печена пуйка, украсени с домати и маслини. Пресни хлебчета и изстудено бяло вино придаваха завършен вид на тържествения обяд.

— Хм. Наистина имаш вкус — каза тя, когато седнаха на масата един срещу друг.

Грег се засмя.

— А за десерт ще има и ягоди.

След малко Роберта отмести чинията и подпря глава с ръце:

— Какво се замисли така?

— Трябва да обсъдя с тебе още нещо. Скулптурката, чиито снимки ти донесох тази сутрин, в момента живее в Италия. Поканихме я с телеграма. В понеделник тя се обади по телефона и даде съгласието си — Роберта внимателно погледна Грег. — Но само при условие, че ти нямаш нищо против. Името ѝ е Дорис Уелс.

— Дорис! От години не съм чувал за нея. Още ли се въргала из глината?

Роберта изпъшка. В това отношение Грег наистина изглеждаше безнадежден случай.

— Моделите на всички големи скулптури се правят от глина или от гипс. Роден също се е въргалиял из глината, преди да създаде своя „Мислител“ — напомни му тя — А какво би бил Лувърът без Венера Милоска?

— Скулптурите на снимките бяха превъзходни, доколкото си спомням — забеляза Грег, без да обръща внимание на поученията ѝ. — Когато познавах Дорис, тя правеше само безформени глинени фигурки.

Роберта потисна една усмивка.

— Днес тези „безформени глинени фигурки“ са световноизвестни и се продават скъпо. Дорис определено е най-талантливата скулпторка, която познавам.

— Окей. Разчитам на твоя вкус. Интересно ще е да я видя отново — той смръщи чело и продължи: — По мое време Дорис беше доста бърлива. Никак не можеше да си държи устата. Все говореше и говореше.

Роберта вече с удоволствие би сменила темата, но нищо не ѝ идваше на ум.

— Разказа ли ти за баща ми?

Точно от този въпрос се страхуваше.

— Да, но не много — отвърна тя несигурно.

— Колко?

— Честна дума, Грег, никога не съм обръщала внимание на клюките.

— Колко?

— Че се е казвал Себастиан Фийлд и че е бил талантлив художник пейзажист.

— И?

Роберта избягна погледа му.

— Ами... че е напуснал дома си. Че е тръгнал с някаква грънчарка и е обикалял с нея по панаирите и че са живели по къмпингите и плажовете.

Грег затвори очи.

— Да, така е — рече измъчено той. — Кловер, така се казваше момичето, живееше в един фургон. Ходеше боса и когато за първи път я видях, имаше дълга мръсна коса. Дори не беше хубава.

— Може би баща ти я е намирал хубава — подхвърли предпазливо Роберта.

— Майка ми беше хубава. А той я напусна заради едно грозно момиче. Тогава бях петнадесетгодишен.

— Винаги е твърде рано да бъдеш изоставен — Роберта си спомни за Брайън.

Грег като че ли не я слушаше.

— Преместихме се при дядо ми. Той бе старомоден, живееше спартански и притежаваше верига от големи магазини. Мразеше всички видове украшения, бе прогонил от живота си не само декоративните, а и обикновените красиви неща. Боже, ако само можеше сега да види „Сий странд“!

— Мебелите в кабинета ти да не би да са негови?

Той кимна.

— Знаеш ли защо запазих бюрото и креслата? Тези грозотии трябва винаги да ми напомнят да бъда в крак с времето — лицето му придоби мрачен израз. — Когато дядо умря, вече беше фалирал. Наложих му се да затваря магазините един след друг, защото никога не искаше да опита нещо ново, защото беше голям инат и нерядко клиентите го считаха за арогантен. Слава богу, някак си успях да спася земята в Кармел.

— А часовникът... той от майка ти ли е?

— Едно от малкото неща, които тя ми остави — отговори Грег със стиснати юмруци. — Никога не говореше за болестта си. Когато разбрах колко е зле, опитах се да намеря баща ми. Претърсих всички тези проклети изложби по крайбрежието, мотах се по селски панаири и хипи фестивали. Когато най-после го открих, вече бе твърде късно. Твърде късно за тях двамата.

Нищо чудно, че той мрази всичко, свързано с изкуството — помисли си Роберта и реши, че е време да тръгва. Между тях нямаше нищо общо. Но преди да успее да стане и да се сбогува, Грег взе ръката ѝ в своята. Приблужи я към устните си и тогава забеляза тънките бели линии.

— Какво е това? — попита той изненадано. — Или може би щеше да е по-добре да не го споменавам?

Роберта остави ръката си в неговата.

— От една катастрофа. Шофьорът на другата кола беше пиян. Хирурзите свършиха добра работа, нали?

— Изобщо нямаше да забележа белезите, ако отблясъкът на огъня не бе паднал точно върху тях — Грег целуна дланта ѝ. Обърна отново ръката ѝ и погали белезите. — Много лошо ли беше тогава? — попита той тихо.

— Да. Строшени кости, разкъсани сухожилия. Но лекарите опитаха всичко. Дори не зная със сигурност колко пъти ме оперираха. Все пак поне донякъде се оправих — Роберта примигна и продължи: — Онова, което обаче не можах да закърпят, беше разрушената ми мечта. Вече правя почти всичко. Само дето пръстите ми не се свиват достатъчно добре или поне не толкова, че да държат четката. Толкова пъти опитвах. Но най-накрая се отказах.

Известно време Грег мълчаливо я гледа.

— Тази сутрин ти спомена годеника си. Да не би да е загинал при катастрофата?

— Брайън? — Роберта горчиво се усмихна. — Не, Брайън се измъкна без нито една драскотина. Но не можа да преживее това, че с кариерата ми беше свършено. Не съвпаднаше със свръхамбициозните му планове. Една година след раздялата ни се ожени за дъщерята на един човек, на когото принадлежи половината Силикон Вали.

— Още ли го обичаш?

Роберта вдигна глава.

— Разбира се, че не. Той ме изостави в най-лошия момент от живота ми. Мразех го. Но от няколко години не чувствам дори и това. Брайън вече ми е напълно безразличен.

— Наистина ли можа да преодолееш подобно разочарование?

— Слава богу, да. Не исках да отравям останалата част от живота си с планове за отмъщение. Реших, че мога да се заема с нещо много по-добро — тя издърпа ръката си и стана. — Хайде да идем навън и да погледаме бурята. Чистият въздух ще разсее мрачните ни мисли.

Роберта излезе на верандата и потри ръце. Вятърът като че ли бе подгонил дъжда обратно към морето. Въздухът бе кристален, а земята ухаеше. Тя се огледа. В едно закътано ъгълче до къщата откри малка пристройка с прозрачен, подобен на стъкло покрив.

— А това какво е?

Грег обгърна талията ѝ с ръка, отведе я до пристройката и отвори дървената врата. Насреща им избликна облак пара.

— Топъл басейн — обясни той. — Слънчевите колектори на покрива поддържат водата гореща дори през зимата. Чудесно средство за разтоварване.

За да избегне облака пара, Роберта се опита да се извърне, но Грег я държеше здраво. Лицата им изведнъж се оказаха само на сантиметри разстояние. Той мушна ръце в широките ръкави на пуловера ѝ. И най-лекото докосване на пръстите му ѝ действаше като възбуждаща ласка.

Роберта потръпна. Това бе някакво ново, невероятно чувство. Докосванията на Брайън никога не бяха предизвиквали у нея усещане, което дори малко да се сравни с него.

— Грег — прошепна тя, — косата ми отново ще се измокри.

— Тогава веднага отново ще я изсушим пред камината. — Приведе се към нея и докосна устните ѝ със своите.

Тя затвори очи и тихо простена. Неволно отвърна на целувката му и се притисна към него. *О, небеса, не е възможно да ми е толкова хубаво с този мъж* — мислеше си тя, когато гръм отново разтърси небето и дъждът пак заплющя. Проклинайки, Грег се откъсна от нея.

— Тоя горе не ни мисли доброто! Ела, да се прибираме бързо.

Измокриха се до кости, докато стигнат до вилата. Погледнаха се един друг и се разсмяха. Роберта взе хавлията, която преди малко бе използвала за тюрбан и попи капките от лицето му.

Грег я привлече към себе си.

— Трябва да ти кажа нещо.

Притисната до него, Роберта вдигна очи. Чакаше. Защо изведнъж той стана толкова сериозен? Пусна кърпата и обви ръце около врата му.

— И какво е то?

— Че искам да те целувам навсякъде. Но засега ще се задоволя само с прегръдката ти, или поне докато съвестта ми не е чиста. Трябва да ти призная нещо.

Роберта се притисна още по-силно към него. Какво чак толкова страшно можеше да се случи. Дори и да беше женен, вероятно за някоя безумно ревнива жена, която вече изкачваше хълма с брадва в ръка, нима би имало някакво значение? В момента ѝ беше толкова хубаво,

както никога досега. Беше й хубаво в ръцете на този мъж и само това беше важно.

— Какво признание, Грег?

— Този пикник днес — измърмори той. — Не те поканих, защото исках да бъда мил с тебе. Имах определен план.

Роберта замръзна.

— Така ли? Да не си искал да ме бутнеш в някоя пропаст, за да се отървеш от мене? — спомни си сцената в резервата.

— Ама че глупост. Разбира се, че не — той смутено се изкашля. — Просто исках да пофлиртувам с тебе, да ти завъртя главата и после да те зарежа. Не си падам по амбициозните жени. Исках само да ти дам урок, който да помниш дълго.

Роберта имаше чувството, че са й ударили плесница. Отстъпи назад.

— Наистина си получих урока. Вече зная, че никога не трябва да скитам с чужди мъже из дъжда — изрече тя с блеснали очи.

Дръпна якето от закачалката и го наметна на раменете си.

— Не си могъл да преглътнеш поражението си и си решил да си отмъстиш. Това е било, нали?

— Всъщност да — призна Грег. Вече се разкайваше, че заговори за това. А искаше само докрай да бъде честен. — Но в мига, когато те взех в ръцете си, разбрах, че никога няма да мога да осъществя плана си.

Роберта грабна чантата си, измъкна ключовете на колата и се втурна навън.

— Съжалявам, че не успя — рече тя язвително. — Но можеш да бъдеш спокоен. Опитът не беше съвсем неуспешен. Известно време наистина бях влюбена в тебе. Поздравявам те за постижението.

— Роберта! — Грег я настигна на терасата. — Къде искаш да ходиш, по дяволите?

Тя се отскубна от него и хукна надолу по стълбите.

— В Санта Барбара. Там ще прекарам отпуската си.

Той беше плътно зад нея.

— Да не си полудяла? Стъмва се и вали като из ведро. Моля те, Роберта, бъди разумна.

— Ако бях разумна, изобщо нямаше да дойда тук с тебе — през локвите тя стигна до своя тъндърбърд, отвори вратата, хвърли вътре

чантата си и седна зад волана. Треперейки от гняв, се опита да пхне ключа в стартера, но ръката ѝ почти не се подчиняваше. Искаше ѝ се да се отпусне върху волана и да се наплаче до насита, но времената, когато се поддаваше на чувствата си, бяха безвъзвратно отминали. Току-що бе разбрала докъде може да я доведе всичко това.

— Наистина си си загубила ума — чу тя Грег да вика някъде зад нея.

Искаше да затвори вратата на колата, но той я държеше здраво.

— Никой нормален човек не би се опитал да се спусне в такова време от планината!

Роберта дръпна вратата с всичка сила. Видя капките, които се стичаха по лицето на Грег. Той отметна мократа коса от очите си.

— Роберта, послушай ме, за бога! Двеста мили на юг няма никаква възможност за пренощуване. А и някои мостове вече може да са отнесени от бурята.

— Трябваше да помислиш за тези неща, преди да ме подмамиш тук горе — изфуча тя. — Пусни вратата!

Най-после успя да запали мотора. Включи чистачките и още веднъж обля лицето на Грег с порой дъждовни капки.

— Поне се върни в Кармел за през нощта! — Наведе се към нея. Чистачките продължаваха да пръскат лицето му с дъждовна вода. — Казах го само за добро, скъпа. Ужасно се страхувам да не ти се случи нещо.

Тя включи фаровете.

— На теб ще ти се случи нещо, ако веднага не се махнеш от пътя ми — мократа дръжка на вратата се изплъзна от ръката му. Роберта дръпна вратата и я заключи, сякаш искаше да се барикадира. Ръцете ѝ бяха толкова мокри, че едва държаха волана. Яростно се опита да ги изтрие в полата си, но туйдът не попи влагата.

Тогава видя, че Грег все още стои до колата. Дожаля ѝ, като видя колко беше измокрен. Но после помисли: „Така му се пада!“ Да оставиш някого на дъжда далеч не бе толкова лошо, колкото да се възползваш от чувствата му и после да го изоставиш.

Тя включи на заден ход и даде газ. Колата подскочи. Гумите се завъртяха и калта се разхвърча на всички страни. По бузите на Роберта течаха сълзи и се смесваха с дъждовните капки по лицето ѝ. Обърса

очите си с ръкав, завъртя кормилото и превключи скоростите. Фаровете за последен път осветиха тебеширенобялото лице на Грег.

Гладките кожени подметки на обувките ѝ непрекъснато се хлъзгаха по педалите. От дрехите ѝ капеше вода и образуваше малки локвички. Пътят пред нея приличаше на огромно блато. Колата непрекъснато поднасяше. Тя отчаяно се опитваше да овладее нея и самата себе си. Прехапа устните си до кръв, но не успя да спре хълцането. Нямаше никаква възможност да спре край пътя и на спокойствие да потърси някакъв изход от тази буря на чувствата и природните стихии.

„Грег се оказа прав по отношение на състоянието на пътя“ — призна Роберта пред себе си. Бързо разбра, че в това време няма да стигне далеч. Най-много до Кармел. Утре можеше да продължи пътя си.

Още веднъж изтри лицето си с ръкав, но материята на якето можеше да попие сълзите ѝ точно толкова, колкото и чистачките да се справят с дъжда навън. Не смееше да посегне за кърпичка в чантата си, за да не изгуби контрол върху управлението. Силното ѝ хълцане се пренесе и върху кормилото и колата се заклатушка на зигзаг по шосето. Всеки път, когато си спомняше за предателството на Грег, я обхващаше парещо чувство на отчаяние. На всичко отгоре той я беше предупредил! „Пазете се от оръжията ми!“ И то още при първата им среща.

И тя беше нащрек! Не му вярваше! Но само докато той я целуна за първи път. После остави сърцето си, а не разумът да решава. И докъде стигна? Дотам да върви с колата си по една опасна пътека през самия ад.

Пръстите ѝ стиснаха волана. Колко ли още имаше до магистралата? Гумите газеха падналите клони, хлъзгаха се по чакъла. Роберта с усилие избягваше купчините кал, но само за да срещне някое ново препятствие. Една от табелките, които предупреждаваха за опасност от свличания, се бе прекатурила по средата на шосето. Тя едва успя да я заобиколи, зави надясно и измъчено се втренчи напред.

Изведнъж видя фарове в огледалото. Вече не се чувстваше толкова сама. Напразно се оглеждаше за някоя отбивка край пътя. Искаше да пропусне другия шофьор пред себе си, за да може да го следва по непознатия терен. Но ѝ се наложи да продължи, а на

всичкото отгоре и фаровете я заслепяваха, защото той я беше настигнал. Стресът и разочарованието, причинено от Грег, напълно отнеха силите ѝ. Дясната ѝ ръка бе схваната, лявата я болеше от преумора.

Магистралата трябваше да е някъде наблизо!

Роберта намали, когато другата кола се приближи съвсем. Тъндърбърдът буквално пълзеше. Но очевидно телепатичните ѝ способности не бяха достатъчни, за да предаде намерението си на другия шофьор. Фаровете останаха зад нея. За щастие поне нямаше насрещно движение. Някой циментовоз отпред, само това ѝ липсваше!

Неочаквано видя наистина нещо да се приближава. Нещо тъмно и безформено бе преградило пътя. Няколко мига се надяваше това да е камион, който изчаква удобния момент, за да влезе в магистралата. После с ужас установи, че бе свлякла се земна маса, която ѝ отрязваше пътя, без да има начин да бъде заобиколена.

Преглътна. Само без паника! Внимателно натисна спирачките, за да предотврати блокирането на колелата. Прехапа устни. Гумите не намираха никаква опора. Отправи отчаяна молитва към небето и затвори очи.

Отвори ги отново, когато колата се друсна и спря, и тя видя, че се намира на десет сантиметра от една планина от чакъл и тиня. *Все пак има господ* — помисли си тя и имаше желание изобщо да не слиза от колата. После все пак реши да погледне навън дали няма някаква възможност да се измъкне. Извади фенерчето изпод седалката, отвори вратата и слезе, без да обръща внимание на дъжда. Едва ли би могла да се измокри повече! На светлината на джобното фенерче установи, че положението наистина беше безнадеждно. Шосето бе блокирано не само от чакъл и кал, но и от големи скални отломъци. Разбра, че колата в никой случай няма да може да мине. Планината беше победила.

Гледаше съкрушено пред себе си, когато чу, че зад нея се затвори някаква врата. Обърна се. Един мъж се приближаваше към нея. Грег. Роберта отново насочи светлината към препятствието.

— Няма смисъл — каза Грег. — Можем да разриваме цяла нощ и пак няма да можеш да минеш.

Тя знаеше, че е точно така.

— Какво правиш тук изобщо?

— Играя си на пожарникар. И се грижа за безопасното ти пътуване.

Роберта се учуди, че част от дъждовните капки, стичащи се по лицето ѝ, бяха солени. Чувстваше се жалка.

— Нямаше нужда да го правиш.

— Моя бе вината за прибързаното ти заминаване.

— Слушай, аз...

— Признанието ми беше голяма глупост. Трябваше да те оставя да вярваш, че съм добър човек, или? — Без да чака отговора ѝ, той взе фенерчето от отпуснатите ѝ ръце и го изгаси. — Но мислех, че ще ми простиш, а когато вече съвестта ми ще е чиста...

— Глупачката бях аз — призна уморено тя. Извърна се към колата си и видя, че вратата ѝ е още отворена.

— И двамата се държахме като деца — рече Грег. — Но сега това няма никакво значение. Важно е само да обърнеш и да ме последваш по обратния път. Нямах друга възможност. И не се безпокой. Няма да те докосна. Честна дума! Имаш ли с какво да се преоблечеш?

Роберта се отпусна на мократа седалка.

— В багажника. Нали бях тръгнала на почивка.

— Ах, да. Санта Барбара. Все някак ще стигнеш до там. Но не и тази нощ.

Пътуването нагоре към планината бе много по-лесно от бягството ѝ по нанадолницето. Сега поне не плачеше.

V

Роберта водеше колата напълно механично, като само се стараяше да не изпуска от очи задните фарове на ягуара на Грег. Действаше като някакъв автомат, чувствайки се напълно смазана и опустошена.

Осветената вила ѝ се стори като спасителен фар сред бурно море. Грег ѝ помогна да слезе и я заведе до къщата. После се върна, за да вземе куфара ѝ.

— Влизай в банята — рече той, като ѝ го подаде. — Пусни душа и стой под него, докато отново се стоплиш.

Толкова бе изтощена, че можеше единствено да се подчини на нарежданията му. В банята най-сетне свали мокрите дрехи. Жалко за хубавите неща. Бяха напълно съсипани, особено обувките, а и чудесното велурено яке с етикет: „Да не се пере.“

Горещата струя я накара да остане без дъх. Позволи на живителните водни струи да я обливат толкова дълго, докато в един момент ѝ се стори, че ако продължи, просто ще се стопи. Изпълнена със съжаление спря водата.

Влезе в дневната, опакована в панталони от рипсено кадифе, бял пуловер с висока яка върху блузата с дълъг ръкав и дебели къси чорапи. Грег бе сложил още дърва на огъня.

Роберта се приближи и протегна ръце към пламъците. Топлината и пращането на сухото дърво я накараха да отмалее съвсем.

— По-добре ли си сега? — Грег се приближи с чаша, в която имаше ароматно горещо питие.

— О, благодаря. Какво е това?

— Грог. Пий го, докато е горещ.

След като Грег изчезна в банята, тя се отпусна до камината и отпи от горещата напитка. Облиза канелата от устните си и се загледа в малките локвички, оставени от мокрите му крака. След още няколко глътки стана, за да потърси салфетки и да забърше пода. Чуваше

плющенето на душа и изведнъж ѝ стана неудобно, че изразходи толкова много гореща вода.

Странно — помисли си Роберта, — *допреди малко не исках и да чуя за този човек, а сега се притеснявам дали ще му стигне топлата вода.* По същия начин докато се спускаше от планината, все си мислеше как той стоеше до колата ѝ, напълно прогизнал от дъжда. Грег вероятно също не я харесваше особено. И все пак ѝ бе помогнал да се върне обратно и ѝ бе направил грог, за да не се разболе.

Странна двойка, наистина. Врагове, които се грижеха един за друг.

— Беше ли останала достатъчно топла вода? — запита тя, когато той отново се появи.

— Не съм свикнал с горещи душеве — рече той тактично. — Не ми действат освежаващо.

— Вярно е. На мене направо ми се доспива — Роберта остави чашата си и се огледа. — Моля те, не ме разбирай погрешно, но бих искала да знам къде спиш ти и къде мога да легна аз?

Грег огледа безформения ѝ пуловер, изтъркания кадифен панталон и огромните чорапи, напомнящи обувки на клоун, и каза с иронична усмивка:

— Не се безпокой? В този вид не можеш да прелъстиш дори затворник, прекарал две години в единична килия.

— Изобщо не се притеснявам и не искам да прелъстявам никого. Просто искам да знам къде спиш. Когато си тук горе и си сам, разбира се.

— В спалния чувал. Вън на балкона, ако не вали. Или тук вътре на пода.

— На пода?

— В спалния чувал, върху надуваем дюшек. Много е удобно. Човек невинаги се нуждае от огромна спалня.

— Не, особено когато е достатъчно изтощен — рече хапливо Роберта и се прозя. — Стаята ти за гости тук пред камината ли е?

— Всъщност не. Това е апартаментът на господаря на дома. А ти можеш да използват онова чудесно ъгълче там зад дървата.

— Какво великодушие! Дървата сигурно са пълни с паяци. Предпочитам да спя на топло и да не ме безпокоят. Ще остана тук пред камината, ако не възразяваш.

— А ако възразя?

— Да си чувал нещо за гостоприемството?

— И докъде може да стигне това гостоприемство? — Грег сложи ръце на кръста си. — Първо източваш всичката ми гореща вода, после измокряш до една хавлиените ми кърпи. Изпи и последната ми капчица бренди, без дори да кажеш, че е хубаво!

— Хубаво беше, благодаря. А аз избърсах мокрите ти следи по пода — Роберта започна сама да разтрива раменете си. — Такова нещо би направил само някой много възпитан гост, не мислиш ли? Мога ли сега да се настаня до камината или не?

— От мен да мине, но да не съжالياваш, ако през нощта ти стъпя на главата, когато реша да сложа някоя цепеница в огъня.

Обърна ѝ гръб, наведе се и отвори един от вградените шкафове зад пейките. Хвърли два спални чувала по средата на помещението и изръмжа:

— Избери си единия.

— Кой е твоят?

— Ако ти кажа, сигурно ще ми вземеш и него.

— Каква глупост. Изобщо не трябваше да ме подмамваш тук — Роберта внимателно заразглежда чувалите, за да удължи шегата. Умората ѝ изведнъж изчезна. — Зеленият ми харесва повече.

— Така си и знаех. Той е моят.

— Така ли? Откъде можех да знам. Ти каза да си избира единия.

Грег не отговори. Измъкна два малки, навити на руло пакета. После изрови от шкафа някакъв странен предмет, приличен на пъпеш, от който излизаше дълъг маркуч.

— Какво е това? — Роберта видимо се изненада.

— Крачна помпа. С нея се надуват дюшеците. Функционира като духало — развърза единия пакет и разстла тежкия пластмасов правоъгълник на пода. Роберта наблюдаваше с интерес как той пъхна края на духалото във вентила на надуваемия дюшек. Грег мълчаливо се изправи и започна с ожесточена физиономия да помпи с крак.

Когато се зае с втория матрак, Роберта се приближи до зеления спален чувал. Беше сгънат грижливо и пристегнат с ремък. Тя отвори закопчалката и разстла чувала в пълната му дължина.

— Как се влиза в това нещо?

— Дръпни ципа и се мушкай вътре.

— И после ципът се затваря отново. Няма ли опасност вътре да се разболееш от клаустрофобия?

— Страхуваш ли се?

— Всъщност не.

Роберта колебливо изпробва ципа. Функционираше безупречно. Въпреки това продължи да стои нерешително.

— Имала съм рокли, при които ципът заяжда някъде по средата и не мога нито да ги облека, нито да ги съблека. Какво ще правя, ако и тук ми се случи?

Грег затвори вентила на надуваемия дюшек и кимна към кухненската ниша.

— Виждаш ли онова чекмедже там? Второто от горе на долу. Можеш да потренираш дотам скокове в чувал, после да дръпнеш дръжката със зъби и да измъкнеш клещите...

— Ти се подиграваш с мен!

— Да. Но шегата настрана. Само ми кажи, ако ципът заяде. Веднага ще стана и ще извикам пожарната. Обещах, че няма да те докосвам, не помниш ли?

— Знам, знам.

Грег сложи единия от дюшеците в ъгъла до дървата и разстла върху него синия спален чувал. После отмести настрана възглавниците за сядане, наредени до камината, и сложи дюшека на Роберта на тяхно място. С мрачно изражение нагласи отгоре чувала, разтвори донякъде ципа и отгърна чувала така, както камериерките в хотелите отгръщат чаршафите за гостите.

— Леглото ви е готово, мадам.

Тя се мушна вътре. Пухеният спален чувал бе невероятно мек и топъл, а надуваемият дюшек — еластичен като водно легло.

— Няма ли свалиш чорапите си и този отвратителен пуловер? — запита Грег.

— Не зная дали е необходимо. Никога не съм спала в такова нещо.

— Е, все ми е едно.

Грег угаси светлината и се пъкна в своето „легло“. След няколко минути Роберта все пак реши да се вслуша в съвета му. Седна, събу чорапите си и съблече пуловера. Така беше по-добре. Почувства обаче, че коланът на панталона я стяга. Сигурно следобед не трябваше да яде

толкова. На светлината на пламъците от камината хвърли поглед към Грег. Той лежеше настрана с лице, обърнато към стената. Дишаше тихо и равномерно. Може би вече спеше. Тя събу кадифения панталон и веднага се почувства по-добре. Ако сега махнеше и тясната блуза, наистина щеше да спи като къпана.

Хвърли блузата на пода и копчетата издрънчаха в камината.

Грег се стресна.

— Какво правиш, по дяволите? — простена той, извърна се и видя Роберта да седи по бельо върху спалния си чувал.

— Нищо — отговори тя бързо. — Всичко е наред, честна дума. Спи си спокойно!

— Трудно ще стане — изпъшка Грег. — Веднъж като се събудя, ми трябват часове, за да заспя отново.

— Нима? И какво ще правиш през всичкото това време?

Няколко минути той мълчаливо я гледа. Погледът му я накара да изтръпне.

— Зная какво бих правил с най-голямо удоволствие.

— И то е? — тя искаше да се върне в чувала, но нямаше сили да се помръдне.

— Да продължа оттам, докдето бях стигнал преди идиотското си признание. Или да взема един студен душ, но този път не защото е свършила топлата вода — Грег излезе от чувала си.

Роберта забеляза, че носеше само тениска и слип. Явно джинсите не му се струваха особено удобни за спане.

— Какво си намислил? — запита тя и преглътна. О, небеса, наистина бе събудила заспалия тигър.

— Обещах да не те докосвам, но не и да не те гледам. Много си хубава.

Грег стисна устни. Наистина се бореше със себе си. После се приближи до големия прозорец и погледна навън. След известно време каза:

— Невероятно, но дъждът престана.

— Означава ли това, че ще спиш навън? — против волята си Роберта бе обхваната от някакво разочарование.

— Не — извърна се той към нея с многозначителна усмивка. — Означава, че няма да се измокрим, ако сега решим да отидем до топлия басейн.

— Звучи ми доста съмнително — рече Роберта, седна и кръстоса дългите си крака върху спалния чувал, следвайки едно внезапно хрумване. „Защо просто да не обърна копието?“ — запита се тя. Грег си бе заслужил наказанието. Можеше да го подразни малко и после да му пожелае лека нощ.

— Не казах, че ще останем сухи, само по пътя няма да се измокрим.

Роберта бавно се приближи към него.

— Разбирам. Това е горе-долу като да не ядеш цял ден, а вечерта да те чака галавечеря.

— Нещо такова — Грег прокара език по изсъхналите си устни. — Боже, какъв страхотен сутиен! И доста добре изпълнен. Но другото нещо!

— Какво? Да не би другото нещо да не стои добре?

Грег извъртя очи и се втренчи в тавана.

Роберта едва се удържа да не се разкикоти и започна да разкопчава ризата му. Правеше го малко припряно.

— Караш ме да полудявам — простена Грег.

Подчертано бавно тя разтвори следващото копче.

— Чакам отговора на въпроса си.

— В сравнение с ужасната ти опаковка отпреди малко тези неща ти стоят изключително добре — измърмори уклончиво той. — Но тази дантела не е ли прекалено тънка?

— Да, но тук е достатъчно топло. Скоро сам ще се убедиш — тя бавно мушна ръце под тениската му и пръстите ѝ замилваха мускулите му.

Тениската падна на земята.

— Наистина си си направил чудесно любовно гнезденце тук горе — прошепна тя, докато ръцете ѝ милваха гърдите му. — Често ли водиш тук бедни беззащитни момиченца?

— Най-малко веднъж в седмицата. Роберта, знаеш ли, че самообладанието и на най-силния мъж си има граници?

— Така ли?

— Да, по дяволите!

Наистина изглеждаше много напрегнат. Тя кръстоса ръце зад врата му и очерта устните му с език. Той стоеше със стиснати юмруци.

— Грег, ако ти позволя да оттеглиш обещанието си, ще отидем ли до топлия басейн?

— Възможно е.

— Защо не веднага? Нали сам искаше?

— Никога не съм срещал жена като тебе. Бъди разумна! Суха си само от десет минути и вече отново искаш да се намокриш.

— Може да съм дошла на този свят като русалка. Представяш ли си как бих изглеждала с рибя опашка?

— Роберта!

— Да, Грег.

— Ще престанеш ли да ме мъчиш най-сетне?

— Да, Грег. Как се чувства човек, когато му се отплаща със същото?

— Неприятно, меко казано.

— Добре — изръмжа тя победоносно. — В такъв случай те освобождавам от обеща...

Но още преди да довърши, той вече я бе сграбчил и жадно я целуваше. Малко по-късно обаче я пусна също така рязко, както я бе привлякъл към себе си. Без да каже нито дума, събра двата дюшека пред камината, а от спалните чували направи примамливо гнездо. После застана пред нея, подпрял ръце на хълбоците си.

— Ти докара нещата дотам. Знаеш, нали?

Роберта сви рамене:

— Имах чувството, че не може да продължаваме така.

Той я грабна на ръце, косата ѝ падна върху лицето му. Целуваше шията, брадичката, трапчинките по бузите ѝ. После ненаситно се впи в устните ѝ.

Тя обви ръце около врата му и потъна в целувката. През целия ден бе мечтала за това. Сега се вкопчи с всичка сила в Грег. Истинско блаженство бе да усеща топлината на кожата му. Още преди да разбере какво става, вече лежеше до него върху пухените чували.

Бавно, но решително Грег мушна пръсти под закопчалката на сутиена. Отвори я, освободи гърдите ѝ от леката материя и нежно ги целуна.

Роберта очерта с палец внушителната линия на брадичката му. Беше като самия него — силна, решителна и невероятно мъжествена.

— Какво щеше да стане, ако не бях те освободила от обещанието ти? — запита тя.

— Знаеш ли как реагират тийнейджърите на забранен филм? — помилва гърдите ѝ и дълго се спря на розовите им връхчета. Роберта скри лице в косата му. Измърка доволно, когато почувства устните му върху кожата си. При докосването на езика му връхчетата на гърдите ѝ се втвърдиха.

— Хубаво е, нали? — прошепна Грег. — Каж ми всичко, което обичаш да правиш!

— Не зная — простена тя, учудена от молбата му. — В тази област съм абсолютно невежа.

— Как така?

— Няма ли да ми се смееш?

— Не, скъпа — отвърна той нежно и съвсем сериозно.

Бузите ѝ пламнаха като огъня в камината. Но тя знаеше, че той няма да се подиграе на нейната неопитност.

— Случвало ми се е само два пъти, и то преди около пет години — рече тя и тихо добави: — Не знаех какво да правя, а и не ми хареса особено.

— Не се ли получи? — *Една жена рядко прави подобно признание* — помисли си Грег. Почувства се някак особено възбуден от доверието ѝ.

— Не. Бях слушала, че е хубаво, но... — тя смутено се извърна. — Може би при мен нещо не е наред.

— Годеникът ти нещо не е бил наред. Май че е бил истински егоист — в гласа на Грег имаше гняв срещу Брайън. Наведе се и целуна връхчето на носа ѝ. — Най-важното в леглото — или по-точно върху надуваемия дюшек — е всеки да получи своето. Разбираш ли?

Тя кимна. Първоначалният ѝ страх постепенно отстъпи на радостното предчувствие за онова, което ѝ обещава страстният му поглед. Приятен трепет обхвана цялото ѝ тяло. Да, Грег наистина ѝ бе влязъл под кожата.

Когато отново затвори очи, той смъкна презрамките на сутиена от раменете ѝ и пусна малкото парче плат на земята. Започна да изучава тялото ѝ с ръце и устни. Когато чу стоновете ѝ, ръцете му се плъзнаха под бикините и ги свлякоха по дългите стройни бедра. После се съблече и той.

В един незабравимо дълъг миг двамата просто лежаха и се гледаха на светлината на пламъците.

— И ти можеш да ме милваш — окуражи я Грег.

Как отгатна, че копнея да го докосна? Роберта сложи ръце на гърдите му и топлината му проникна в нея. Той хвана пръстите ѝ и ги насочи надолу. Усети възбудата му и ѝ се стори, че за миг той остана без дъх.

— Каж ми какво обичаш да правиш? — бе смаяна от новото си самочувствие.

Грег вътрешно се засмя и я взе в прегръдките си.

— Виждаш ли? Наистина е хубаво!

Зацелува я страстно, обхвана талията ѝ, пръстите му замилваха хълбоците и плоския ѝ корем, а после се плъзнаха между бедрата.

Докосванията му напълно отнеха разума ѝ. Дишаше учестено. Грег ѝ шепнеше нежности, а на нея ѝ се струваше, че гори цялата. Едва издържаше на напрежението.

— Грег, моля те, престани! Струва ми се, че ще експлодирам.

— Не бързай! Само се отпусни и този огън ще те отнесе в рая.

Последните му думи още звучаха в ушите ѝ, когато светът сякаш се взриви. Грег бе проникнал в нея внимателно и мощно. Беше чудесно. Раздвижи се над нея, а тя се нагоди към ритъма му. Грег я отведе на седмото небе и когато тя се отпусна, той също не можеше да се сдържи повече.

Надуваемият дюшек под Роберта още повече усилваше чувството, че се носи по развълнуван океан. На върха на екстаза сякаш потъваше в някаква бездна. Когато Грег потръпна и високо простена, тя се усмихна. Движенията им постепенно се успокоиха и те останаха да лежат в блажена отмала с преплетени тела.

Когато по-късно той ѝ помогна да влезе в единия от спалните чували, пухът още пазеше общата им топлина. Роберта въздъхна. Прекрасно бе да си лежи просто така и да се наслаждава на пълното щастие за първи път в живота си.

Грег понечи да затвори ципа, но тя хвана китката му и рече:

— И никаква пожарна, обещава ли?

Той я зави, затвори очите ѝ с целувка.

— Никакъв пожарникар няма да успее да влезе тук през нощта, скъпа, дори и да се опита да разбие вратата с брадва.

VI

Когато Роберта отвори очи, стаята бе потънала в оная бледа светлина, в която се превръща утринният полумрак преди изгрева на слънцето. Лежеше неподвижно, а погледът ѝ се плъзгаше из стаята. Едва когато съзря разхвърляните по пода дрехи, си спомни къде се намираше ѝ какво се беше случило снощи.

Беше във вилата на Грег, в неговия пункт за наблюдение на бурите. Нищо наоколо не се бе променило. Променена беше единствено тя. Вече не бе същата Роберта Татчър, която вчера на два пъти изкачи планинския път. Изчезнала бе жената от кариерата, която неведнъж се бе съмнявала в способностите си да обича. На нейно място сега в зеления чувал лежеше същество, чийто пулс се ускоряваше само при мисълта за невероятното преживяване миналата вечер. Ледът се беше разчупил.

Роберта тихичко отвори ципа и изпълзя от пашкула си. В банята все още стояха мокрите ѝ дрехи от предния ден. Изцеди всичко колкото можа. После се изми и облече синия си спортен анцуг. Мина внимателно покрай спящия Грег и простря мокрите си неща на парапета на балкона.

Въздухът бе свеж и съвсем различен от градския. Нямаше и следа от страховитата буря през изминалата нощ — само целият пейзаж бе като току-що измит. Дърветата, искрящото синьо небе, белите гребени на вълните изглеждаха ясно очертани и с ярки цветове.

Тъкмо привършваше утринната си гимнастика, когато Грег се измъкна на балкона. Тя се усмихна.

— Добро утро. Надявам се, че тази чудесна изложба върху парапета не те безпокои.

— Добро утро, скъпа — рече Грег, без да откъсва очи от нея.

— Искаш ли кафе?

Усмивката му ѝ показа, че той иска много повече неща.

— Можеш ли да правиш кафе?

— Разбира се. А също и бъркани яйца и позагорели филийки.

Откъм пътя се чу бръмченето на някакви тежки машини.

— Съжалявам, но сега не можеш да влезеш в ролята на домакиня. Липсват подръчни материали.

— Да не искаш да кажеш, че нямаш нито хляб, нито яйца? Дори и кафе?

Грег със съжаление сви рамене.

— Всъщност аз не живея тук.

— Разбирам. И все пак в къщата би трябвало да има нещо за ядене.

— Ти си жена, която, за да е във форма, непрекъснато трябва да яде и от време на време да я вали дъжд. Тъй че идеята ми за кошницата за пикник беше съвсем на място.

— Но сега не ми трябва пикник, а закуска.

— Какво ще кажеш за ягодите?

Докато ядяха, шумът откъм пътя стана още по-силен. Грег й обясни, че поради честите свличания в района непрекъснато има булдозери, които разчистват пътищата.

— Значи още днес ще мога да сляза от планината — рече тя с привидно нетърпение.

Грег се извърна, за да скрие разочарованието си. Наистина ли тя бързаше толкова много? Миналата нощ му се бе отдала напълно, без изобщо да се опита да скрие колко го желае. Не бе възможно да е играла театър. За подобно нещо наистина бе твърде неопитна.

Но на сутринта нещата изглеждаха другояче.

— Какво имаш против планината? — запита Грег.

— Тук няма нищо друго, освен ягоди — засмя се Роберта. — А аз съм тръгнала към плажа на Санта Барбара.

— Е — рече замислено той, — всяко момиче има право на малко ваканция.

— Не съм момиче. Аз съм жена.

— Трябва да ми го докажеш.

Роберта измъкна шофьорската книжка от чантата си, пхна я под носа му и посочи датата на раждането. Грег подсвирна. Никога не би й дал двадесет и осем. Изглеждаше му доста по-млада. Значи, беше само с девет години по-стар от нея. Прочете внимателно останалите данни и шеговито я огледа.

— Пише, че си един и седемдесет? Май че като си попълвала документа, си си подарила поне още три сантиметра.

— Имам ли вид на жена, която лъже?

— Не — засмя се Грег. — Имаш вид на жена, която се нуждае от компания за отпуската си — трескаво обмисляше как би могъл да организира нещата, за да си позволи няколко свободни дни. Но не искаше да се издаде до каква степен желаше да бъде с нея. — Ако ми разрешиш да дойда с тебе, ще ти купя някоя нова дрешка.

— Имам достатъчно дрехи — възрази усмихнато тя. — Гардероби, пълни със страхотни неща от Париж и Рим.

— От рода на безформения ти пуловер, стария панталон и дебелите чорапи?

— Обличам ги, когато ходя на излет.

— На излет? През отпуската си човек трябва да си почине, да се забавлява, да се разтовари. От ходенето можеш само да получиш мехури по краката.

— Може и да си прав. А имаш ли по-добра идея за това какво можем да правим, ако случайно реша да те взема за придружител?

— Защо не посетим някое от старите мисионерски селища?

Но той наистина говори сериозно — помисли Роберта, а гласно каза:

— Идеята не е лоша — никак не ѝ бе лесно да остане спокойна. Възможността да прекара още няколко дни с Грег дълбоко я развълнува. — Мисията в Санта Барбара е една от най-хубавите, нали?

— Е, искаш ли компания за отпуската си или не?

— Отивам в една скромна вила без никакъв лукс.

— Но поне има легло!

Роберта се престори, че се опитва да си спомни.

— Във всеки случай пред вратата има хамак, защото Марго ми каза, че ще залепи ключа отдолу. Сигурно има и легло. На Марго и Кърк за шест години им се родиха четири деца. Без легло такъв конвейер едва ли би бил възможен.

Грег смаяно вдигна вежди:

— Не са ли чували за хапчетата против забременяване?

— Мисля, че просто не ги интересува. Обичат бебетата.

— Или момента на поръчката им — той хвана ръцете ѝ и я принуди да го погледне в очите. — Защо не ми отговориш?

Роберта се изчерви.

— Кажи ми, по дяволите! Искаш ли ме през отпуската си или не?

— Защо искаш да дойдеш?

— Освен всичко друго имам и работа в Санта Барбара. Тъй че защо да не съчетаем нещата.

— О, боже, а аз бях започнала да си въобразявам, че съм единствената причина за неочакваното ти желание да попътуваш — трябваше да прозвучи като шега, но не й се удаде съвсем да скрие разочарованието си.

Известно време Грег я гледа мълчаливо.

— Разбира се, че си — изръмжа недоволно той. Наведе се и измъкна един куфар изпод пейката.

Тя си отдъхна. Най-сетне вече не усещаше върху себе си изпитателния му поглед. Изобщо не знаеше какво да мисли за него. Та те почти не се познаваха. А сега щяха заедно да ходят на почивка! Имаше желание да се хвърли на врата му, но нещо я възпираше така открито да покаже радостта си. Видя как той струпа накуп бельо, чорапи, изгладени ризи, панталони с безупречен ръб и чифт официални обувки и ги опакова в куфара. Най-отгоре сложи строг тъмен костюм.

— Значи наистина имаш работа в Санта Барбара? — запита тя. — Кой знае защо си мислех, че само ме будалкаш.

— Забрави ли, че винаги казвам онова, което мисля? — Грег не вдигна глава. — Мъж на честта като мен никога не би те излъгал.

— Мъж на честта като тебе, който влачи на плажа костюм и официални обувки, едва ли ще хареса моя начин на прекарване на отпуската.

— Напротив! — Грег измъкна едни плувки. На яркосин фон се виждаха пищни екзотични цветя.

Роберта неволно се разсмя:

— И имаш нахалството да се подиграваш на дрехите ми!

Грег вдигна високо плувките и ги огледа критично.

— Когато ги купих на Хаваите миналата година, наистина изглеждаха по-добре.

Сменяха се при шофирането. Роберта трябваше да признае, че Грег изобщо не бе преувеличил, когато ѝ говореше за красотата на пейзажа. В продължение на стотици мили по крайбрежието нямаше нищо друго, освен девствена природа и чайки. В Санта Барбара обаче веднага попаднаха в гъмжилото на вечерния трафик. Тук беше доста по-топло, отколкото в северната част на Калифорния.

Спряха пред един супермаркет. Но преди да се заемат с покупките си, си позволиха да похапнат, без да бързат. Когато се върнаха при колата, Грег сложи чантите с продуктите на задната седалка и забеляза:

— Не че имам нещо против деликатесите, но можеш ли да ми кажеш за какво ти е тази сланина?

— Отиваме на плажа, нали? Ще си напалим вечерен огън. А когато огънят се разгори, какво мислиш, че ще правим?

— Естествено, че ще печем сланина — отвърна той с физиономия, която показваше, че с удоволствие би се лишил от този деликатес. После помоли Роберта да се качи и да го почака за малко. — Само ще взема нещо от аптеката — рече той някак припряно.

— Почакай, ще дойда с теб — Роберта понечи да заключи колата.

— Не... моля те, недей. Бих предпочел да ме почакаш тук.

— Но защо? Да не би да си замислил някакъв обир?

— Стига глупости, Роберта.

Смутена, тя се отпусна на седалката и промърмори:

— Купи ми една паста за зъби.

— Ще ти купя — Грег изчезна веднага.

Минута по-късно тя изведнъж се сети. Добре че никой не видя как се изчерви. Грег бе внимателен мъж, не искаше никакви рискове...

Останалата част от пътя до вилата изминаха в почти пълно мълчание. Ведрото настроение от сутринта по необясним начин се бе превърнало в съсипващо нервите напрежение. Внесоха вътре куфарите и продуктите, без да разменят нито дума. След като подреди консервите в кухненския шкаф, тя се отпусна върху старата скърцаща кушетка и се загледа в Грег, който се опитваше да запали огъня. Когато най-сетне пламъците лумнаха, той се приближи и седна до нея.

— Съжалявам, че одеде се държах толкова глупаво — извини се той. — Обикновено харесвам шегите ти. Само че...

— О, моля те, не ми обяснявай нищо — прекъсна го Роберта. — Разбрах всичко. Само че понякога твърде бавно загревам.

Грег не каза нищо и мълчаливо се загледа през прозореца.

— Кога е деловата ти среща тук? — запита тя, за да наруши неловката тишина. В действителност обаче си мислеше нещо съвсем друго. Дали Грег смяташе за съвсем естествено и тази нощ да спят заедно? За какво друго щеше да ходи в аптеката. Тя преглътна.

— В петък сутринта. В десет часа.

— Можеш да вземеш колата ми. Ще имам достатъчно работа тук.

— Благодаря. Много мило от твоя страна.

Станаха, за да разгледат къщата. В първата спалня откриха бебешко креватче, детска количка и детско легло на два етажа. По стените бяха залепени постери на Снупи и Гарфийлд. Върху покривката на едното легло бе изобразен Супермен.

Втората спалня очевидно бе на родителите. По средата на стаята имаше легло с месингова украса, покрито с пухкава бяла кувертюра. До него — нощно шкафче с телефон. Роберта отвори прозореца. Протегна се и неволно се прозя. Грег застана зад нея и сложи ръце на раменете ѝ.

— Виждам, че си уморена. Пътуването бе дълго, а и вече е късно. Най-добре е тази нощ да спиш тук, а аз ще легна в койката на супермена. Ще се върна утре следобед. Тогава можем да си запалим огън и да опечем сланината ти, ако искаш — обърна я към себе си и я целуна по челото. — Лека нощ.

— Лека нощ! — тя видя как той излезе от стаята и изпита благодарност, че ѝ дава време да се съвземе.

На следващата сутрин настроението бе доста по-непринудено. С костюм и вратовръзка Грег изглеждаше много изискан и елегантен. Роберта опържи яйца и сланина и намаза две хлебчета с масло. После застана на вратата и му помахаша за сбогом, сякаш беше Марго, която изпраща мъжа си на работа в университета. Поклащайки глава, тя се върна в къщата, за да се обади на Ан.

— Как върви отпуската? — запита я асистентката и.

— Доста добре.

Роберта се постара да смени темата колкото се може по-бързо и се осведоми за текущите сделки. Ан ѝ разказа последните новини:

— Договорът ни за ноемврийската изложба в центъра „Кариока“ все още не е съвсем сигурен. Не може ли да се свържеш с Джесика Уити, след като и без това си там? Накарай я да го подпише.

— Знаеш, че това е само една формалност. Но веднага ще ѝ се обадя. Между другото, въпросът с Дорис Уелс се уреди. Ще може да участва в изложбата в „Сий странд“. Грег каза, че няма нищо против нея или поне не повече, отколкото против всички нас.

След кратка пауза Ан запитва:

— Грег?

— Грегъри Фийлд. Нали го познаваш.

— Да, познавам господин Фийлд. Но не знаех, че се казва Грег.

Роберта почувства, че кръвта нахлу в бузите и.

— Е, в сряда се опознахме малко по-добре.

— Все още стават чудеса. И колко по-добре?

— Покани ме на пикник.

— В тоя дъжд? Тук валя през целия ден, а сигурно е било така и в цялата област.

— И тук понамокри малко — опита се да омаловажи нещата Роберта. — В края на краищата, ядохме вътре.

— Така значи — заключи Ан. — А само като си помисля, че се опитвах да те убедя да тръгнеш на околосветско пътешествие.

— Да се върнем на Дорис — рече припряно Роберта. — Тя е в Рим. Не на Капри. Обади ѝ се... ох, по дяволите, няма да стане. Номерът ѝ е у дома, в бележника ми. Няма нищо. Ще ѝ се обадя, като се върнем.

— И кога ще се върнем? — Ан едва удържаше смеха си.

Роберта се ядоса на неволната си грешка.

— Все още не зная, Ани. Във всеки случай преди края на следващата седмица. Дотогава!

Затвори и поклати глава. Как можа така да се издаде! За щастие можеше напълно да разчита на Ан.

След като чу гласа на помощничката си, изведнъж се сети за решението, което ѝ предстоеше да вземе във връзка с разделянето на фирмата. Нуждаеше се от помощта на Ан, от лоялното ѝ отношение, от отличния ѝ опит. Работата постепенно я затрудняваше. Нови търговски

центрове, нови форми на изкуството, нови таланти изникваха като гъби след дъжд. Вече не можеше да се справя сама. Особено пък ако искаше да има малко време за личен живот. Преживяването с Грег я бе накарало да осъзнае какво ѝ бе липсвало през всичките тези години.

Когато се свързва с търговски център „Кариока“, ѝ казаха, че госпожа Уити не е там и че няма да е на работа през целия ден. Реши да опита още веднъж в понеделник. После излезе навън, за да събере дърва за огъня.

Прекара един безгрижен ден на брега. На обяд изтича боса до къщата и изяде едно ръжено хлебче със сирене, шунка, домати и салата. Свежият солен морски въздух бе възбудил апетита ѝ. Чувстваше приятна умора, затова след обяда се отпусна на канапето и задряма.

Следобед събра миди в залива. Всяка една беше различна, очарователна и своеобразна. Докато разглеждаше мидите, Роберта реши окончателно да покани Ан за съдружник. Решението дойде някак от само себе си, именно защото го бе взела на спокойствие. Реши да обсъди с Ан всичко, когато се върне, и да оформи нещата юридически.

С облекчение пое обратно към вилата. Сега се нуждаеше от един душ. След като изсуши и разреса косата си тъй, че тя заблестя, прегледа оскъдния си гардероб. Реши да облече полата, която се увиваше около кръста, и фолклорната блуза. *Не е чак толкова лошо* — помисли си тя. Тънката синя памучна материя падаше почти до земята и галеше глезените ѝ. Пристегна колана. След като имаше наистина тънка талия, защо пък да не я подчертае? При всяка стъпка отворът на полата разкриваше по малко от дългите ѝ стройни крака.

Застана пред огледалото. Смъкна еластичното деколте на блузата надолу по раменете си, разкиска се и го вдигна отново. Неочакваното преобразяване на аскетичната делова американка в съблазнително работническо момиче от Сицилия можеше да причини на бедния Грег истински шок.

Тъкмо подправяше сладкиша с малко черешова ракия, когато Грег влезе с бутилка вино в ръка. Кимна с одобрение при вида ѝ и после се огледа:

- Имаш ли нещо против и аз да си облека нещо по-удобно?
- Но побързай. Може и веднага да сядаме на вечеря.

Когато се върна, Грег носеше джинси и бяла памучна риза с навити ръкави. Усмихна се.

— Ти си ми сготвила? С какво съм заслужил такава чест? — ръцете му я обгърнаха, той докосна с устни косата ѝ и вдъхна аромата на тялото ѝ. — Трябва да призная, че наистина съм много гладен. Я да те видя. Но ти имаш лунички! Откъде се появиха така изведнъж?

Роберта се сгуши до него. Толкова ѝ бе приятно да го усеща.

— През целия ден се съсипвах от работа по брега, докато ти си седял в стаи с климатична инсталация.

Гърбът ѝ бе топъл. Грег я обърна и смъкна блузата малко по-надолу.

— Едното ти рамо е съвсем почервеняло — възнегодува той. — Не си ли го намазала?

— Забравих. Но засега не ме боли.

Грег целуна изгореното място.

— И сега ли не боли?

— Сега пък съвсем не.

— Добре — той я целуна още веднъж и я извърна към себе си. — Не искам да ти причинявам болка, а само да те прегръщам — и да те любя.

Роберта бавно прокара ръце по бялата му риза.

— Сега ли?

Грег смъкна блузата от раменете ѝ.

— При това няма да ни се налага да говорим много, моя сицилианска хубавице. Доста съм зле с италианския.

— Щом е така, сетих се за нещо друго — засмя се тя. — Нека да изядем вечерята. В този случай също няма да ти се налага да говориш много.

— Нямаше ли да палим огън за сланината?

Роберта оправи блузата си:

— Не съм облечена най-подходящо за вечер на плажа. Но ако настояваш, мога да облека пуловера си, който ти обичаш толкова много.

— Знаеш ли какво ще направим? Ще запалим вечерен огън, както бяхме намислили, и ще хвърлим пуловера в него.

— Много би ти отивало — Роберта изведнъж се сети за нещо. — Хубавите ми дрехи! Вчера ги окачих на парапета на твоя балкон. И

заради закуската от ягоди и отвратителните ти плувки ги забравих напълно.

— Наистина ще е по-добре да ги забравиш. Вятърът сигурно ги е отвял и отдавна са станали храна на рибите.

Роберта запали газовата печка и сложи купата с пикантно ухаещото ястие със сирене върху нея. От тонколоните прозвучаха първите акорди на бродуейския мюзикъл „Саут Пасифик“. Тананикайки си тихо, тя се върна още веднъж в кухнята, за да вземе приборите и панерчето с френските хлебчета.

Грег я последва.

— Къде ли са чашите им за вино? — затършува из шкафовете той.

— Може би при бабата и дядото, докато децата са малки. По разбираеми причини в това семейство се използват сигурно само пластмасови чаши.

Грег отвори изстуденото вино, сложи го на масата и продължи да рови за чаши. Най-накрая се примири и наля благородния бял ризлинг в две дебели чаши с надпис „Война на световете“. Чукна се с нея и каза:

— За нашето приятелство!

После седнаха на масата и се посветиха на вечерята.

— Ти наистина имаш доста скрити качества — отбеляза Грег след известно време. — Не само готвиш като Джулия Чайлд, не само се обличаш като Джина Лолобриджида, но и луничките ти ми напомнят за Пипи Дългото чорапче. А можеш ли да танцуваш като Джинджър Роджърс?

— Дай ми ръката си, „Фред“ — каза тя и му протегна своята. Грег взе дланта ѝ и след малко и двамата се полюляваха под звуците на „Любов от пръв поглед“. Текстът напомни на Роберта за първата ѝ среща с Грег в препълнения ресторант.

— Кой беше всъщност мъжът, с когото те видях тогава в „Хайланд ин“? — тя потри буза в брадичката му.

— Гуидо? Търговец от Перуджа. Дошъл беше в Калифорния, за да разгледа „Сий странд“. Интересува се от елегантни търговски центрове.

Устните на Грег докоснаха слепоочието ѝ. Усещаше нежното пулсиране на вената под розовата кожа.

— Страхувам се, че днес твърде дълго си стояла на слънце. А коя беше дамата, която те придружаваше в „Хайланд ин“?

— Ан Джарвис. Асистентката ми. Ще и продам половината от фирмата си.

— Има ли някаква особена причина за това? — ръцете му се заровиха в дългите ѝ коси и потръпнаха при усещането на копринената им мекота.

— Вече не мога да се справям сама. Всяко нещо си има граници. — „И защото с удоволствие бих отделила малко време за личен живот. За предпочитане с теб“ — продължи мислено тя.

Роберта леко разтраваше раменете му. Усмихна се, когато той рязко си пое въздух.

— За нещастие наистина всичко си има своите граници. А също и времето, което мога да прекарам тук с тебе — Грег я притисна здраво към себе си. — Но имаме още цели два дни, за да решим дали да изгорим дрехите ти или не. В понеделник трябва да бъда в Палм Спрингс. А в сряда отлитам за Париж.

— Човек би трябвало да отиде в Париж през март или април, а не през февруари — обхвана я безкрайна тъга при мисълта, че възшебната им игра щеше да свърши толкова бързо.

— Само едно делово пътуване. Скоро ще се върна.

Музиката спря. Грег отведе Роберта до грамофона, за да изберат заедно друга плоча. Този път бе нещо инструментално, етюди за цигулки, без текст, който би могъл да събуди някакви спомени. Когато започнаха да танцуват, Роберта леко склучи ръце около врата му. Тя отметна глава назад и го погледна в очите. Сигурно бе разчел страстния копнеж в нейните, защото се наведе и я целуна. Стори ѝ се, че я удари електрически ток. Притисна Грег силно към себе си. Той я вдигна на ръце. Когато напусна стаята заедно с нея, угаси светлината, но остави грамофона да свири. Звуците на меланхоличната мелодия ги придружиха до спалнята.

Един час по-късно Роберта все още лежеше плътно притисната до него в средата на голямото легло.

— Трябва да ти направя едно признание — пръстите ѝ очертаха контура на раменете му.

Топлият му дъх докосна гърдите ѝ.

— Не мисля, че мога да го понеса точно сега.

— Бъди смел — Роберта тихо се засмя. — Никога не съм имала рокля, ципът, на която да заяжда.

— Аз също мога да ти направя едно признание — рече Грег. Но вместо да продължи, я привлече към себе си и покри лицето ѝ с целувки.

— Може би е по-добре да го запазиш за себе си — изрече тя полузадушена. Пулсът ѝ лудо биеше. Близостта на този мъж ѝ действаше като магия. — Ягуарът ти не е тук, за да успееш да ме догониш още веднъж.

Грег пренебрегна съвета и мушна ръка между бедрата ѝ.

— Все пак ще поема риска — гласът му звучеше тайнствено. — Под прозореца имаше цял шкаф, пълен с чисти хавлиени кърпи.

И двамата се разсмяха.

Когато ръцете му станаха още по-дръзки и започнаха да изследват всички ъгълчета на тялото ѝ, Роберта затвори очи и прехапа устни. Тих стон се изтръгна от гърдите ѝ. Грег се наведе и ги зацелува.

— И тъй като, изглежда, е дошъл часът на истината, вече мога да ти кажа, че обикновено използвам синия чувал.

— Предавам се.

Пронизаха я сладостните тръпки на желанието. „Удоволствие“ би било твърде слаба дума за онова, което изпитваше в момента. Почувства, че се превръща цялата в огнена жаравя, когато Грег се надигна и се сля с нея. Ръцете ѝ обгърнаха мъжа, когото обичаше, пръстите ѝ се впиха в гърба му, тя го прие в себе си, за да изживеят заедно опиянението на осъщественото желание.

VII

В събота искаха да станат рано, за да посетят мисията в Санта Барбара. Роберта се събуди първа. Измъкна се тихо от леглото и отиде на пръсти в банята. После се върна в спалнята и облече един комплект зелени бикини и сутиен. Извърна се и установи, че Грег я наблюдава.

— Не искам да казвам нищо за останалата част от гардероба ти, но тези подробности наистина ми харесват — рече той с искрено възхищение.

— А дори не си видял най-хубавите ми неща — Роберта оправи украсените с дантели копринени бикини. — Имах намерение да бродя сама по плажа, да газя из дюните и малко да поплувам. Затова взех само най-старите си неща. Ако само можеш да видиш някои от по-екстравагантните ми тоалети...

— Или престани, или отново се връщай в леглото...

— Никога не ме оставяш да си облека нощница. Няма нищо, което да е по-секси от нощниците ми, но ти не ми даваш възможност да ти ги покажа.

— Нищо не може да е по-секси от тялото ти — възрази Грег и кимна приканващо към празното място до себе си. — Довечера можеш да си облечеш нощница, щом като толкова искаш.

— Обещаваш ли?

— Обещавам. И аз сам съвсем бавно ще ти я съблека. Хайде идвай най-после при мен!

Закусиха, когато вече приближаваше обед, и поеха към мисията. По пътя Грег спря пред един бутик, за да купи на Роберта сламена шапка с широка периферия, която да я пази от слънцето, както сам заяви.

Роберта не успя да устои на изкушението и си купи от магазина една елегантна пола, блуза и сандали. След половин час пристигнаха.

Хванати за ръка влязоха под високия свод на прекрасната старинна църква. Разгледаха в пълно спокойствие и съседния малък

музей, като поговориха със свещениците за славната история на мисията от началото на осемнадесетия век.

После Грег я заведе на обяд в един спокоен малък мексикански ресторант. Отпиваха от сангрията^[1] и хрупаха царевични тортили с пикантен червен сос, докато чакаха „чили кон карне“^[2]. После се разходиха из Санта Барбара. Пред искрящо белите зидове и червените керемидени покриви на къщите и магазините се издигаха изящни решетки от ковано желязо. Роберта и Грег се разхождаха под шумолящите палми като в някакъв чужд свят. Много от хората говореха испански, а в един парк се натъкнаха на малка група музиканти, които изпълняваха мексикански мелодии.

В края на разходката си попаднаха пред някакво кино, където имаше панорама на мюзикли от тридесетте години. Този следобед даваха филм с Фред Астер и Джинджър Роджърс. Роберта и Грег се разсмяха и си купиха билети. Гледаха филма, хванати за ръце като шестнадесетгодишни хлапета. През цялото време Роберта си мислеше за Грег. Чувстваше се като на сватбено пътешествие. Липсваха само венчалните пръстени. Искаше ѝ се тази идилия да продължи вечно. Но за съжаление наздравицата на Грег ѝ бе изяснила доста неща. „За нашето приятелство!“ — беше казал той. „Затова престани да си мечтаеш“ — скара се сама на себе си и се почувства дълбоко нещастна.

Когато филмът свърши, тя прогони тъжните мисли и тръгна с Грег към една гостилница, където сервираха омари, недалече от плажа. Вечеряха, като не пропуснаха нито една възможност да се докосват.

При завръщането им във вилата Роберта вече беше забравила, че искаше да покаже на Грег нощницата си, а той нямаше ни най-малкото желание да ѝ напомня. Едва дочака тя да се съблече. Когато най-сетне я пое в ръцете си, я засипа с порой нежности и целувки. Бе неимоверно възбуден, дори и само поради мисълта, че им предстоеше една цяла дълга любовна нощ.

Решиха да прекарат неделата на плажа. Излязоха веднага след закуска. Върху дебелия слон защитен крем, с който Грег собственооръчно я намаза, Роберта носеше жълти шорти и тениска, завързана на гърба. Грег остави ризата си във вилата и нави джинсите

си до коленете. Състезаваха се при събирането на дърва за огъня, строиха въздушни замъци, планираха околосветски пътешествия и когато се сетиха за обяд и се върнаха в къщата, вече приближаваше два часът. Грег приготви сандвичи с лук и горчица, а Роберта сложи върху тях резенчета пастърма и сирене. Имаше и салата и ябълково вино. Когато се върнаха на брега, огледаха купчината дърва и решиха, че е достатъчна за един хубав огън.

— Ако прибавим още малко, сигурно няма да ни се размине срещата с бреговата охрана. Ще помислят огъня ни за сигнал за помощ — забележа Грег. — Нямаме нужда от повече дърва.

— Така е — съгласи се Роберта. — Но не можем да стоим тук целия ден и да не правим нищо. Не искаш ли да построим един замък от пясък?

Тъй както мисията в Санта Барбара бе една перла между себеподобните си, така и пясъчният замък стана невероятно красив. Роберта и Грег го градиха часове наред и продължаваха непрекъснато да носят пълни шепи с мокър пясък.

Издигнаха зидове, кули и бойници. Заедно оформиха наблюдателницата, двора на замъка и тронната зала. С джобното ножче на Грег Роберта откъсна парче плат от презрамката си. Закрепи светлите парцалчета на една клечка и забодете знамето на една от кулите. Грег укрепи строежа с идеален крепостен ров. После тръгна да търси малки парченца дърво.

Докато той правеше падащият мост Роберта изтича до къщата. Върна се с една от малките пластмасови чаши, в които бе опакована салатата. С нея напълниха с вода рова около крепостта и синьото небе се отрази в него. Грег отстъпи крачка назад, за да изгледа шедьовъра.

— Хубава крепост — рече той.

— Великолепна крепост — потвърди Роберта. — Всяка кралица би била доволна да прекара тук една нощ.

— Със своя крал, предполагам.

— Разбира се, че със своя крал! В тези стари замъци винаги има силно течение. Кралицата се нуждае от някой, който да е голям и силен и с гореща кръв, за да я стопли. Освен всичко друго, тя е съвсем побъркана по своя крал. За да бъде с него, би оставила всичко, дори и короната си.

Грег погледна усмихнато изпотената млада жена до себе си. Обхвана го непозната вълна от нежност.

— Достатъчно дълго стоя на слънце днес — каза той меко. — А аз се чувствам като водач на керван след пътуване през Сахара. Какво ще кажеш за един душ и чисти дрехи? После можем да се разположим тук на някое одеяло. И вече ще е достатъчно тъмно за нашия огън.

— След този разкошен обяд не се нуждая от някаква особена вечеря — рече Роберта. — Можем да опечем салам, и сланината, разбира се.

— Ами пуловерът?

— А какво ще облека на връщане, ако изгориш пуловера ми? Ти заминаваш за Палм Спрингс, но аз трябва да се връщам в студения север без топли дрехи. Това няма да стане!

След като се изкъпа, Роберта облече един плитък бански в зелено и бяло, който си бе купила миналата година в Ямайка. Ако можеше да отиде с Грег на Карибските острови! Една истинска отпуската заедно с него не би могла да се сравни с нищо друго! В бански и по сандали тя влезе в кухнята, където Грег скоро се появи в своите плувки на цветя.

— Мисля, че и ти може да хвърлиш някои твои неща в огъня — рече закачливо Роберта. Подаде му чантата с продуктите, които бе приготвила.

— Ти тръгвай. Ще дойда след малко — каза той с невинна физиономия и взе чантата.

Роберта се престори, че не забелязва нищо. Подозираше причината, поради която той щеше да се забави. Не се бе отказал от идеята си да изгори пуловера ѝ и сигурно искаше да го потърси и скришом да го донесе на плажа. Е, нека само да го направи. Тя знаеше как да си отмъсти.

Вече бе постлала едно одеяло близо до пясъчния замък, когато Грег се появи. Остави две чанти до купчината дърва и се зае да разпалва огъня.

Слънцето бавно потъваше в Тихия океан. Залезът постепенно угасваше. Чайките се връщаха в гнездата си за през нощта. В далечината проблясваха светлините на пристанището на Санта Барбара. Във вечерния здрач Роберта и Грег чакаха, хванати за ръка, пламъците на огъня да станат по-големи и по-силни. Бе неделя вечер. Небето бе черно и тяхното време почти бе свършило.

„Само да не мисля за това“ — каза си Роберта. И все пак как можеше времето да лети толкова бързо!

Половин час по-късно държаха над огъня шишовете с нанизаните парченца салам. После тя почисти своята клечка, наниза на нея малко сланина и я надвеси над огъня. Грег присви устни:

— Нима наистина искаш да ядеш това отвратително нещо?

— Вкусно е, Грег. Само опитай.

Изведнъж той скочи.

— Сега обаче наистина е време за тържествения огън! — измъкна триумфално пуловера ѝ от втората чанта и го просна върху пламтящата жаравата. Когато огънят го обхвана, той го набута с един прът още по-навътре. — Иска ми се да изпея някаква песен-заклинание, за да освободя окончателно света от подобно нещо — извика той доволен.

— Не вярвам в заклинанията — отвърна мило тя, — а в справедливостта. Сваляй плувките си!

— Роберта, от сигурен източник знам, че това не е нудистки плаж.

— Не ме интересува. Ти изгори ваканционния ми гардероб. Искам удовлетворение!

— Ах, по дяволите — Грег се измъкна от хавайските си плувки. Хвърли ги в жаравата.

— Доволна ли си? — изръмжа той. — Ако сега се появи бреговата охрана, ще имам сериозни неприятности.

— Искаш ли едно саламче?

— Не!

— Нищо ли не искаш повече?

Грег сграбчи Роберта.

— Напротив, твоя бански!

Тя се противеше, но само привидно.

— Мислех, че ти харесва.

— Не бой се — успокоя я Грег. — Не мисля да го горя, а само искам да съм сигурен, че бреговата охрана няма да се интересува от мене, когато се появи.

Няколко секунди по-късно банският ѝ лежеше небрежно захвърлен на пясъка.

— Огънят сякаш винаги те прави много по-страстен — прошепна Роберта, когато устните им най-сетне се разделиха.

Мирисът на сол и водорасли, пукотът на пламъците и шепотът на пробоя отвъд дюните накара и двамата да повярват, че се намират в някакъв друг свят. Роберта и Грег превърнаха последните часове от отпуската си в прекрасно преживяване. Всяко докосване и всяка целувка оставяха чувството за нещо неповторимо.

След дълго време звездите най-сетне се показаха на небето. Огънят догаряше. Луната изгря. Все още бе учудващо топло. Лежаха на одеялото и се вслушваха в грохота на океана, който сякаш им изпращаше своето прощално послание.

— Ще ми е трудно да си тръгна оттук — промълви тя.

— И на мен — рече Грег. — Бе толкова щастлив уикенд. Вълшебни дни. Но нищо не е вечно. Може би след известно време вече няма да ни се струва толкова хубаво.

— Може би — въздъхна тя.

— Студено ли ти е? — Грег почувства, че тя трепери.

Роберта поклати глава. Не, не ѝ беше студено. Онова, което я караше да трепери, бе страхът от новата самота.

На другата сутрин Грег повика такси. Роберта не възрази. За щастие той не я помоли да го изпрати до летището. Така ѝ спестяваше скования и напрегнат разговор преди излитането. Почти се зарадва, когато таксито изчезна зад крайбрежния храсталак. Мразеше дългите сцени на сбогуване.

„Нищо не е вечно“ — беше казал Грег. Няколко дни в рая. Някои хора през целия си живот не бяха преживявали такава щастие, както тя през това кратко време. Но повече не можеше да остане в къщата. Реши да изчисти и подреди навсякъде, да напише благодарствено писмо на братовчедка си и да тръгне. С прекалено усърдие изтупа пясъка от плетените килимчета, изми пода и изтърка банята.

Казваше си, че няма причина да бъде чак толкова потисната. Сигурно щяха да се видят отново. Скоро бе изложбата в „Сий странд“ и... Сълзите рукохна по бузите ѝ.

Наближаваше обед, когато си спомни последния си разговор с Ан. Остави кърпата за съдове и влезе в спалнята с надеждата да успее

да се свърже с директорката по маркетинга на „Кариока“, преди да е излязла за обяд.

— Роберта! Как си? — Джесика Уити сякаш наистина се радваше да чуе гласа ѝ. Познаваха се отдавна. През последните четири години Роберта редовно бе организирила изложби в търговския център „Кариока“. Тя и нейните художници бяха винаги добре дошли там.

— Джес, зная, че още е доста рано, но трябва да сме сигурни за изложбата през ноември, за да оформим ясно годишния си план — обясни Роберта. — Сега съм в Санта Барбара. Мога ли да ти се обадя, за да обсъдим подновяването на договора? Можеш веднага да го подпишеш, след като така и така съм в града.

— Ах, Роберта, ужасно съжалявам — рече неочаквано Джесика след една смутена пауза. — Мислех, че си научила от слуховете, разпространявани вече месеци наред. Центърът беше продаден.

По дяволите — помисли си Роберта. Дано с новите собственици може да се работи също така добре, както и с предишния шеф на Джесика.

— Някой местен човек ли го купи? — запита тя.

— Във всеки случай хора от Калифорния. Двама мъже, които отскоро са съдружници. Нали познаваш Питър Хейстингз от „Караванс“ в Палм Спрингс? Другият собственик е Грегъри Фийлд от „Сий странд“ в Кармел. Срещата ли си го някога?

— Да — Роберта овладя напълно гласа си. Картината вече се оформяше в съзнанието ѝ. Деловата среща в петък, полетът за Палм Спрингс тази сутрин, телефонният разговор между Питър и Грег. Но защо, по дяволите, бе държал всичко в тайна?

— Означава ли това, че ще прекъснем дългогодишното си сътрудничество? — тя несигурно прехапа устни.

— Е, не окончателно, предполагам. Рано или късно ще започнем отново — отвърна Джесика. — Но аз прочетох внимателно договора за покупката, докато той се мотаеше по бюрото на шефа. Ръцете ми са вързани. Не мога да вземам никакви решения от този род без писменото нареждане на собственика. На първо време тук няма да има никакви изложби, това дори е записано в договора.

Роберта приключи разговора с огромно усилие. Накрая едва прикриваше треперенето на гласа си.

Как е могъл! Простена и скри лице в ръцете си. Как можеше Грег да ѝ причини това! Как бе възможно да лежи до нея на голямото легло и да ѝ шепне нежности и същевременно да кове заговор срещу съществуването ѝ?

Объркана, Роберта приключи с подреждането на вилата. Когато се наведе да вземе куфара си, видя някакво копче, паднало до леглото. Беше от ризата на Грег. Тя енергично го хвърли през прозореца, затвори и спусна завесите. Взе куфара си и бързо излезе от стаята. Искеше колкото се може по-скоро да се махне от вилата, от плажа и от своите спомени.

---

[1] Сангрия — мексиканска ракия от кактуси — Б.р. ↑

[2] Чили кон карне — силно лютиво ястие с пикантни подправки и много чушки в него — Б.р. ↑

VIII

Заливът на Сан Франциско бе потънал в мъгла, когато Роберта най-сетне стигна вкъщи след дългото и изтощително пътуване по магистралата. Времето бе в унисон с мрачното ѝ настроение. Не бе спирала почти никъде, освен на бензиностанциите, за да зареди. Свали куфара от задната седалка и тръгна към асансьора. С гневно движение натисна най-долното копче и се озова в подземния етаж.

Приближи се до един отвор в стената. Дръпна капака. Вдигна куфара и го хвърли в зиналата пред нея шахта. Глухо ридание се изтръгна от гърлото ѝ, когато го чу да пада на дъното на пещта за изгаряне на отпадъците. Край на спомените.

Във вторник сутринта вече бе в кабинета си и прослушваше телефонните съобщения, които се бяха натрупали по време на отсъствието ѝ.

— Здравей — поздрави Ан шефката си, когато влезе в стаята половин час по-късно и свали английския си дъждобран. — Не те очаквах толкова скоро.

— Е, вече съм тук — заяви Роберта, пресичайки всякакви по-нататъшни въпроси. — Ан, все още ли искаш да станеш моя сътрудничка?

Госпожа Ан Джарвис не можеше така лесно да бъде извадена от равновесие. За миг очите ѝ се разшириха и тя се вгледа втренчено в лицето на събеседничката си. На Роберта ѝ се стори, че чува цъкането на брояча в къдравата ѝ глава. Тъмни кръгове под очите на шефката. Щрак! Бледа въпреки загара. Щрак! Гънка на ожесточение около устните. Щрак! Ан се извърна и прехапа устни, като че ли резултатът от наблюденията и изобщо не я задоволяваше.

Роберта наблюдаваше помощничката си, която се опитваше да спечели време, като бавно окачваше дъждобрана на закачалката, сгъваше шала си и нагласяше чадъра на поставката, сякаш се надяваше

по този начин да получи награда за естетическо оформление. Найсетне Ан се обърна и запита:

— Добре ли чух?

— Попитах те дали искаш да ми станеш сътрудничка — повтори Роберта.

Ан се отпусна на стола до бюрото.

— Да, разбира се. Винаги съм искала сама да си бъда началник.

— Тогава смятай вече, че имаш своя дял.

За миг погледите им се срещнаха.

— Да видим тогава — изкашля се Ан. Измъкна последния годишен отчет от шкафа с документите и сложи листите с баланса върху бюрото.

Двете жени прегледаха счетоводните данни, провериха състоянието на сметките и накрая стигнаха до едно и също заключение.

— Струва ми се, че това е една почтена цена.

— Повече от почтена — Роберта протегна дясната си ръка.

Ан колебливо я стисна. После скочи и прегърна приятелката си, която вече й беше съдружничка, а не началник. „В Санта Барбара сигурно се е случило нещо, което е преобърнало света“ — мислеше си Ан. Но не смееше да попита.

— Не трябва ли да полеем случая с едно двойно мартини? — извика тя.

— Ще трябва да се задоволим само с по едно кафе и веднага да се заемем със сделките. Сега те трябва да носят печалба за двама. Докъде стигна с изложбата в Сиатъл?

— Можем да я открием десет дни след акцията в „Сий странд“. Всичко е уредено.

— Добре. А, между другото — забеляза решително Роберта. — Вчера говорих с Джесика. Търговският център „Кариока“ е сменил собственика си. Новите собственици, Фийлд и Хейстингз на първо време няма да разрешават там изложби.

— По дяволите — изтърва Ан. — Това беше едно от найхубавите ни места!

— Беше. Много точно се изрази.

— Защо не ти го е казал сам?

— Сигурно защото не съм го питала — явно бе, че Роберта не иска да се впуска в тази тема.

Необходимо бе да се подготвят още някои важни неща за „Сий странд“. Всеки от участниците трябваше писмено да даде съгласието си, че освобождава търговския център от отговорност за щетите, нанесени от евентуален пожар, наводнение, кражба, срутване и аварии по паркинга. А също и да не търсят правата си в подобни случаи по съдебен ред. Такова условие поставяха всички търговски центрове, независимо малки или големи.

Само Дорис Уелс трябваше да подпише документа след пристигането си. Твърде късно бе да ѝ го изпращат в Италия. Като се сети за Дорис, Роберта посегна към телефона.

— Пронто! — чу се един бодър глас от другия край на линията.

— Здравей, Дорис. Аз съм — рече Роберта. — Сигурна ли е заявката ти за участие в „Сий странд“?

— Грег наистина ли се съгласи? Невероятно! — Дорис веднага забърбори: — Случайно при мене е един сладур, който работи на летището. Той ще се погрижи сандъците с моите скулптури да бъдат натоварени на следващия самолет за Калифорния.

Роберта не можа да удържи усмивката си. Дорис наистина беше уникална. По целия свят, от Осло до Хонконг и от Буенос Айрес до Йоханесбург, тя имаше услужливи приятели и безкрайно усърдни любовници.

— Съобщи ми номера на полета и кога ще пристигнеш. Ще изпратим камион в Сан Франциско.

— О, не си прави тоя труд. Случайно близо до летището живее един колекционер, който отдавна мечтае да ми направи някоя услуга — отвърна Дорис. — Ще дойда следобеда преди откриването. Ще накарам Джейкъб да ме закара направо в Кармел. Така ще ми остане достатъчно време да завърша отливката на Алдо. Той трябваше да изостави една от любовниците си, за да има достатъчно време да позира в студиото. Често казано, мисля, че би предпочел завинаги да остана в Рим.

Роберта със смях затвори телефона.

— Каква жена! — рече тя, клатейки глава. — Нищо чудно, че Алдо иска да я задържи в Рим. И на деветдесет ще бъде същата възхитителна непоправима сирена, каквато е и сега. С гипс в косите, с

длето в ръка и винаги заобиколена от хора, готови да постелят пред нея пурпурния килим.

— Наистина може да ѝ се завижда — съгласи се Ан и пожела Дорис да пристигне по-скоро, за да повдигне духа на Роберта. — На всичко отгоре ми се струва, че тази побъркана блондинка дори не е чувала думата „еманципация“.

През следващите седмици Роберта се втурна ожесточено в работата си, за да не забелязва хода на времето. Същевременно се опитваше да компенсира продължителното седене в офиса с повече движения, защото установи, че е напълняла. В петъка преди откриването на изложбата в „Сий странд“ успя да отиде на аеробика.

— Добре поработихте, момичета — рече треньорът и ѝ помогна да стане от пейката. — Ще можем ли да продължим?

— Да, защо не — Роберта изтри потта от челото си. — И все пак ми се искаше да си почина още малко.

— А не е ли по-добре да отидете вкъщи и да си легнете?

Загриженото му лице изведнъж се замъгли пред погледа ѝ, после отново се проясни. Опита се да се стегне и рече:

— Сигурно сте прав.

Една от жените ѝ даде чаша вода и я държа здраво, докато пиеше.

— Благодаря — преглътна Роберта и присви лице. — Вече съм по-добре, Паула. Не разбирам какво ми става. Никога не съм припадала. Сигурно е от диетата, която спазвам от няколко дни.

В понеделник, след като два дни непрекъснато и беше лошо, я обзе ужасно подозрение. Във вторник, когато на закуска отново ѝ се повдигна, вече беше сигурна.

— О, боже! — тя се хвърли на кушетката и скри лице в треперещите си ръце.

Когато най-сетне се успокои, телефонира на Ан и ѝ каза, че има главоболие.

— Не се безпокой — добави тя, след като обеща да отиде на лекар. — До откриването на „Сий странд“ утре вечер ще съм отново във форма.

— Нека по-добре отида сама в Кармел — предложи Ан. — Срегнах Паула. Тя ме пита за тебе и каза, че ти е прилошало при аеробиката.

Роберта бе забравила, че понякога Ан и Паула играеха тенис заедно.

— Да — отвърна тя. — Сигурно е от кръвното. Струва ми се, че е съвсем ниско.

Затвори и изтича в банята. После преброи дните в календара си. Цикълът ѝ бе винаги редовен като приливите и отливите в залива. Винаги. Но не и сега.

— О, боже — прошепна отново тя.

После отвори указателя и потърси номера на един гинеколог. Пръстите ѝ трепереха толкова силно, че първия път не го набра правилно. Най-сетне успя да се свърже. Сестрата ѝ даде час в два и петнадесет.

— Добре — съгласи се Роберта и затвори.

След прегледа тя седеше в кабинета на лекаря.

— Още е рано за окончателна диагноза, но според симптомите, които ми описахте, почти не остава съмнение, че сте бременна, госпожо Татчър.

— Госпожица — поправи го Роберта. — Госпожица Татчър.

— Разбирам. В такъв случай за вас това не е радостно събитие.

— Не. Но исках да съм сигурна.

— Деветдесет и девет процента е сигурно. Но благодарение на съвременните медицински методи нещата не са непоправими.

Преди още лекарят да довърши изречението, лицето ѝ силно пребледня.

— Имате предвид аборт?

— Съвременните средства са не само законни, но и напълно надеждни.

— Но не и за детето, нали? — тя стана и излезе от кабинета с високо вдигната глава.

Вкъщи се отпусна на един стол и остави чантата си да падне на пода. Опита се да проясни мислите си, преди отново да ѝ е прилошало.

В същия миг, когато лекарят така тактично бе заговорил за съвременните медицински методи, вече знаеше, че никой не може да я накара да вземе такова решение.

— Няма да погубя детето на Грег! — извика тя високо. За първи път след отпътуването от Санта Барбара произнасяше името му.

После седна с чаша чай на бюрото си и отбеляза в календара сроковете на изложбите и по-важните сделки. След една бърза сметка загради една дата през ноември и подчерта седмиците преди и след това. Първото раждане никога не можеше да се предвиди съвсем точно.

Роберта имаше намерение да роди и да задържи детето. И абортът, и мисълта да го даде за осиновяване за нея бяха недопустими. Брайън я беше напуснал. Бащата на Грег го бе изоставил. Това дете не трябваше да попада в чужди ръце!

Тя разтвори отново на страницата на февруари, сигурно се бе случило през онази първа нощ. След това Грег я бе пазил. Но през бурната нощ в планината нищо не бе толкова далеко от съзнанието им, колкото мисълта за някакви предпазни мерки.

Подобно безумие, изглежда, изобщо не беше в стила на Грег. Той бе поклатил глава, когато тя спомена многото деца на Марго и Кърк, и бе казал нещо за хапчета. И веднага бе взел мерки, за да не стане някоя беля. Сигурно щеше да я посъветва да го махне.

„Е, добре — мислеше си Роберта. — Няма да го въвличам в тази история.“ Тя наистина умееше да приема фактите. С безпощадна откровеност си призна, че сама си беше виновна. Въздъхна, погледна плоския си корем и се запита как ли ще се чувства, когато вече няма да може да вижда обувките си. В миг на слабост отново ѝ се прииска да каже на Грег за бебето, но после реши, че времето в Санта Барбара за него е било само едно приятно и неангажиращо преживяване. След това нито ѝ беше писал, нито ѝ се беше обадил. И след като изобщо не държеше на нея, как можеше да очаква да се заинтересува от едно малко шумно вързопче, което след девет месеца тя би му представила като негово дете?

Роберта изпита угризения при мисълта, колко допълнителна работа и отговорности щяха да се струпат на Ан. Трябваше да назначат още някого. Може би отказът на изложбата в „Кариока“ бе някакво странно предзнаменование. В края на ноември тя вече щеше да е

пригответила нещата си и във всеки един момент да е готова да повика такси.

Продължи да прави планове и да разпределя задачите във времето. Ръката я заболя. Разтърка тънкия белег. По дяволите, бяха й се случвали и по-лоши неща от това да роди едно бебе. Стигна до извода, че една смела жена трябва да се научи да се справя с всичко.

Малко преди пет телефонът извънтя.

— Извинявай, ако те събудих — рече Ан, — но е важно. Как си?

— По-добре. Не спях. Какво има?

— Лоши новини.

Роберта затвори очи. Не й ли стигаше за днес.

— Какво се е случило?

— Тони Мирадос е закъсал в пустинята Маджоуви.

От Роберта се изтръгна проклятие, което дори баща й, капитан на военен кораб, не би одобрил.

— Няма ли да може да дойде?

— Ще минат дни, докато поправят камиона му. Не е възможно просто да го оправни и да натовари всичко на някой автобус — обясни трезво Ан. — Там, където е заседнал, дори не знаят какво значи думата „автобус“.

— Права си, но портретите му много ще ни липсват в Кармел. Все пак завери разрешителното му за участие — мислено прехвърляше списъка на художниците, които обикновено им сътрудничеха. Навсякъде в Калифорния пролетта бе предпочитано време за изложби. — Кого бихме могли да извикаме толкова бързо?

— Почти всички известни художници, които не сме ангажирали за „Сий странд“, сега са в Седона или в Тексас на една от големите годишни фиести — промърмори Ан. — Остана ни само твоето последно откритие, онзи пенсионер с фигурките от слонова кост.

— Ах, да, господин Барисън — преди няколко седмици Роберта се бе срещнала с един около шестдесетгодишен мъж, чиито изящни резбовани фигурки й напомняха за работите на някои китоловци от началото на деветнадесетия век. Той наистина бе самороден талант, но нямаше никакъв опит от участие в изложби.

— Тук, край океана, неговите неща сигурно ще се продават особено добре — реши тя. — Изпрати му покана. Ако не може да дойде, другите просто ще разполагат с малко повече място.

— Добре — съгласи се Ан. — И още нещо. Твоят приятел се обади.

Пръстите на Роберта се сгърчиха около слушалката. Сърцето ѝ се разтуптя:

— Грег?

— Точно той. Не знаех какво да правя. Казах му, че днес не се чувстваш добре, но че утре следобед ще пристигнем в Кармел.

Роберта едва не простена. Понякога Ан наистина се престараваше! Защо не беше дала на Грег домашния ѝ телефон!

— Добре — рече тя тихо. — Така и ще стане.

След като затвори, се втрени в апарата в очакване той да позвъни. Но знаеше, че не беше възможно. Телефона ѝ го нямаше в указателя. Грег нямаше никаква възможност да ѝ се обади вкъщи. Протегна ръка към апарата, но рязко я прибра. Грег никога не се бе радвал на изложбата в „Сий странд“. Може би отново щеше да се опита по някакъв начин да развали договора. „Сигурно това е единственото, което иска — мислеше си тя замаяно. Ако искаше да говори лично с мен — каквито и да са причините — не би чакал толкова дълго!“

Роберта видя Грег и Дорис в същия миг, в който влезе в „Сий странд“. Стояха до фонтана във вътрешния двор ръка за ръка и се целуваха. Когато забелязаха нея и Ан, Дорис се освободи от Грег и шумно и радостно поздрави Роберта.

— Виж само кого намерих след толкова години! — извика тя и хвана под ръка едновременно и нея, и Грег. — Благодаря и на двама ви, че отново ме доведохте тук.

— Добре дошла у дома, Дорис — рече Роберта и се опита да се усмихне.

После колкото се може по-тактично освободи ръката си. Докато ги запознаваше с Ан, наблюдаваше Грег. Той наистина изглеждаше чудесно. Може би само малко поуморен и поотслабнал. И все пак — чудесно!

Грег стисна ръката на новата съдружничка на Роберта.

— Радвам се да се запознаем, госпожице Джарвис. Бихте ли показали центъра на Дорис? Трябва да обсъдя някои неща с госпожица

Татчър.

„Колко умело“ — мислеше си Роберта с горчивина. Той наистина великолепно умееше да манипулира хората. Грег мълчаливо хвана ръката ѝ и я поведе към кабинета си. Пусна я пред себе си, затвори вратата и се облегна на нея.

— Къде изчезна? — попита той.

Роберта не бе очаквала подобна фронтална атака. Тя имаше причини да го упреква. Но когато го погледна, цялата смелост я напусна. Оказа се в положение да се защитава.

— За какво говориш?

— Говоря за вилата, дявол да го вземе! И за това, че ми липсваше! Полетът ми закъсна с цял час и не можах да ти се обадя от летището, защото Питър Хейстингз вече ме чакаше. Когато пристигнах в „Караванс“, веднага се опитах да се свържа с теб, но така и не успях.

Беше му липсвала!

— Не можех повече да бавя преговорите — продължи упорито той. — Към два направихме пауза. Отново ти се обадох и отново без резултат. Цялата вечер звънях. Следващата сутрин трябваше да летя за Париж, един ден по-рано от предвиденото.

Роберта почувства отчаяние. Той се беше обадил. А тя просто вече не е била там.

Опита се обаче да се опомни. Тя имаше право да бъде ядосана, не той!

— Не съм могла да се обадя, защото още в два часа си тръгнах за къщи — отвърна тя рязко. — А преди това наистина разговарях по телефона, и то с Джесика Уити — погледна го предизвикателно.

— И мога ли да знам за какво?

— Струва ми се, че да — тя стисна чантата си с всичка сила. — Джесика е директорката по маркетинг на търговския център „Кариока“ в Санта Барбара.

— Да, вярно. Тя присъстваше на срещата в петък — Грег вдигна ръце. За миг на Роберта ѝ се стори, че иска да ги протегне към нея. Но той ги скръсти пред гърдите си. Гласът му стана толкова мрачен, колкото и изражението на лицето му. — Все още не разбирам какво общо има това с нас.

Непроницаемият му вид нарани Роберта повече, отколкото думите му.

— Трябваше да говоря с Джесика за подновяването на договора за ноемврийската изложба. Можеш ли да отгатнеш какво ми каза тя?

— Предполагам, че центърът има нови собственици. Е, и? Аз също можех да ти го кажа, но не смятах за толкова важно. Ние бяхме важни!

Роберта затаи дъх.

— И аз си мислех същото.

— Сега по друг начин ли мислиш?

Тя не можеше да го гледа повече. Не искаше да вижда това лице, за което бе мечтала от мига, когато за първи път го видя в ресторанта.

— Прекарахме чудесно време заедно — каза тя спокойно. — Но това не е причина да забравя, че по някакъв начин трябва да изкарвам и хляба си.

— Няма ли най-после да ми кажеш за какво всъщност става дума? — сви гневно вежди Грег.

— За мен ще стане много трудно да си изкарвам хляба, ако новите собственици на търговските центрове прогонват оттам художествените изложби и всички подобни дейности — обясни му Роберта. — А ти и Питър Хейстингз сте се погрижили в „Кариока“ поне на първо време да няма никакви изложби.

Струваше ѝ се, че пръстите ѝ ще започнат да кървят, толкова силно стискаше чантата си. Но не би могла нито за миг да се отпусне, без да загуби контрол над себе си.

— Между другото, трябва да ти честитя новата придобивка. Как стоят нещата с „Караванс“? Сега и там ли имаш дял? Трябва ли да смятам, че и януарската изложба в Палм Спрингс няма да се състои?

— Държиш се така, сякаш този договор е насочен лично срещу теб.

— А не е ли така?

— Клаузите на договора с „Кариока“ бяха определени още преди да те познавам — рече натъртено той. — Мога да ти покажа едно копие с датата върху него — погледна я право в очите. — А и много добре знаеш мнението ми за тези проклети шоута, за които толкова си се загрижила.

— Е, тогава между нас едва ли повече може да има нещо общо.

За миг ѝ се стори, че видя в очите му искрена болка. После той запита:

— Наистина ли за теб изкуството е по-важно от мен самия?

Роберта сведе глава. Нищо на света не бе по-важно за нея от Грег.

— Моля те, Роберта, отговори ми?

Той винаги щеше да остане за нея най-скъпото нещо на света. Щеше да го носи дълго в сърцето си, дори и тогава, когато нямаше да може да го вижда повече.

— За мен изкуството е единственият начин да си изкарвам хляба и да плащам сметката за телефона — рече тя най-накрая. — Затова е важно за мен.

— Като спомена за телефона, се сетих, че се опитах да ти се обадя и от Париж. Веднъж дори успях да се свържа със „Сий странд“ и да взема номера ти от Шарлийн. След това обаче нямаше никаква презокеанска връзка — тонът му стана саркастичен. — Там отново имаше някаква генерална стачка. Опитвала ли си се някога да проведеш презокеански разговор от Франция по време на генерална стачка?

Роберта поклати глава.

— Казах ти, че е по-добре да отидеш в Париж през април. През февруари там е ужасно.

— Дори не можеш да си представиш колко ужасно беше, но това няма нищо общо с месеца. За разговорите, които трябваше да ми отнемат само три дни, загубих цели десет. С удоволствие щях да пратя цялата история по дяволите, но нямаше начин. Аз също трябва да си изкарвам прехраната. От Париж заминах направо за Палм Спрингс, за да продължим преговорите. Едва вчера се върнах. Когато се обадох в офиса ти, ме отрязаха и ми казаха, че си болна.

— Така беше.

— Но сега изглеждаш съвсем добре.

— Беше едно от онези краткотрайни неразположения. — „Само девет месеца!“

— Защо не ми дадох поне домашния ти телефон? Искях да разбера дали си получила писмата ми. Имаш доста несговорчив персонал в офиса си.

— Какви писма? — попита тя, като се опита да не издава колко много би означавал отговорът за нея.

— Пратил ти бях две писма и една картичка.

Грег нервно пристъпваше от крак на крак. Сякаш съжаляваше, че е изхабил мастилото.

— Знаеш ли какво имаше на картичката? Онази идиотска статуя без ръце, която стои в Лувъра.

Беше ѝ писал. Беше ѝ се обаждал. Значи бе мислил за нея. Само ако знаеше! Всичко щеше да бъде друго.

— Нищо не съм получавала — прошепна тя и сведе поглед, за да скрие бликналите сълзи. — Защо си ми изпратил картичката с Венера Милоска?

— Мислех си, че ще ти напомни за разговора ни в деня, когато ходихме на пикник.

Значи го помнеше! Роберта пазеше в паметта си всяка фраза от разговорите им през онези пет дни. Сякаш той също не бе забравил прекрасното време, което бяха прекарвали заедно.

Грег я погледна така, сякаш искаше да я хипнотизира. Принуди я да издържи погледа му.

— Все още не си отговорила на въпроса ми — напомни ѝ той. — Изкуството ли е по-важно за теб от мен?

Роберта решително тръсна глава.

— Не — каза тя. — Но вече е време да погледна как върви работата. — Без нито дума повече тя се извърна и напусна кабинета му почти тичешком.

IX

Бедата никога не идва сама.

Още предната вечер нещата започнаха зле. Една от новите поставки за картини на Сабрина се откачи и нарани един човек.

Фургон спуска гума точно на входа към „Сий странд“ и блокира движението за половин час. В единадесет часа вечерта, когато Роберта и Ан вече бяха изгонили всички от центъра, Куинси Мак Намара още не се беше появил. Пристигна едва на разсъмване, напълно изтощен и с някаква ужасяваща история за наводнение, в което бил попаднал на половината път между Тъскон и калифорнийската граница. Едва се беше отървал, но всичките му картини бяха унищожени.

Една друга участничка дойде с разочароващо малък брой картини.

— Съжалявам, Роберта, но нещата се продават като топъл хляб — бе извикала Елиса Ноуълс. — Не можеш да си представиш колко се блъсках, за да приготвя поне тези.

На всичко отгоре тази сутрин някой се бе блъснал в един от стативите на Клер Амбоа и бе прекатурил един от големите пейзажи. Рамката вече не можеше да се поправи. В девет и половина Роберта направи последната обиколка на залата. След това Шарлийн официално трябваше да я приеме. Тя щеше да каже дали всичко е достатъчно добре за клиентите на търговския център.

Господин Барисън, майсторът на фигурки от слонова кост, бе покрил масата си с някаква ужасна шарена кърпа, а сложеният до нея голям сандък с резервни материали сериозно нарушаваше естетиката. Господин Барисън и без това не бе доволен от определеното му място, а сега, когато възразиха срещу покривката и сандъка му, окончателно се ядоса.

Но това далеч не бе всичко!

Мургавото лице на Фрида Ласки изведнъж посивя. Капчици пот избиха по челото ѝ. Сви се на стола до статива си, задиша тежко и се хвана за корема.

— Не издържам повече — простена художничката, сгърчена от болка. Роберта едва успя да я хване. Извика Пол, който рисуваше върху стъкло, и двамата я отведоха в кабинета на Шарлийн, докато Роберта се обади за линейка. Страхуваше се, че е апандисит.

Десет минути по-късно незабелязано изнесоха Фрида през един от задните входи на търговския център. Ан я последва с решително, но изплашено лице.

Когато сирената вече не се чуваше, Роберта си каза, че никога досега не бе правила толкова големи усилия за отличното протичане на една изложба. И въпреки това нищо не се получаваше както трябва. Единствената ѝ утеха бе, че Грег едва ли щеше да научи. Не се бе появявал цялата сутрин. Но затова пък Шарлийн сега бързаше към нея.

— Някой от твоите хора ли откараха току-що с линейката? — запита тя нервно.

Роберта кимна.

— Тъй като Фрида успя да подготви всичко, не е толкова фатално. Аз ще заема мястото ѝ — унесена в мисли продължи: — През последната година фамилията Ласки понесе няколко тежки удара. Дано да успея да продам някои от картините ѝ, тъй че в случай, че няма социална осигуровка, да има поне достатъчно пари.

Шарлийн, изглежда, се успокои и си тръгна.

Чудно красивите морски пейзажи на художничката бяха подредени в полукръг на стативите си недалеч от фонтана. Роберта ги огледа критично. Техниката на Фрида за работа с маслени бои бе изключително своеобразна. Лодките и техните отражения във водата бяха изобразени реалистично и все пак личното възприятие на авторката открояваше платната ѝ от всички останали.

„Моят стил някога също бе неповторим“ — спомни си с болка Роберта. Изведнъж видя на един статив в дъното опънато бяло платно, а до него палитра с ярки размесени бои. Фрида тъкмо се бе канила да започне нова картина. Ама че работа! След няколко часа прекрасните бои щяха да се втвърдят и да се превърнат в неизползваеми сухи петна.

На малка масичка до статива имаше чаша с чисти четки в най-различни размери. Роберта не можа да устои на изкушението. Протегна дясната си ръка към едната от четките. С лявата докосна плоските им връхчета. Потъна в копнежа за онова невероятно усещане

за щастие, когато празното платно по магически начин се превръщаше в пъстра картина.

В един миг вече виждаше само четките. Започна да се съсредоточава като онези екстрасенси, които само със силата на волята си местят неподвижни предмети. Върховете на пръстите ѝ трепереха. Палецът и показалецът се свиха още малко и хванаха четката по-здраво. Ръката ѝ затрепери. Белите ивици на бележите се очертах ясно. Четката се изплъзна от ръката ѝ, удари се в статива и падна на земята. Разочарованието ѝ беше безгранично. Вдигна четката с лявата си ръка и се отпусна на табуретката на Фрида.

На всичко отгоре господин Барисън отново се зададе по коридора. С ръце в джобовете той спря пред картините на Фрида и рече мрачно:

— Хубави картини, госпожице Татчър, и на хубаво място. Вие ли сте ги рисували?

— Фрида Ласки, която преди малко откараха в болницата с остър апандисит, е авторката им — информира го тя хладно. — Има централно място, защото вече от години работи с нас. А вие самият едва ли втори път ще излагате с „Татчър енд Джарвис“, ако веднага не се заемете със задълженията си.

— Скучно е по цял ден да седиш на едно място — изръмжа той. — Казахте ми наистина, че повечето хора купуват в края на седмицата, когато вече са се поогледали. Но при мене едва ли ще дойде някой. Там долу никога няма да продам нещо.

— Разбира се, че не. Особено ако продължавате да се мотаете насам-натам, вместо да стоите на щанда си — тонът на Роберта не търпеше възражения. Господин Барисън се обърна и с нежелание се помъкна обратно. — Невъзможен човек — изпъшка тя и реши да го задраска от своя списък.

Изнесоха една от скулптурите на Дорис. Хората плащаха за тях ужасяващи цени. Няколко минути по-късно някой свали от статива вляво от Роберта един прекрасен акварел. Клиентът плати с кредитна карта. Художникът внимателно провери парченцето пластмаса и написа касова бележка. *Хората, с които работя, са наистина делови* — помисли си Роберта. Никак не беше лесно едновременно да си добър художник и добър продавач. Но като че ли всички успешно се справяха с тази двойствена роля.

Една жена се приближи до картините на Фрида. Скоро Роберта бе въввлечена в един от онези разговори, които ѝ напомнях времето, когато продаваше собствените си картини. Говореше за цветове, детайли и композиция, показваше нещата от различен ъгъл и повдигна предпочитаната картина на височината на очите на клиентката. После се отдръпна и се престори, че се занимава с други неща, докато жената очевидно все още се колебаеше. Тактичното мълчание също бе част от търговската стратегия. Но жената явно не можеше да реши. Тогава тя отново се приближи към нея. Измърмори нещо за многофункционалност и ѝ показа колко лесно можеше да се смени рамката, в случай, че след известно време картината е все така добра, но рамката вече е остаряла.

Малкото преимущество се оказа решаващо. Докато клиентката вадеше чековата си книжка, Роберта написа квитанцията. Дори и при сегашните високи цени в здравеопазването цената на картината, на която сега сложиха бележка „продадено“, сигурно щеше да е достатъчна, за да покрие разноските по една операция от апандисит.

Докато подреждаше наново картините на Фрида, вниманието ѝ бе привлечено от някаква врява около щанда на Дорис. Двама добре облечени мъже се бяха спрели на една и съща скулптура. Спорът ставаше все по-шумен, хората започнаха да се обръщат любопитно.

Но преди да се стигне до ръкопашна схватка, Дорис успя да ги разтърве. За миг спорът бе разрешен и вълнението утихна. След малко двамата мъже се сбогуваха — спорната статуя беше изоставена, а всеки от тях купи някаква друга, също така скъпа фигура.

„Как го постига само?“ Роберта поклати глава от завист, но и от възхищение, когато единият от купувачите се върна. Натоварил бе новата си придобивка в колата и сега се връщаше за скулпторката. Само от жестовете Роберта можа ясно да разбере, че Дорис бе поканена на обяд. Дорис поклати русата си глава, усмихна се лъчезарно, но после сведе поглед, сякаш трябваше да размисли.

Роберта можеше да си представи хода на разговора.

Дорис казваше приблизително следното:

— Каква трагедия! Но в момента аз наистина не мога да напусна мястото си. Колкото и да ми се иска да ви придружа, един обяд е абсолютно невъзможен... Вечеря в някой от изисканите ресторанти в

Уорф? Чудесна идея. Звучи много съблазнително. Значи ще ме вземете оттук в девет часа. Колко мило от ваша страна!

Жалко, че Ан не можа да види това великолепно представление. Роберта едва успя да скрие усмивката си. Дорис бе миловидна, но невероятно издръжлива машинка. Тя прегазваше жертвите си, без те изобщо да го забележат.

Следобед в търговския център стана още по-оживено. Роберта въвличаше евентуалните клиенти в дълги разговори и само се усмихваше на хората от типа на „Утре ще намина пак“. В три часа Ан най-сетне се върна? Напълно изтощена, тя се отпусна на табуретката?

— Как е Фрида? — запита угрижено Роберта. — Чаках часове наред...

— Не ме припирай, ще ти разкажа всичко. Сега е добре, но в един момент животът ѝ висеше на косъм. Апандиситът ѝ се беше спукал. За щастие лекарят от „Бърза помощ“ и хирургът си знаеха работата.

Късно следобед Роберта продаде още една от картините на Фрида. Малко, но много красиво платно с платноходка и високи вълни.

— Влюбих се в тази картина — извика клиентката, искрено зарадвана. — Ще пиша на управителката на търговския център и ще ѝ благодаря, че е поканила в Кармел толкова добри художници.

Радостната усмивка на Роберта изчезна бързо, след като развълнуваната жена си отиде. Грег никога нямаше да повярва, че тя самата не е накарала клиентката да го стори. Привечер обстановката както обикновено се поуспокои. До седем часа не се случи почти нищо. „Господин Барисън е прав поне в едно отношение“ — мислеше си Роберта: Скучно беше само да седиш на щанда, особено когато никой не минаваше покрай работите ти. Скуката никога не я бе измъчвала по време на собствените ѝ изложби, защото винаги рисуваше. Тогава часовете летяха.

Неочаквано тя забеляза, че отново държи в ръка една четка. Платното бе грундирано и готово за работа. Както и тя самата някога, така и Фрида бе художничка, която рисуваше пред публиката. Наоколо имаше предостатъчно пособия за работа. След като приключеше подреждането на изложбата, веднага хващаше четката и палитрата. В тези случаи рисуването запълваше промеждутъците между появата на купувачите, увеличаваше броя на предлаганите платна и привличаше

хората. Приятно им бе да виждат как една картина се ражда пред очите им.

Роберта вдигна четката и прокара една плътна почти права линия по горната част на платното. *Стана* — помисли си тя изненадано. — *Мога да държа четката, не съм сигурно, и все пак!* Досега не бе мислила какво иска да нарисува. Нахвърля едно синьо небе, докато търсеше мотива. Разбира се, всеки можеше да нарисува небе. Нямаше нужда да си гений, за да разпръснеш няколко облачета върху него. Хубави, бели, пътуващи облачета. Не онези грозните, които докарват дъжда. Но една картина... една цяла картина изискваше талант. Практика. Сръчност. Усилия и много време.

Скоро ще имам достатъчно много време — припомни си тя. Още известно време работата щеше да запълва по-голямата част от деня ѝ, но курсът по аеробика вече трябваше да бъде зачеркнат. Идеята да измъкне собствения си статив от килера и отново да направи някой и друг опит всъщност съвсем не беше лоша.

Изведнъж Роберта се сети какво иска да нарисува. Взе въглен и нахвърли в долната част на платното няколко фигури. Огледа сенките на небето и водата и ѝ се сториха отвратителни. Сигурно щяха да минат години, преди да започне да движи четката със същата лекота както някога.

Цели три часа тя не вдигна глава от статива. Не забелязваше дори клиентите, които спираха зад нея и я наблюдаваха. Към девет часа, когато вече затваряха, завърши етюда. Сложи някои нови акценти, уплътни сенките тук и там и подсили златистото сияние. Самата тя бе изненадана от смелостта, с която даде израз на своето вдъхновение. И резултатът бе по-добър от всичко, което би могла да предположи някога.

Естествено той все още бе твърде далеч от великолепия оригинал. От онзи мотив, който сега съвсем ясно виждаше пред себе си. Независимо от това бе изключително доволна от напредъка си. Реши отново да взема уроци. Щеше да има нужда от много практика, за да усъвършенства закърнялата си техника.

Щракна ключалката на стъклената врата на един от бутиците. Другите магазини също затваряха. Колко бързо бяха отлетели часовете! Роберта хвърли последен поглед на своето произведение и почувства,

че я обхваща луда радост. Импулсивно натопа четката си за последен път и драсна подписа си в долния край на картината.

Тя все още бе твърде мокра, за да бъде преместена. Маслените бои трябваше да съхнат поне няколко дни, преди да бъдат покрити със защитния слой лак. Остави я на статива и покри платната на Фрида с плътно черно пластмасово фолио. Пол и Уенди Сандерсън се отбиха и я попитаха дали иска да се върне с тях в мотела, където се бяха настанили повечето художници. Щастлива и изтощена, тя напусна търговския център заедно с тях.

След като се обади от стаята си в болницата, за да се осведоми за Фрида, при нея надникна Ан, все още съвсем сънена.

— Наистина исках след вечеря да се върна в „Сий странд“ — извини се тя. — Легнах си само за минутка и съм заспала. Приключихме ли добре деня?

Роберта се усмихна:

— Що се отнася до мен, да. Толкова бях потънала в работа с материалите на Фрида, че съвсем забравих организационните си задачи.

Разказа ѝ въодушевено как най-сетне ѝ се бе удало да държи четката с известна сигурност. Но не спомена какво бе нарисувала. Мотивът бе прекалено личен. Не би могла да го опише дори и на най-добрия си приятел. Преди да заспи, реши да направи още някои промени, за да предаде по-добре тайнствената игра на светлини и сенки.

Когато на другата сутрин Роберта пристигна в центъра една от първите, картината беше изчезнала. Още отдалеч празният статив привлече вниманието ѝ. Забърза към щанда, мислейки си, че картината сигурно е била съборена от някой непредпазлив минавач. *Само това ми липсва* — мислеше си тя, — *боите да са изцапали скъпия килим в пасажа*. Но картината я нямаше никъде. Роберта се отпусна на табуретката и почувства, че в очите ѝ напират горещи, горчиви сълзи.

Разбира се, случвало се беше художниците да съобщят за изчезването на някой експонат. Но подобни неща ставаха толкова рядко, че винаги ѝ действаха като шок.

И то точно тук! Тя се втренчи в лукса, който я заобикаляше. Хората, които пазаруваха на това място, притежаваха най-скъпите вили край морето. Нямаше нужда да крадат полуготови картини.

Изведнъж тя скочи, откри другите стативи и с облекчение установи, че не липсва нито един от прекрасните морски пейзажи на Фрида. Но това правеше нещата още по-непонятни. Вярно, че картината ѝ остана непокрита, защото трябваше още да съхне. Но крадецът е трябвало само да вдигне фолиото, за да си избере от дузина далеч по-хубави произведения.

Роберта разтревожено разпита хората от охраната. Но никой от тях не бе забелязал нещо особено. Вратите бяха отворени за посетители малко преди нейното идване и не бяха видели да се изнася някаква картина. Все пак ѝ обещаха да попитат нощната смяна и да ѝ се обадят.

След това тя предприе обиколка из изложбата и попита всеки художник поотделно дали нещо от експонатите му не липсва.

Навсякъде получаваше само отрицателни отговори, докато не стигна края на пасажа, където се натъкна на съвсем различна ситуация.

— Няма я — викаше господин Барисън. — Най-добрата ми работа е изчезнала!

Тя се опита да го успокои. Започна да го разпитва, според думите му бе изчезнала скъпа резбована фигурка от слонова кост. Въпреки че човекът не ѝ беше симпатичен, Роберта проявяваше разбиране към вълнението му, но само преди той да спомене думата „съд“.

— Знаете, че и дума не може да става за това! — изфуча тя — Вашият подпис под декларацията за отказа освобождава търговския център от всяка отговорност, независимо какво ще се случи. Това е едно от условията за участието ви в тази изложба.

— Не съм чувал нищо за подобна декларация — рече свадливо господин Барисън. — Достатъчно голяма такса трябваше да платя само за удоволствието да изложя нещата си в този гаден магазин. Не стига, че не можах да продам нищо, ами на всичко отгоре ме и окрадоха.

Ан, която стана свидетел на скандала, и се притече на помощ.

— Господин Барисън твърди, че не е подписвал декларация за отказ — рече нервно Роберта на съдружничката си — Сигурно греши. Ние винаги пазим по един формуляр от всеки участник. Ан, моля те да го намериш.

Притесненото лице на Ан ѝ подсказа, че тя едва ли ще намери формуляра.

— Забравих да го накарам да го подпише — простена тя — А Шарлийн изобщо не ме попита. Искаше само точния брой на декларациите и понеже Тони вече бе изпратил своята... — тя хвърли поглед към Барисън, които усърдно кимаше. — Какво ще правим сега?

— Във всеки случай не искам да чувам нищо повече за съдилища! — рече ядосано Роберта.

Обърна се към Барисън и го попита за цената на липсващата фигурка. След като чу отговора, извади чековата си книжка и написа чек за пълната сума.

— Господин Барисън, аз и моята съдружничка не сме откраднали фигурката ви, но ще я платим веднага след като подпишете въпросния документ. След това можете да избирате. Или ще седите тук и през следващите три дни ще се държите съвсем спокойно, мирно и любезно, или ние ще ви върнем таксата и ще ви разрешим веднага да си тръгнете. Какво предпочитате?

Той подписа и прибра чека.

— Възможно ли е да е инсценирал всичко това само за да вдигне шум около себе си? — подхвърли Ан, когато се отдалечиха.

Роберта поклати глава.

— Не, наистина беше съкрушен. А това е и втората кражба в изложбата. Моята собствена картина е взета направо от статива или снощи, или тази сутрин.

— Колко жалко! Ти толкова се гордееше с нея — Ан я погледна съчувствено.

Въпреки че преживяваше загубата, Роберта не можа да не се засмее:

— Смея да твърдя, че я е взел някой, който твърде малко разбира от изкуство. Великолепните морски пейзажи на Фрида, чудесните стъклени неща на Сандерсън и скулптурите на Дорис са му били подръка, а той е предпочел полуготовата картина на една аматьорка.

Този следобед Роберта опъна ново платно и работи ожесточено часове наред. Вече движеше четката доста по-уверено, а сенките ѝ бяха направени много по-умело. Напредваше. Но на произведението все още му липсваше блясък.

Тъкмо бе почистила четката, бе я изплакнала в терпентин и се канеше да я изтрие в един парцал, когато видя Грег. Предния ден изобщо не се бе появявал в „Сий странд“. Сутринта го видя за малко на няколко пъти, но все отдалеч. Сега бе само на няколко метра от нея и изглеждаше увлечен в разговор с Дорис.

Надвишаваше почти с цяла глава дребната ѝ фигура. Но очевидно разликата в ръста изобщо не смущаваше Дорис. Тя стоеше пред него, показваше белите си като перли зъби, разтърсваше русата си коса и ръкомахаше оживено, докато говореше. Истинска омайна сирена. Дорис си беше Дорис.

Флиртът за нея бе нещо толкова естествено, колкото и дишането. Дори когато е била само на три годинки, сигурно момченцата са ѝ правили място на площадката с пясъка и са ѝ давали да играе с най-хубавата лопатка. Точно сега Роберта повече я беше яд на Грег. Защо се правеше на толкова заинтересован? През оня бурен следобед във вилата бе описал Дорис като ужасна бърбровка. „Тя говори, и говори, и говори“ — бе казал той, сякаш това го дразнеше. Но сега ѝ се стори, че е точно обратното.

Роберта обърна гръб на хубавата двойка и известно време гледа в противоположна посока. Когато отново погледна към тях, Грег тъкмо сочеше часовника си, а Дорис кимаше. „Постепенно започвам да схващам нейния маниер да си урежда срещи“ — мислеше си мрачно Роберта. Дали щяха да прекарат вечерта в някои ресторант или на вилата?

Когато Ан предложи да я смени, прие веднага.

— Искам да се отбия при Фрида — рече Роберта. — В края на седмицата мъжът ѝ ще дойде от Сакраменто, но сега сигурно се чувства доста самотна.

Ан ѝ подаде ключовете на колата и се усмихна:

— Няма нужда да бързаш. Ако не се върнеш до девет, ще ме закара някой, който е в същата посока.

Бледото лице на Фрида все още бе белязано от болката, когато Роберта влезе в болничната стая. Но все пак тя успя да се усмихне. Състоянието ѝ вече се подобряваше.

— Нося ти добри и лоши новини — поздрави я Роберта!

— Първо добрите. Лоши новини тук означава, че ще те събудят, за да ти дадат таблетките за сън.

Роберта сложи на нощното шкафче купчина джобни издания и списания, за да има приятелката и какво да четете, когато тя си отиде.

— Повечето време стоях на щанда ти и използвах четката ти като оръжие, с което да прогонвам евентуалните ти клиенти — рече усмихнато тя. — Но въпреки всичките ми усилия успяха да измъкнат две от картините ти, като ми оставиха някакви чекове в замяна.

Изразът на облекчение на лицето на Фрида и показа, че е била права в предположението си, че художничката се нуждае от пари.

— Чудесно! — извика тя. — Значи за неделната тълпа остават още четиринадесет. А сега лошите новини!

— Злоупотребих с боите и платната ти. Изведнъж реших, че щом като мога да пиша, значи трябва да мога и да рисувам — довери ѝ Роберта. — Нарисувах две платна и изразходих доста от боите ти.

Фрида взе ръката ѝ в своята.

— Толкова се радвам за тебе! Помниш ли как започнахме? Ти, аз и Тони. Излагахме картините си по всички летни празници и по гроздобер. Нищо не би ме зарадвало повече от това да видя статива си до твоя.

— Може би скоро ще стане — Роберта не скри надеждата си. — Изглежда, вече съм толкова добра, че някой е отмъкнал първия ми опит. Би трябвало да го приема като комплимент, щом като е решил, че си струва да го открадне.

Двете жени толкова се забавляваха заедно, че към девет и половина сестрата почти насила изхвърли Роберта от стаята.

Когато се върна в центъра, Ан вече покриваше стативите. Още отдалеч ѝ замаха с някакъв малък правоъгълен плик. Подаде го на Роберта с триумфално изражение.

— Какво значи това? — в плика се намираше чекът, който сутринта бе връчила на господин Барисън.

— Шедьовърът се намери под масата — изкиска се Ан. — За щастие доста хора бяха наоколо, когато той се спъна в него.

Роберта разкъса чека и смачка късчетата хартия в джоба си.

— Предполагам, че добре си прибрала подписаната декларации?
Ан кимна.

— Дори и днес тук отново да се вмъкне крадец, никой не би могъл да обвини поне „Сий странд“. Да вървим.

Докато отиваха към колата, Роберта продължаваше да си блъска главата над странната кражба. След намирането на фигурката от слонова кост изчезването на собствената ѝ картина ставаше още по-необяснимо. Защо точно тази картина? Просто нямаше смисъл!

Х

— О, боже!

Роберта трябваше напълно да се съгласи с приятелката си.

— Точно това си казах и аз, когато най-сетне ми просветна къде е причината за сутрешното ми прилошаване. Ани, мила, ти наистина ще станеш леля.

— Сигурна ли си, че ще издържиш? Девет месеца... — Ан кимна към банята. — И какво ще стане с нашите изложби?

Изявите в „Сий странд“ бяха приключили преди три дни. Въпреки всички лоши предзнаменования, изложбата бе изключително успешна. Художниците продадоха много картини. А Шарлийн ги уведоми за одобрителните реакции както на търговците, така и на публиката.

Тази вечер Роберта бе поканила Ан на вечеря, за да обсъдят някои неща на спокойствие.

— Не мисля, че на бъдещите майки им е лошо цели девет месеца — отвърна тя и присви лице. — Или поне се надявам, а що се отнася до изложбите... Смятам, че до Лас Вегас всичко може да си остане постарому. След това аз ще се оттегля и ще се занимавам само с канцеларската работа, докато ти уреждаш нещата навън. Така или иначе загубихме „Кариока“. А от средата на януари сигурно отново ще съм в състояние да работя. Ще продам това жилище и ще си потърся някое по-голямо, защото ще ми трябва място за бебето и за една грижовна гувернантка, която ще стои при него, докато ме няма.

— Имам чувството, че си обмислила вече всичко.

— След посещението при лекаря не ми оставаше нищо друго. Между другото, трябва да ти се извиня, че през последната седмица не идвах на работа. Наистина не бях добре, но не беше грип.

— Паула вече ми намекна за нещо подобно — призна Ан. — Може би трябваше да я ритна по кокалчетата.

— Е, рано или късно всички ще научат.

След дълго мълчание Ан каза:

— И ще се питат кой е бащата.

— Нека се питат. Ти поне знаеш, нали?

— Разбира се, че знам. Наблюдавах ви, когато последния път в „Сий странд“ той те отмъкна в кабинета си. Никога не съм виждала двама души, които да изглеждат толкова отнесени — Ан задраска с нокти по полата си. — Не че ме засяга, но все пак: каза ли му?

— Не, и никога няма да го направя — заяви Роберта толкова решително, сякаш темата веднъж завинаги беше приключена.

После заговори за назначаването на една помощничка.

— И още нещо, Ани. Ти не си предполагала подобни усложнения, когато написахме името ти на бланките на фирмата. Ако искаш, можеш да преразгледаш решението си за нашето сътрудничество...

— Ах, не говори глупости. Какво означават едно или повече усложнения в нашия бизнес! В действителност вече от доста време се нуждаем от помощничка. А при новата ситуация това е още по-наложително.

След известен размисъл Ан се спря на Валери Бърнъм, приятелка, която скоро се беше развела. Тя си търсеше работа и можеше веднага да започне.

— Искан ми се да изглеждаш малко по-щастлива — върна се Ан на предишната тема, когато си тръгваше.

— Трябва да го забравиш.

— Така е, но няма да мога. Никога — отвърна Роберта и затвори вратата.

На другата сутрин намери в кутията писмо от Грег. Беше с печат от „Сий странд“. Отначало си помисли, че е от Шарлийн. Скъса плика и се сепна. Дръзкият, силно наклонен почерк не би могъл да бъде на жена.

„Искам да ти поднеса своите благодарности — и търговците, и клиентите бяха във възторг от твоята изложба. Утре заминавам за Италия. Когато се върна, искам да обсъдя с теб нещо важно.

Роберта гледаше листа със смесени чувства. Значи нямаше нужда да се извинява във вестника, тъй като той открито признаваше, че изложбата е била успешна. Но заминаването му за Италия с Дорис бе силен удар за нея.

Въпреки че сега Роберта рисуваше всяка вечер часове наред, все още не се решаваше да започне да взема уроци. Преподавателят, за когото си мислеше, бе Лорънс Келалънд, един от най-добрите художници по западното крайбрежие. Но той живееше на три часа път от Сан Франциско. Освен това пред прозорците на ателието му се простираше панорамата на „Севънтийн майлз драйв“ в Монтерей и на Тихия океан. А Роберта знаеше, че никога няма да успее да се концентрира в тази обстановка. Изгледът непрекъснато щеше да ѝ напомня за Грег, човека, когото се опитваше да забрави.

В офиса двете съдружнички изцяло се съсредоточиха върху подготовката за изложбата в Сиатъл. Междувременно Валери Бърнъм бе станала незаменима. Само за една седмица успя значително да рационализира канцеларската работа и да облекчи Роберта и Ан.

На път за Сиатъл Роберта разказа на Ан, че Тони Мирадос се е оженил. Беше и писал, че ще доведе Деби на следващата изложба, за да се запознае с нея.

— Постъпил е правилно — отбеляза Ан. — Но не съм сигурна, че и при тебе е така.

Роберта сведе поглед. Коремът ѝ все още бе съвсем плосък. Само сутиените ѝ напоследък започнаха да отесняват. Грег бе променил живота ѝ. А сега започваше да се променя и тялото ѝ.

Изложбата в Сиатъл вървя от начало до край като по вода. Единственото нещо, което през това време обезпокои Роберта, бе съобщението на новата им помощничка по телефона в петък следобед.

— Пристигнаха писма от Франция и Италия. Но тъй като и на двете има печат „лично“, ги оставих на бюрото ви.

Писмото от Италия бе доста разочароващо. Съдържаше само цветна картичка, на която се виждаше украсена с цветя арка. Писмата от Франция утешиха донякъде Роберта. По време на своите твърде натоварени седмици в Париж Грег поне от време на време с обич бе

мислил за нея. И двете писма бяха пълни с нежни намеци за времето, което двамата прекараха в Санта Барбара.

Сълзи рiekнаха по бузите ѝ. Нищо не можеше да се върне във времето. Дали някога отново щеше да е така щастлива, както тогава, в малката виличка на брега на Санта Барбара?

През следващите дни един куриер донесе няколко пакета със забравените ѝ на балкона на вилата дрехи, даже и белъто ѝ беше вътре. Нищо не бе отнесено от вятъра, само старият ѝ пуловер го нямаше. Роберта напразно търси някакво писмо или бележка. Пакетите бяха надписани с почерка на Грег, очевидно се беше върнал от Италия. Защо ли не се обаждаше? От ден на ден напрежението ѝ растеше. Най-сетне не издържа. Взe телефона и избра номера на „Сий странд“. Каза името си на секретарката и зачака Грег да се обади.

— Роберта! — рече той. — Колко хубаво, че се обаждаш!

— За мен също е приятно да чуя гласа ти — опитваше се да говори съвсем непринудено, но сърцето ѝ се разтуптя и кръвта забуча в ушите ѝ. Щеше да се разплаче от радост. — Как беше в Италия?

— Великолепно.

Точно от това се страхуваше.

— Най-сетне получих писмата ти от Франция. Пликовете имат такъв вид, сякаш идват от района на военни действия.

— Е, стачката не е нещо много по-различно — гласът му бе приветлив, но не особено развълнуван — Радвам се, че са пристигнали.

Роберта разбра, че той изобщо не се опитваше да ѝ помогне. Как би могла тя тогава да направи първата крачка? Ако не беше бременна, би рискувала, но сега? На другия край на линията той мълчеше. Упорството му направо я вбеси.

— Благодаря за дрехите, Грег. Наистина надценихме вятъра.

— Да, намерих ги пръснати по склона. Рибите още веднъж бяха лишени от това лакомство.

Роберта замълча. Чакаше. Но нищо не помогна.

— Казваш, че си намерил всичко, Грег? Къде тогава е пуловерът ми?

— В сбирката с трофеите ми. Ще дам да ми го позлатят.

И той затвори.

Роберта гневно хлопна слушалката.

В сбирката с трофеите му! Позлатен! Тя се задъхваше от ярост. Какво можеха да означават тези глупости?

Сигурна бе поне, че не можеше да очаква повече изненади по пощата. Но, изглежда, се лъжеше. В понеделник сутринта отново дойде писмо с печата на „Сий странд“. Срязва плика и измъкна някакъв юридически документ. Договор между търговския център „Кариока“ в Санта Барбара и Татчър енд Джарвис арт продъкшън къмпани. Напразно търси подписа на Грег върху документа.

Всички клаузи бяха преписани от стария договор, с изключение на една. От един допълнителен, написан на машина лист Роберта научи, че договорот трябва да бъде подписан лично, в присъствие на двамата партньори. Госпожица Татчър бе помолена да уточни по телефона срока с господин Фийлд.

Тя прочете съобщението три пъти, преди да го проумее. Не можеше да повярва. Той й връщаше „Кариока“. Ноемврийската изложба можеше да се състои — в случаи, че тя бе готова да се срещне с него и да подпише договора.

Когато най-сетне успя да се свърже с Грег, гласът му звучеше доста хладно и дистанцирано. Опита се да влезе в тона му и рече делово:

— Много ти благодаря за договора, Грег. Наистина бях изненадана.

— Е — отвърна великодушно той, — по време на пътуването си стигнах до извода, че не би било честно да ти преча да печелиш хляба си.

Роберта преглътна. Спомни си въпроса му през оня ужасен ден в неговия кабинет: „За тебе изкуството по-важно ли е от мен?“

— Много... много мило от твоя страна! — пое дълбоко въздух и попита: — Кога искаш да подпишем договора? В писмото на секретарката ти се казва, че това може да стане само в присъствието на двете страни.

— Да, ние тук, в „Сий странд“, с удоволствие придаваме на сделките си известна лична нотка — последва пауза, през която се чуваше само шумоленето на хартия. След това отново прозвуча гласът на Грег. — Имам да уреждам още някои важни неща тези дни. Какво ще кажеш за края на седмицата? Джуди ще ти се обади за точния ден и час.

— Добре — заболя я от резкия му служебен тон.

— Значи, разбрахме се. А, между другото, Роберта...

— Да? — отговорът ѝ дойде твърде бързо. И твърде нетърпеливо, в очакване да чуе нещо по-мило.

— Едно предизвестие — каза Грег. — Скоро ще получиш покана за сватбата ми.

Роберта се вкопчи в бюрото си като удавница. О, боже! Нима затова е искал да говори с нея?

— Ти... ти ще се жениш?

— Поне се надявам. И исках ти първа да научиш.

— Това... това е твърде неочаквано, нали?

— Съвсем не — Грег говореше радостно, почти щастливо. — Знаеш ли, веднъж наистина се влюбих. Но за известно време бях изгубил всяка надежда, че от нас ще излезе нещо. Струва ми се, че тя не отговаря на чувствата ми. Но неотдавна разбрах, че наистина ме обича. И сега искам да имам жената на своите мечти.

Роберта винаги бе знаела, че нищо няма да се получи между тях. И все пак невъзвратимостта на случилото се я нарани дълбоко. Всичко, което успя да каже, бе:

— Моите най-добри пожелания!

— Благодаря.

— Надявам се да бъдеш щастлив.

— Да — рече той и гласът му изведнъж вече не бе така уверен.

— И аз се надявам на същото.

Този път Роберта затвори първа.

XI

Писмото от секретарката на Грег, което дойде два дни по-късно, съдържаше само краткото съобщение, че срещата за подписване на договора ще се състои в петък тринадесети април, в дванадесет часа на обед. Поради ремонта на кабинета тя щеше да стане в планинската резиденция на господин Фийлд, на няколко мили южно от Кармел. Приложена бе карта на района и указание как да се стигне дотам.

Петък, тринадесети? Роберта не знаеше да се смее ли, или да плаче. Питаше се дали нарочно е избрал тази дата, или е чиста случайност.

Както обикновено нямаше друг избор, освен да изпълни нарежданията му. Грег не оставяше никакво съмнение, че „Татчър енд Джарвис“ можеха да постигнат подписването на този тъй важен за тях договор единствено ако играят по свирката му. Но защо точно във вилата? При мисълта отново да се озове там, Роберта почти изпадна в паника. Ако в кабинета му наистина имаше ремонт — а той безспорно се нуждаеше от такъв, — защо не използваха този на Шарлийн? Колко място му бе необходимо да сложи подписа си върху един лист?

— В петък няма да съм в офиса. Трябва да отида в Кармел — осведоми тя съдружничката си.

Тъй като вече бяха обсъждали подновяването на договора, Ан не се изненада. И все пак с удоволствие би спестила на Роберта мъчението да се среща с Грег.

— Чувстваш ли се достатъчно силна за това пътуване? Ако решиш да изпратиш мен, ще си взема от музея отсреща едни рицарски доспехи под наем.

— Много ти благодаря, но той иска да му бъде поднесена именно моята глава. Независимо от обстоятелствата ще се усмихвам до край.

— Тогава ще трябва доста да се потрудиш — рече саркастично Ан. — Като спомена за сервиране, се сетих, че съм виждала оглозгани кокали, които изглеждаха доста по-добре от тебе.

— Ще пия витамини.

— Ще ти трябват цели витаминозни бомби! — изръмжа Ан.

По-късно, когато Роберта се наблюдаваше в огледалото, бе принудена да се съгласи със съдружничката си. Наистина изглеждаше ужасно. Угаснал поглед, бледо лице, тъмни кръгове под очите. Отражението ѝ и подежда като шок. Гордостта и здравият разум този път победиха. Дните след съобщението на Грег, че ще се жени, бяха най-лошите в живота ѝ. И точно затова не биваше да застава пред него като плашило. Нямаше да му достави това удоволствие. Най-сетне трябваше да престане да се измъчва, в противен случай щеше да навреди и на детето, и на себе си. Заповяда си да спи поне до девет часа на нощ.

Разбира се, че не беше предишната радостна и енергична Роберта, и все пак, когато в петък сутринта пое за вилата на Грег, се чувстваше значително по-добре. Отпочинала и с изправени рамене. За първи път от доста време бе успяла да изяде закуската си.

Следвайки съвета на Ан, тя се бе въоръжила не с броня, а с един особено изискан тоалет. Кадифеният костюм, високите обувки и прекрасните перли на шията ѝ подчертаваха особената ѝ елегантност на делова жена. Горещо се надяваше, че смелостта и самообладанието няма да я напуснат през петте минути на подписването на договора. В никакъв случай не биваше да позволи на Грег да я извади от равновесие.

Той я чакаше пред къщата, когато тя се приближи със своя тъндърбърд. Когато слезе, Роберта усети, че въпреки всички добри намерения дланите ѝ се изпотиха.

— Здравей! — Грег се приближи и ѝ подаде ръка. — Отслабнала си — рече той, без да я пуска.

— През отпуската бях напълняла — отвърна тя с принудена усмивка. — От сланината, предполагам. Наложил се да взема мерки.

Тя освободи ръката си, излезе на балкона и седна в едно кресло. Трудно издържаше погледа на Грег.

— Честитих ли ти вече за сватбата? — тя приглади полата си. Надяваше се да приключат, преди да е направила нещо смешно или да е избухнала в сълзи. — И... мога ли да попитам коя е щастливката?

Грег седна срещу нея, с гръб към океана.

— Жената, която обичам? Ти я познаваш много добре.

„Така е“ — мислеше си тя и гледаше към далечните днес някак успокоени вълни. Сякаш само чакаха да бъдат понесени от следващата буря, също както и собствените и чувства. О, да, тя познаваше твърде добре Дорис Уелс.

Роберта се изплаши, че едва ли ще издържи още дълго. Пое си въздух и погледна Грег право в очите.

— Нека се върнем на въпроса, ако нямаш нищо против. Тук съм само служебно. Донесох договора. Ще донесеш ли и ти своето копие, за да приключим с подписването?

Но преди да успее да извади документа от чантата си Грег хвана ръката ѝ и каза:

— Никакви сделки повече преди обяд! Независимо дали вярваш или не, днес в къщата има нещо за ядене!

— Благодаря, но нямам време — лицето ѝ бе също толкова сковано, както и тонът ѝ. — Отбих се само за да...

Видя дяволита искрица в очите му, когато той я прекъсна:

— Да не би да отиваш в Санта Барбара?

Роберта едва потисна гнева си. Принуди се да издържи предизвикателната му усмивка.

— Отбих се само, за да изпълня едно от условията на договора.

Без да отговори, Грег стана и влезе в къщата. Когато изчезна от погледа ѝ, Роберта сведе глава и започна да масажира слепоочията си, за да прогони надигащата се болка. Не знаеше докога ще успее да издържи този скован и неестествено учтив разговор. Ако играта на котка и мишка най-сетне не престанеше...

Чу хлопването на вратата и видя Грег да се приближава с кошница за пикник. Скочи като опарена.

— Направих всичко възможно, за да запазя добрия тон — произнесе тя през стиснатите си зъби. — Но току-що отклоних поканата ти за обяд. Днес ще трябва да си направиш пикника сам.

— Защо бързаш толкова? — рече невъзмутимо той. — Има даже и ягоди.

Роберта се втренчи в него. Гневът и разочарованието я душаха. Как можеше да бъде толкова непочтен и точно днес да ѝ напомня миналото? Днес, когато бе потвърдил, че наистина ще се жени?

— Е, хайде — окуражи я той. — Знам, че ги обичаш. И трябва да признаеш, че идеята за пикника съвсем не е толкова лоша.

— Грег — рече тя с последни сили, — престани да ме мъчиш. Ако бях получила навреме писмата ти или ако се бяхме свързали по телефона, срещата ни в „Сий странд“ щеше да изглежда по съвсем друг начин. Но не е било писано да стане. Нараних чувствата ти, защото не казах онова, което ти искаше да чуеш. Зная, че ми се сърдиш и сигурно имаш право. Нужно ти бе да си отмъстиш, като ми пращаше дрехите на части, с изключение на пуловера. Вече сме квит. Но този... този театър отива вече твърде далеч.

— Напълно си права — Грег остави кошницата върху масата и я прегърна.

Отначало тя стоеше вцепенена, със свити юмруци и стиснати устни. Но после топлината на устните му, силната прегръдка и близостта му победиха разума ѝ. Вкопчи се в него и го целуна тъй страстно, както никога дотогава. Вече не я интересуваше какво щеше да се случи след един час или след един ден. От значение бе единствено фактът, че са заедно.

— Обичам те — каза Грег.

Роберта го целуна отново.

— Престани с лошите игри, скъпи.

— Обичам те — повтори той. — А сега съм сигурен, че и ти ме обичаш.

— Още от самото начало — промълви тя. — От оня следобед на скалите. Но ти...

— Моето сърце вече също не ми принадлежеше. То е твое, Роберта. Задръж го, пази го и не го разбивай отново!

Все още я държеше в прегръдките си.

— Мислех, че съм те загубил завинаги. След като си бе тръгнала от вилата, ти сякаш изчезна. Нямах никаква възможност да се свържа с теб от Европа. А когато отново се видяхме, бе студена като лед. Каквото и да правех, нищо не помагаше.

Зави ѝ се свят. Нима бе възможно да я обича? Не беше ли направил всичко, за да я убеди в обратното?

— Вече нищо не разбирам — каза тя. — Изпрати ми дрехите, но когато ти се обадох, ми затвори телефона. А после каза, че ще се жениш.

— Така и ще направя.

— И каза, че си сигурен, че твоята избраница те обича...

— Вярно е. Доказателството бе твоята картина.

Роберта се отдръпна от него и го изгледа смаяно.

— Моята картина?

Грег я взе в ръцете си и я целуна.

— Оня петък дойдох много рано в центъра. В мига, в който видях картината, разбрах, че ме обичаш. Свалих я от статива, като се молех да успея да я изнеса незабелязано.

— Отгатнал си...

— Още в Санта Барбара четях любовта в очите ти. Само че ти никога не ми го каза.

— Не посмях. Ти каза, че сме се позабавлявали добре и че сме добри приятели. Реших, че трябва да се задоволя с това. Не исках да развалям прекрасното време, което прекарахме заедно.

— Какво щеше да се развали, ако ми го беше казала?

Роберта преглътна.

— Между нас нямаше нищо общо. Ти ненавиждаше изкуството, което за мен бе всичко. Всичко, извън любовта ми към тебе.

Дланта му нежно докосна страните ѝ.

— В деня, когато се скарахме в кабинета ми, реших, че всичко е свършено. Ти дори не ми даде възможност да ти кажа колко много ми липсваше. И че никога вече не исках да се разделям с теб. Бе толкова студена и недостъпна... почти като проклетите статуи на Дорис. Но когато видях картината, разбрах, че все още имам някакъв шанс.

— Значи ти си я взел — тя поклати глава. — Откраднал си картината! Грег, как можа? Толкова държах на нея...

— А аз още повече.

Хвана я за ръка и я накара да влезе в къщата. В същия миг тя видя картината си в прекрасна рамка на стената от червено дърво.

Гледаха любимия пейзаж, хванати за ръка. Пясъчният замък се издигаше величествено на брега. Зидовете, кулите и бойниците бяха изобразени в пълно съответствие с оригинала, който бяха построили в Санта Барбара. Ровът бе пълен с вода, подвижният мост — спуснат. Кралят току-що бе минал по него. Навън, в пясъка, се виждаше мъничка златна корона. Кралицата я бе изпуснала, бързайки да последва своя крал.

Грег посочи блестящата коронка и рече:

— Когато видях това, разбрах какъв глупак съм бил.

Роберта гледаше произведението си с критичен поглед.

— Всъщност не е нещо особено. Техниката ми все още е доста несъвършена.

— И все пак е достатъчно изразителна, за да ме разтърси и да ми даде да разбере колко много неща в живота ми е разрушила омразата към баща ми. Тя едва не унищожи и любовта ми — взря се в очите ѝ и произнесе тържествено: — Роберта, обещавам ти, че вече нищо няма да ни раздели!

— Наистина ли? Но нали каза, че ще ми изпратиш покана за сватбата си?

Той затвори устните ѝ с целувка:

— Не, казах ти, че ще получиш от мене покана за сватба. И исках лично да ти връча поканата.

— На мене?

— Разбира се, че на тебе — изразът на лицето му стана още потържествен: — Аз, Грегъри Фийлд — прошепна той, — те моля, Роберта, да станеш моя жена. Моля те да се омъжиш за мен и да живееш заедно с мен. Ще се грижа за теб, докато смъртта ни раздели.

Очите ѝ искряха от любов, радост и гордост. Въпреки щастие то си обаче щеше да приеме предложението му едва когато той узнаеше и нейната друга голяма тайна.

— Аз, Роберта, обещавам да те обичам цял живот.

Тъй като тя не продължи, Грег взе лицето ѝ в ръце и рече умолително:

— Скъпа, ще можеш да ми отмъщаваш години наред. Само не сега! Та ти забрави най-важното!

Роберта го погледна в очите, опита се да събере смелост да му каже, че е бременна, но просто не можа, страхуваше се. Ами ако той не искаше детето?

— После, Грег — каза тя. — Първо трябва да научиш колко много те обичам.

— Моля те, Роберта, кажи ми какво има?

— Всичко стана толкова бързо — отвърна уклончиво тя. — Честно казано, направо ми се зави свят.

Грег усети, че не бива да настоява повече. След като тържественото обещание и нежностите не можеха да премахнат напрежението помежду им, налагаше се да прояви търпение.

— Трябваше веднага да се сетя — щракна с пръсти той — Първо може да хапнеш нещо. Макар и да не е сланина или прегорял препечен хляб...

— Като че ли се съглася за пикника — поде играта Роберта. Докато се шегуваха един с друг, нямаше опасност да направи някоя погрешна стъпка.

Той отстъпи крачка назад и я изгледа престорено критично.

— Едва ли би могла да отидеш на пикник в подобен тоалет. Прекалено шикозен е. Просто не подхожда за пиле на грил и салата от зеле.

Тя се разсмя и съблече сакото си.

— По-добре ли е сега?

Грег сложи ръце на хълбоците си и поклати глава:

— Не. И това не е най-подходящото облекло за пикник.

— Съжалявам, принце мой, но това е всичко, с което разполагам в момента — със смутена усмивка му призна, че е изхвърлила целия си ваканционен гардероб заедно с куфара.

— Наистина ли? — Грег изглеждаше смаян. — Факт е, че онази Роберта, в която се влюбих, не беше наконтена с бижута и скъпи дрехи — но лицето му изведнъж се проясни. С триумфалния тон на фокусник, който се кани да измъкне от цилиндъра си нещо невероятно, той продължи:

— Не всичко е загубено. Предположих, че ще се появиш въоръжена до зъби — ако не с рицарски доспехи, то поне във вид, който веднага ще ме постави на мястото ми. Затова претършувах всички магазини наоколо и познай какво намерих?

Грег влезе в кухненската ниша и измъкна от един шкаф сребърна кутия с емблемата на един бутик в Кармел. Роберта гледеше пакета с недоверие. Отвърза панделката и вдигна капака. Усмивка заигра по устните ѝ. Сред сребристите опаковки лежеше един огромен бял пуловер, почти същият като оня, който Грег бе изгорил.

Сигурно го бе търсил дни наред!

— Трябва ли сега да съблека хубавите си дрехи и да облека това безформено нещо, само за да можеш да продължиш да се подиграваш

на гардероба ми?

— Може би по-късно.

Той отмести кутията настрана и обгърна талията ѝ. Въпреки протестите ѝ разкопча копчетата на блузата ѝ едно по едно и я смъкна от раменете ѝ. Преди да потърси къде да я сложи, внимателно се вгледа в тялото ѝ. Изпитателният му поглед обгърна гърдите ѝ. За миг усмивката му изчезна.

— О, боже, какъв страхотен сутиен и как чудесно изпълнен — каза той най-накрая.

Сега! Сега или никога! — мислеше си Роберта. Отчаяно търсеше подходящи думи.

— Грег — започна тя плахо, — трябва... да ти призная нещо.

— Казвай — усмихна се той. — И без това ти си наред. Последното признание го направих аз.

Роберта за миг затвори очи и дълбоко си пое дъх.

— Но сега не става дума за шеги като онези с ципа и топлата вода.

— Ако е чак толкова сериозно, предлагам да седнем.

Когато се настаняха пред камината, тя взе ръката му. Топлината, която излъчваше той, ѝ даваше смелост. Във въздуха се носеше ухание на пинии. Червените отблясъци на жаравата рязко извикаха спомена за първата им нощ.

— Признанието ти да не би да е свързано с отказ на моето предложение за женитба?

— О, скъпи, не искам да ти отказвам. Съвсем не. Не си мисли, че... Само ако знаеш колко съм мечтала... — „Ужасно се получи! И няма да ме доведе до нищо!“ Роберта още веднъж си пое дълбоко въздух.

— Грег, твоите представи за семейния живот са свързани с един твърде лош опит. Бих могла да те разбера, ако кажеш, че... не искаш деца. Но не мислиш ли, че...

— Стига, мила, моля те замълчи — Грег не издържаше повече. — Наистина ли си вярвала, че няма да обичам нашето дете?

— О, боже, но откъде знаеш? — погледна го смаяно тя.

— От момента, в който съблякох блузата ти.

— И ме оставяш да седя така и... Личи ли вече? — попита тя тихо.

— За мен да. Спомняш ли си, че на плажа на Санта Барбара ти правех комплименти за бюста — той докосна нежно гърдите ѝ, но в мислите си беше далеч. — Сигурно си ме мразила заради онази прекрасна нощ тук, до камината... Можеш ли да ми простиш?

Тя нежно прокара пръсти през косата му.

— Ще ти простя, ако обещаеш повече да не ми се сърдиш.

Грег се засмя и поклати глава:

— Честно казано, бих искал да те имам единствено и само за себе си. Колко време ти остава още? Седем месеца? Значи веднага трябва да започнем тренировки за храненето в два часа през нощта.

— Сигурна съм, че ще има и много приятни моменти — тя се усмихна дяволито. — Особено ако си разделим задълженията!

— Когато си разбрала за детето, сигурно си преживяла истински шок. И при мене е горе-долу така. Ще ми трябва време да свикна с тази мисъл. Не зная какво значи да бъдеш баща — призна Грег.

— И за мен е нещо ново да бъда майка. Ние тримата ще трябва заедно да научим доста неща.

— Ще се справим! — Грег стана, привлече я към себе си и я зацелува лудо.

Известно време стояха прегърнати. После Грег разкопча полата ѝ.

— Съвсем като някога — прошепна Роберта, когато скъпият плат прошумоля и падна на пода. Когато и другите части на облеклото ѝ го последваха, Грег решително заяви, че тя все още не е онази жена, в която се е влюбил.

— Все още си прекалено официална — свали перлените обеци и колието ѝ. — Да! Така е много по-добре. И още нещо.

Отвори шнолата и разпусна високата ѝ прическа. Пръстите му се изгубиха в блестящите къдрици и той ефирно ги подреди по гърба ѝ.

Роберта направи един съвършен реверанс.

— Харесвам ли ви така, принце мой?

— Съвършено — прошепна Грег.

Събра няколко от големите възглавници и хвърли върху тях мекия килим. После я привлече на импровизираното легло пред камината.

Не можеше да се насити да я целува, да вдъхва уханието ѝ, да я обсипва с ласки. Тя замаяно се отпусна в ръцете му.

— Роберта — прошепна дрезгаво той. — Мислиш ли, че бихме могли... да не би да навреди... О, по дяволите!

Тя леко се усмихна:

— Мисля, че няма да навреди. Мисля, че можем. То едва ли би имало нещо против.

Всяко докосване, всяка целувка и всяка дума потвърждаваха нейния копнеж да се слее с него. Желанието да го усеща стана почти неудържимо. Грег внимателно и предпазливо проникна в нея, стараяйки се да не ѝ причини болка. Отвърна на трепета ѝ със страст, каквато и двамата сякаш не бяха изпитвали никога досега.

Дълго лежаха, потънали в щастието си, преди Грег да стане и да разпали огъня в камината.

После се върна при нея, като поглъщаше с очи тялото ѝ.

— Как изобщо си могла да повярваш, че ще се влюбя в някоя друга след онези вълшебни дни, които прекарахме във вилата?

— И аз не знам — Роберта хвана ръката му и се учуди на твърдостта на мускулите му. А колко нежна бе прегръдката му. — Но нали те бях видяла да се целуваш с Дорис.

— Това бе само поздрав между стари приятели.

— Дорис те гледаше така, сякаш искаше да измери всеки сантиметър от тялото ти, за да го увековечи в статуята на Давид.

Грег избухна в смях.

— Дорис отдавна си има своя истински „Давид“. Когато тя се върна в Рим, Алдо окончателно се раздели и с втората си любовница. Чакаше я на летището с цветя, шампанско и... годежен пръстен.

— Като спомена за Италия... Не можеш да си представиш колко бях разочарована, когато открих плика, изпратен оттам. Очаквах писмо от тебе. Вместо това — картички с арки, украсени с цветя.

— И елегантни магазини. Спомняш ли си Гуидо? Човекът, който беше заедно с мен в „Хайланд ин“? Той продаде своя търговски център в Перуджа на Питър и на мен. Мислех, че това може да те интересува. Защо не попиташ твоите постоянни участници какво мислят за някое пътуване в Европа, където също да предложат картините си?

Роберта не вярваше на ушите си. Сериозно ли говореше той? Сякаш Грег основно бе променил отношението си към изкуството, откакто се познаваха.

— Не ми измисляй повече работа — простена тя, привидно отчаяна. — И без това имам достатъчно проблеми с графициите си. А представяш ли си какво би означавало да пътувам всеки ден от тук до Сан Франциско, за да ходя в офиса си?

Грег кимна и нежно погали корема ѝ. И затова беше помислил.

— Един от малките магазини в „Сий странд“ скоро ще се мести.

Роберта веднага разбра накъде бие.

— Смяташ ли, че можем да преместим офиса си в Кармел?

— Защо не? Мястото няма никакво значение. Художниците така и така ти пишат или телефонират от целия Запад. Какво ще кажеш, съгласна ли си?

Нито Ан, нито Валери имаха семейства, които да им пречат да се преместят на полуострова на Монтерей. Роберта също имаше намерение да продаде жилището си и да го смени с по-голямо.

— Не бързай толкова — рече тя въпреки това и си даде вид, че трябва да размисли. — Предложението ти не е лошо. Но решаващ ще бъде наемът. Ние в „Татчър енд Джарвис“ винаги си правим точно сметката.

И блъфираме добре — добави мислено Грег. Не му бе убягнала радостта ѝ, когато чу предложението му.

— Предлагам старшата сътрудничка на фирмата да обсъди размера на наема лично със собственика на „Сий странд“.

Грег излезе и се върна с две големи хавлии.

— Не смятам, че преговорите за наема ще са толкова трудни — каза той усмихнато. Няколко мига гледа красивото лице на Роберта и продължи: — Знаеш ли, че ти си въплътената ми мечта? Би ли изпълнила още едно мое желание?

— Само го назовете, сър, и аз ще сторя всичко, което е по силите ми.

Грег не каза нищо, а я вдигна на ръце и въпреки протестите ѝ я изнесе навън. Тя рязко си пое въздух.

— Да не си полудял! Студено ми е.

Но той продължи да крачи по поляната.

— Само за минутка, скъпа. А за да отговоря на въпроса ти: Да, луд съм, напълно луд по тебе!

Стигнаха до малката постройка, където се намираше топлият басейн. Когато Грег отвори вратата, ги блъсна облак пара. Миг по-

късно Роберта се намери във водата.

— Чудесно е — тя се отпусна напълно в плен на топлината, която я обграждаше отвсякъде. Водата погали гърдите ѝ и докосна краищата на дългите ѝ коси.

— Само това липсваше, за да бъде щастието ми пълно — Грег също влезе във водата. — Едно къпане с теб в топлия басейн.

— Разкошно е, Грег. Бих могла завинаги да остана тук — тя го привлече към себе си и го целуна. Под водата той леко докосна корема ѝ.

— Щастливо бебче.

— И щастлив баща! — Роберта се притисна към него.

— И щастлива майка. Мислиш ли, че свещениците от мисията в Санта Барбара биха се съгласили официално да ни съединят в едно семейство?

Грег кимна:

— Ще го направят с голямо удоволствие. Трябват ни само необходимите документи и свидетели. Ти питай Ан, а аз ще доведа Питър. После ще пратим Марго и Кърк обратно на Бермудските острови, за да имаме вилата още известно време само за нас.

Трудно бе да се каже кое действаше по-съблазнително на Роберта — бликащата топла вода, която я обгръщаше, или търсещите ласкави ръце на Грег. Тя напълно се отдаде и на двете.

„Мечтата ми стана действителност“ — тя отправи благодарствена молитва към небето. Заедно щяха да преодолеят всички препятствия. С устни, съвсем близо до неговите, тя прошепна:

— Аз, Роберта, обещавам на теб, Грег, да те уважавам и да се грижа за тебе, в радост и в скръб, и да те обичам вечно...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.